ERIN HUNTER

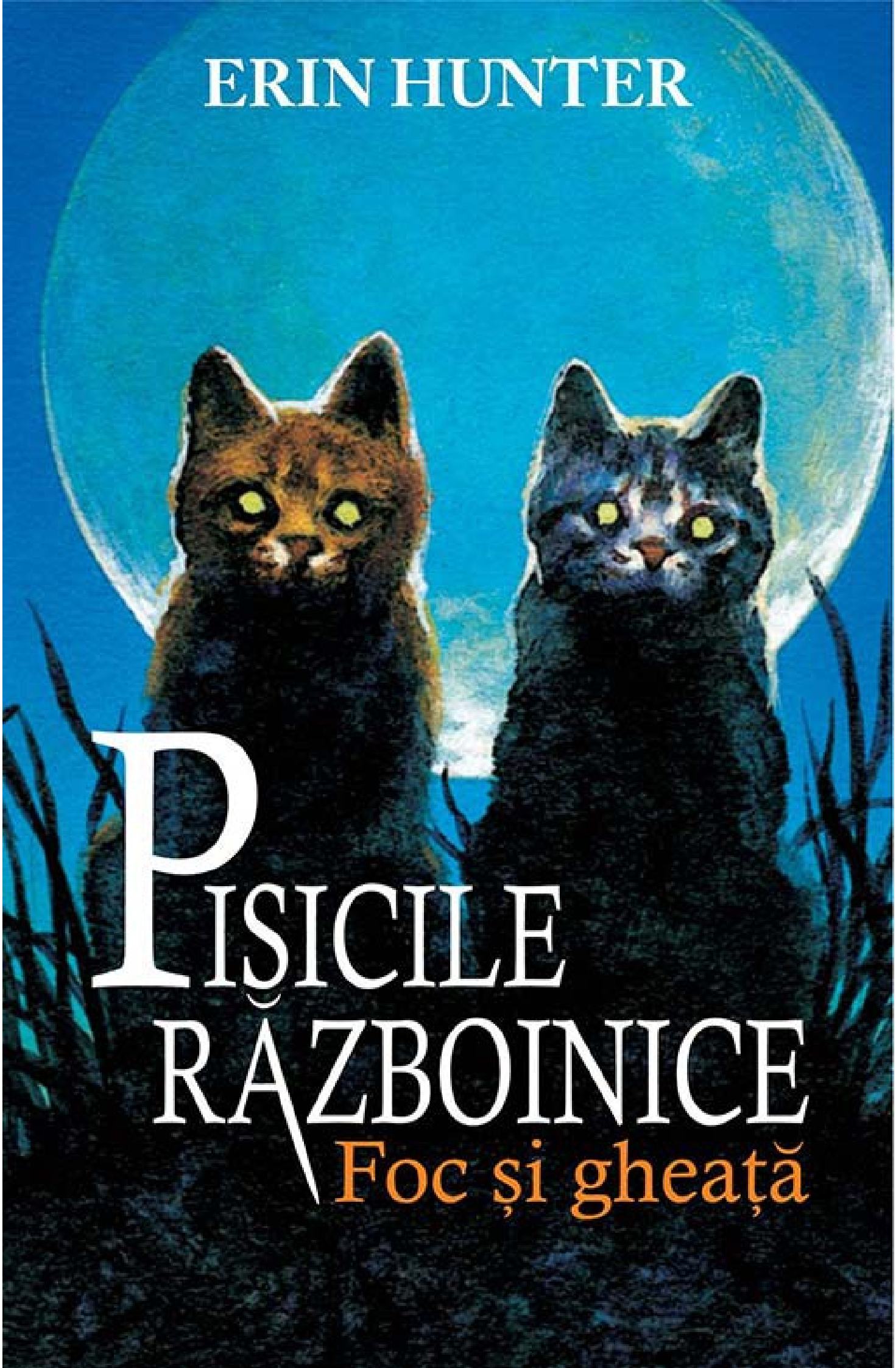

PISICILE RĂZBOINICE

Foc și gheață

Erin Hunter

Pisicile războinice

Foc și gheață

Traducere din limba engleză de
Oana-Marina Badea

GALAXIA COPIILOR
2014

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

WARRIORS. FIRE AND ICE
Erin Hunter

Copyright © 2003 by Working Partners Limited Series created by Working Partners Limited. All rights reserved.
Cover art © 2003 by Wayne McLoughlin / Cover design by Karin Paprocki **PISICILE RĂZBOINICE. FOC ȘI GHEAȚĂ**
Erin Hunter

Copyright © 2014 Editura Galaxia Copiilor ISBN ePub: 978-606-8578-32-3
ISBN PDF: 978-606-8578-33-0
ISBN Print: 978-606-8434-05-6

Redactare: Crenguța Năpristoc **Tehnoredactare:** Liviu Stoica **Corectură:** Anca Tach **Design copertă:** Alexandru Novac
Editura Galaxia Copiilor
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3, sector 6, cod 060512, București Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție:
021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:
comenzi@all.ro

www.all.ro

Fiului meu, Joshua, ale cărui zâmbete mi-au adus
bucurie pe măsură ce scriam, și lui Vicky,
editoarea mea, fără de care Inimă de Foc
nu ar fi devenit niciodată războinic.

Îi mulțumesc în mod special lui Kate Cary.

CLANURI

clanul tunetului

LIDER **STEA ALBASTRĂ** – pisică gri-albăstruie, cu nuanțe argintii în jurul botului.

SECUND **GHEARĂ DE TIGRU** – motan mare, dungat, cafeniu, cu gheare neobișnuit de lungi.

PISICĂ-VRACI **COLȚ GALBEN** – pisică bătrână, de culoare cenușiu-închis, cu față lată, turtită, fostă membră a Clanului Umbrelor.
FRUNZĂ RUGINIE – pisică frumoasă, tărcată, cu blana pătată în galben și negru.

RĂZBOINICI (motani și pisici fără pui)

VIFOR ALB – motan mare, alb.
UCENIC, LABĂ NISIPIE

DUNGĂ NEAGRĂ – motan dungat, cu blană scurtă gri și neagră.
UCENIC, LABĂ PĂMÂNTIE

COADĂ LUNGĂ – motan cu blana dungată, spălăcit, cu dungi negre.
UCENIC, LABĂ IUTE

VÂNT AGER – motan dungat, iute.

BLANĂ ALBASTRĂ – pisică cenușiu-deschis, cu ochi neobișnuit de albaștri.

BLANĂ DE ȘOARECE – pisică mică, maronie.

INIMĂ DE FOC – motan roșcat, chipeș.
UCENIC, LABĂ FUMURIE

DUNGĂ CENUȘIE – motan cenușiu, solid, cu blană lungă.
UCENIC, LABĂ DE FERIGĂ

UCENICI (mai mari de șase luni, pregătiți să devină războinici)

LABĂ NISIPIE – pisică roșcată, spălăcită.

LABĂ PĂMÂNTIE – motan dungat, cafeniu.

LABĂ IUTE – motan alb-negru

LABĂ FUMURIE – pisică cenușiu-închis.

LABĂ DE FERIGĂ – motan dungat, cafeniu-auriu.

REGINE (pisici care care se pregătesc să nască sau îngrijesc pui)

BLANĂ DE ZĂPADĂ – blană albă frumoasă și ochi albaștri.

FAȚĂ DUNGATĂ – pisică frumușică, în dungi.

FLOARE AURIE – pisică cu blana roșcată, deschisă la culoare.

COADĂ PESTRIȚĂ – pisică dungată, deschisă la culoare, cea mai bătrână regină.

BĂTRÂNI (foști războinici și regine, retrași)

JUMA DE COADĂ – motan mare, în dungi, cu blana cafenie, fără o bucată din coadă.

URECHIUȘĂ – motan cenușiu, cu urechile foarte mici. Cel mai bătrân motan din Clanul Tunetului.

ZDREANȚĂ – motan mic, alb-negru, cu blana drențuită.

CHIOARA – pisică cenușie, deschisă la culoare, cea mai bătrână pisică din Clanul Tunetului. Aproape oarbă și surdă.

COADĂ TĂRCATĂ – pisică, odinioară drăgălașă, tărcată, cu pete negre și galbene.

clanul umbrelor

LIDER **BLANĂ ÎNTUNECATĂ** – motan bătrân, negru.

SECUND **BLANĂ PLUMBURIE** – motan slab, cenușiu.

PISICĂ-VRACI **MUCEA** – motan mic, alb-cenușiu.

RĂZBOINICI **CODIȚĂ** – motan dungat, maroniu.
UCENIC, LABĂ MARONIE

LABĂ UDĂ – motan dungat, cenușiu.
UCENIC, LABĂ DE STEJAR

NOURAȘ – motan dungat, foarte mic.

REGINE **NOR DE ZORI** – pisică mică, dungată.

FLOARE ÎNTUNECATĂ – pisică neagră.

MAC ÎNALT – pisică dungată, maroniu-deschis, cu picioare lungi.

BĂTRÂNI **CENUȘICĂ** – motan slab, cenușiu.

clanul vântului

LIDER **STEA ÎNALTĂ** – motan alb – negru, cu o coadă foarte lungă.

SECUND **ȘCHIOPUL** – motan brun-roșcat.

PISICĂ-VRACI **FAȚĂ DE COPAC** – motan maroniu, cu coada scurtă.

RĂZBOINICI **GHEARĂ DE NĂMOL** – motan pestriț, maroniu-închis.
UCENIC, LABĂ PALMATĂ

URECHE SFÂȘIATĂ – motan dungat.
UCENIC, LABĂ SPRINTENĂ

MUSTĂCIOARĂ – motan tânăr, dungat, cafeniu.
UCENIC, LABĂ ALBĂ

REGINE **LABĂ FUMURIE** – regină cenușie.

FLOAREA ZORILOR – regină tărcată.

clanul râului

LIDER **STEA ÎNCOVOIATĂ** – motan uriaș, dungat, de culoare deschisă, cu o falcă strâmbă.

SECUND **BLANĂ DE LEOPARD** – pisică dungată, aurie, cu pete neobișnuite.

PISICĂ-VRACI **BLANĂ DE NĂMOL** – motan maroniu deschis, cu părul lung.

RĂZBOINICI **GHEARĂ NEAGRĂ** – motan fumuriu spre negru.
UCENIC, LABĂ GREA

BLANĂ DE PIATRĂ – motan cenușiu, cu răni de luptă la urechi.
UCENIC, LABĂ UMBROASĂ

BURTĂ ZGOMOTOASĂ – motan cafeniu-închis.
UCENIC, LABĂ ARGINTIE

PÂRÂU ARGINTIU – pisică tărcată, argintie, zveltă, foarte frumușică.

GHEARĂ ALBĂ – războinic închis la culoare.

pisici din afara clanurilor

PATĂ – pisoi alb-negru, durduliu și prietenos, care trăiește într-o casă de la marginea pădurii.

ARPACAȘ – motan alb-negru, care trăiește la o fermă din apropierea pădurii.

STEA CĂZĂTOARE – motan cu blana în dungi, de culoare brun-închis, cu blana lungă, fostul lider al Clanului Umbrelor.

PICIOR NEGRU – motan mare, alb, cu labe uriașe, negre ca tăciunele, fostul secund al Clanului Umbrelor.

FAȚĂ ZGÂRIATĂ – motan cafeniu, cu semne de luptă.

BOLOVAN – motan dungat, argintiu.

LABĂ NEAGRĂ – motan negru, zvelt, cu vârful cozii alb.

PRINȚESA – pisică dungată, cafeniu-deschis, cu pieptul și labele albe – o pisică de casă.

NORIȘOR – primul pui al Prințesei; pisoi alb, cu blana lungă.

CLANUL TUNETULUI
CLANUL RAULUI
CLANUL UMBRELOR
CLANUL VANTULUI
CLANUL STELELOR
FIETRELE INALTE
FERMA LUI ARPACAS
TINUTUL HOITURILOR
TABARA CLANULUI UMBRELOR
TABARA CLANULUI VANTULUI
PATRU STEJARI
CALEA TUNETULUI
LA CASCADE
COPACUL BUFNITEI
TABARA CLANULUI MARELE TUNETULUI
SMOCHIN
FIETRELE SERPILOR
VALEA NISIPOASA
FIETRELE INSORITE
BRAZII INALTI
TINUTUL DOUA
COPACII TAIATI
TABARA CLANULUI RAULUI

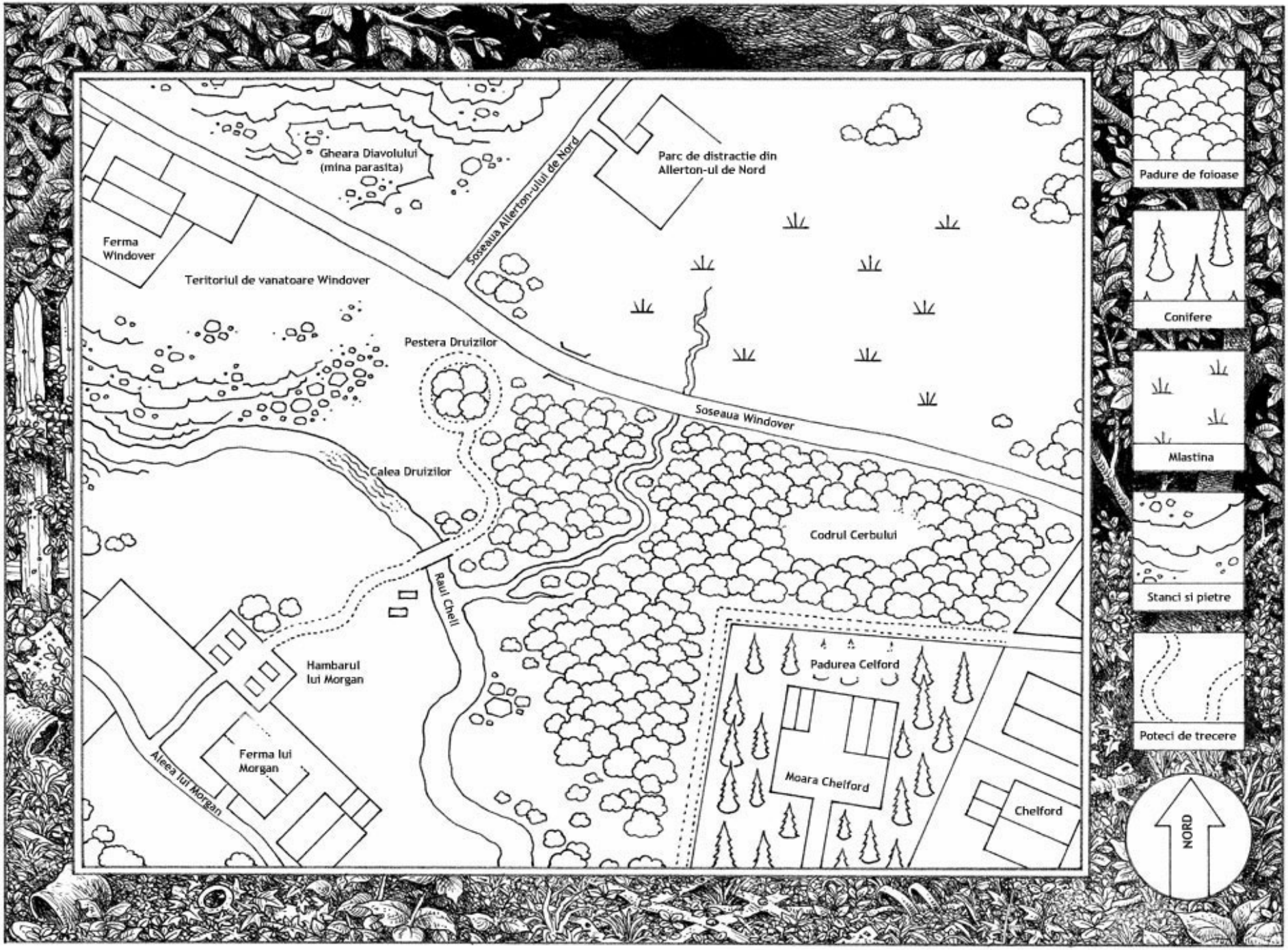
Gheara Diavolului
(mina parasita)
Parc de distractie din
Allerton-ul de Nord
Soseaua Allerton-ului de Nord
Ferma
Windover
Teritoriul de vanatoare Windover
Pestera Druizilor
Soseaua Windover
Calea Druizilor
Codrul Cerbului
Raul Chell
Hambarul
lui Morgan
Padurea Celford
Ferma lui
Morgan
Aleea lui Morgan
Moara Chelford
Chelford
NORD
Padure de foioase
Conifere
Mlastina
Stanci si pietre
Poteci de trecere

PROLOG

Flăcări portocalii mușcau din aerul rece, aruncând scântei către cerul nopții. Lumina focului licărea pe un teren gol, cu iarbă uscată, transformându-i în siluete pe Două-Picioare care stăteau ghemuiți acolo.

În depărtare apărură două lumini albe, anunțând apropierea unui monstru. Trecu cu mare zgomot pe o Cale a Tunetului care se ridica spre cer, îmbâcsind aerul cu fumul său urât mirositor.

O pisică se mișcă la marginea terenului, iar ochii îi scânteiară în întuneric. Urechile ciulite îi zvâcniră, apoi se lăsară pe spate, din cauza zgomotului. Fu urmată de mai multe pisici, care înaintau, una câte una, prin iarba murdară. Își țineau coada în jos și adulmecau aerul îmbâcsit, strâmbând din nas.

— Dacă ne văd Două-Picioare? șuieră una dintre pisici.

Îi răspunse un motan mare, ai cărui ochi, ca niște discuri de chihlimbar, reflectau lumina focului.

— N-o să ne zărească. Ei nu văd bine noaptea.

Pe măsură ce înainta, flăcările luminau blana alb cu negru de pe umerii săi puternici. Își ținea coada lungă drept în sus, în semn de încurajare pentru Clanul său.

Însă celelalte pisici se lăsau cât mai aproape de pământ, tremurând. Era un loc tare ciudat. Zgomotul monștrilor le deranja perii sensibili de pe urechi, iar duhoarea insuportabilă le înțepa nările.

— Stea Înaltă? mieună o regină cenușie, dând agitată din coadă. De ce am venit *aici*?

Motanul alb-negru se întoarse către pisică.

— Am fost alungați din orice loc în care am încercat să ne stabilim, Labă Fumurie. Poate că aici o să avem puțină liniște, mieună el.

— Liniște? Aici? repetă Labă Fumurie, nevenindu-i să creadă. Își trase puiul către ea și îl adăposti sub burta sa. În apropiere de foc și de monștri? Puii mei n-o să fie în siguranță!

— Dar nici acasă nu eram în siguranță, miorlăi o altă voce.

Un motan negru își făcu loc până în față, șchiopătând pronunțat din cauza unei labe sucite. Se uită fix în ochii de chihlimbar ai lui Stea Înaltă.

— N-am putut să-i protejăm de Clanul Umbrelor, scuipă el. Nici măcar în propria noastră tabără!

Unele dintre pisici scoaseră urlete de neliniște, când își amintiră de lupta groaznică în urma căreia fuseseră alungați din casa lor, din ținutul muntos, de la marginea pădurii. Un ucenic tânăr începu să se tânguiască:

— S-ar putea ca Stea Căzătoare și războinicii lui să fie încă pe urmele noastre!

Plânsetul îi atrase atenția unuia dintre Două-Picioare strânși în jurul focului. Acesta se ridică, șovăind, și încercă să pătrundă întunericul cu privirea. Imediat, pisicile tăcură și se lăsară și mai jos; chiar și Stea Înaltă își coborî coada. Două-Picioare strigă către întuneric și aruncă ceva înspre ei. Proiectilul zbură pe deasupra lor și explodă la impactul cu Calea Tunetului, din spatele lor.

Labă Fumurie se cutremură când un ciob îi zgârie umărul, dar nu scoase niciun sunet, ci doar își încolăci trupul în jurul puiului său înspăimântat.

— Rămâneți jos! șuieră Stea Înaltă.

Două-Picioare de lângă foc scuipă pe pământ, apoi se așeză din nou.

Pisicile așteptară câteva clipe, după care Stea Înaltă se ridică din nou.

Și Labă Fumurie se ridică în picioare, tresărind din cauza noii dureri de la umăr.

— Stea Înaltă, mi-e teamă că nu suntem în siguranță aici. Și ce-o să mâncăm? Nu simt miros de pradă.

Stea Înaltă își întinse gâtul și își rezemă ușor botul pe capul reginei.

— Știu că vă e foame, mieună el. Dar o să fim mai în siguranță aici decât în fostul nostru teritoriu, sau decât pe câmpurile și în pădurile care țin de Două-Picioare. Nu simt miros de câini, iar acești Două-Picioare abia dacă pot sta drepți.

Se întoarse către motanul negru, cu laba răsucită.

— Șchiopule, ia-l pe Mustăcioară și vedeți dacă găsiți ceva de mâncat! ordonă el. Unde sunt Două-Picioare, trebuie să fie și șobolani.

— Șobolani? scuipă Labă Fumurie, pe măsură ce Șchiopul și un motănel dungat, maroniu se îndepărtau. Nu sunt cu nimic mai buni decât leșurile pentru ciori!

— Mai taci! șuieră o pisică tărcată de lângă ea. Mai bine mâncăm carne de șobolan decât să murim de foame!

Labă Fumurie se încruntă și lăsă capul în jos, ca să-și lingă puiul în spatele urechilor.

— Trebuie să găsim un loc nou în care să ne stabilim, Labă Fumurie.

Pisica tărcată continuă cu blândețe:

— Floarea Zorilor trebuie să se odihnească și să mănânce. O să nască în curând. Trebuie să își recapete forțele.

Silueta zveltă a Șchiopului și cea a lui Mustăcioară apărură deodată, din întuneric.

— Ai avut dreptate, Stea Înaltă! strigă Șchiopul. Simt miros de șobolani peste tot, și cred că am găsit și un loc unde ne putem adăposti.

— Arată-ne! îi ordonă Stea Înaltă, adunând restul Clanului în urma sa, cu o mișcare din coadă.

Pisicile traversară cu grijă terenul sterp, urmându-l pe Șchiopul. Acesta îi conduse către Calea Tunetului cea ridicată către cer, iar lumina focului le proiecta umbrele pe picioarele sale imense, din piatră. Un monstru trecu pe deasupra lor, iar pământul se cutremură. Dar chiar și cel mai mic dintre pisoi simțea că trebuie să facă liniște, așa că tremură fără să scoată vreun sunet.

— Aici, mieună Șchiopul, oprindu-se lângă o gaură rotundă, cam la înălțimea a două pisici.

Un tunel întunecat cobora în adâncurile pământului. Prin el curgea un șuvoi neîntrerupt de apă.

— Apa e bună de băut, adăugă Șchiopul. O să ne putem adăpa din ea.

— O să avem labele ude zi și noapte! se plânse Labă Fumurie.

— Am fost înăuntru, îi spuse motanul negru. E un loc mai departe de șuvoiul de apă. Cel puțin o să fim feriți de Două-Picioare și de monștri.

Stea Înaltă făcu un pas înainte și își ridică bărbia.

— Clanul Vântului a cutreierat destul! declară el. A trecut aproape o lună de când Clanul Umbrelor ne-a alungat din casa noastră. Vremea se răcește și se apropie iarna. N-avem de ales. Trebuie să rămânem aici.

Labă Fumurie închise ochii pe jumătate, dar nu spuse nimic. Se alătură în liniște membrilor Clanului său, care intrau, unul câte unul, în tunelul întunecat.

CAPITOLUL 1

Inimă de Foc tremura. Blana lui de culoarea flăcărilor era încă subțire, de vară; aveau să mai treacă luni bune până să se îngroașe destul încât să îl protejeze de un frig ca acela. Își mișcă labele pe pământul întărit. Cerul se lumina, în sfârșit, pe măsură ce se iveau zorii. Dar, deși avea labele reci, Inimă de Foc nu putea să își ascundă o îmbujorare de mândrie. După multe luni de ucenicie, era, în sfârșit, războinic.

Rememora în capul lui victoria din urmă cu o zi, din tabăra Clanului Umbrelor: ochii scânteietori ai Stelei Căzătoare, pe măsură ce liderul Clanului Umbrelor se retrăgea, șuierând amenințări, înainte să fugă printre copaci, după tovarășii săi trădători. Pisicile care rămăseseră din Clanul Umbrelor îi fuseseră recunoscătoare Clanului Tunetului pentru că le ajutase să se descotorosească de liderul lor nemilos, și pentru pacea pe care le-o promisese Clanul Tunetului, cât timp se puneau din nou pe picioare. Stea Căzătoare nu numai că adusese haosul în propriul Clan, ci alungase întregul Clan al Vântului din tabăra lui, și chiar și din teritoriul Clanurilor. Fusese o umbră întunecată în pădure, chiar dinainte ca Inimă de Foc să își părăsească viața de pisoi de casă, pentru a se alătura Clanului Tunetului.

Dar lui Inimă de Foc, o altă umbră îi întuneca gândurile: secundul Clanului Tunetului. Se cutremură când își aduse aminte de marele războinic al Clanului său, care își terorizase ucenicul, pe Labă Neagră. În cele din urmă, Inimă de Foc și prietenul lui cel mai bun, Dungă Cenușie, îl ajutaseră pe ucenicul înfricoșat să fugă în teritoriul deținut de Două-Picioare, dincolo de ținutul muntos. După aceea, Inimă de Foc îi spusese Clanului că Labă Neagră fusese ucis de Clanul Umbrelor.

Dacă ceea ce spusese Labă Neagră despre Gheară de Tigru era adevărat, era mai bine ca secundul Clanului Tunetului să creadă că ucenicul lui murise, fiindcă acesta știa un secret pe care Gheară de Tigru voia să îl apere cu orice preț. Labă Neagră îi spusese lui Inimă de Foc că mărețul războinic dungat îl omorâse pe Coadă Roșie, fostul secund al Clanului Tunetului, sperând că va deveni el noul secund, ceea ce, până la urmă, se și întâmplase.

Inimă de Foc dădu din cap ca să scape de acele gânduri sumbre, iar apoi se întoarse către Dungă Cenușie, care stătea lângă el. Blana deasă a lui Dungă Cenușie se zburlise din cauza frigului. Inimă de Foc își dădea seama că și el așteaptă cu nerăbdare primele raze de soare, dar nu spuse nimic cu voce tare. Tradițiile Clanului impuneau tăcerea într-o astfel de noapte. Era prima lor veghe – o noapte în care noii războinici păzeau Clanul și reflectau asupra noului lor nume și a noii lor poziții. Până noaptea trecută, Inimă de Foc fusese cunoscut sub numele său de ucenic: Labă de Foc.

Juma de Coadă fu printre primele pisici care se treziră. Inimă de Foc vedea bătrâna pisică mișcându-se printre umbrele din bârlogul bătrânilor. Se uită către culcușul războinicilor, din celălalt capăt al luminișului. Printre crengile care adăposteau culcușul, zări umerii lați ai lui Gheară de Tigru, care dormea.

La baza Pietrei Mari, lichenii care împodobeau intrarea în vizuina lui Stea Albastră se mișcară, iar Inimă de Foc observă că liderul Clanului iese din culcușul său. Se opri și ridică botul, pentru a adulmeca aerul. Apoi, ieși în liniște de sub umbra Pietrei Mari, iar blana lungă îi strălucea, cenușiu-albăstruie, în lumina zorilor. „Trebuie s-o avertizez în legătură cu Gheară

de Tigru“, se gândi Inimă de Foc. Stea Albastră jelise moartea lui Coadă Roșie, împreună cu restul Clanului, crezând că acesta fusese ucis în luptă, de către Inimă de Stejar, secundul Clanului Râului. Inimă de Foc ezitase până atunci, știind cât de important era Gheară de Tigru pentru ea, dar pericolul devenise prea mare. Stea Albastră trebuia să afle că un criminal cu sânge rece se adăpostește în sânul Clanului ei.

Gheară de Tigru ieși din culcușul războinicilor și i se alătură lui Stea Albastră, la marginea luminișului. Îi șopti ceva acesteia, în timp ce coada i se mișca repede, dintr-o parte în alta.

Inimă de Foc își înăbuși mieunatul instinctiv prin care își saluta superiorii. Cerul se lumina, dar până când soarele nu se ridica deasupra liniei orizontului nu îndrăznea să scoată niciun sunet, deși ardea de nerăbdare. Trebuia să îi vorbească lui Stea Albastră cât de curând. Dar, pentru moment, nu putu face altceva decât să dea din cap, respectuos, când cele două pisici trecură pe lângă el.

Dungă Cenușie, care stătea lângă el, îi dădu un ghiont și îi făcu un semn în sus, cu botul. O lumină portocalie se deslușea la orizont.

— Vă bucurați să vedeți zorii zilei, pisoilor?

Mieunatul gros al lui Vifor Alb îl luă prin surprindere pe Inimă de Foc. Nu îl observase pe războinicul alb apropiindu-se. Inimă de Foc și Dungă Cenușie încuviințară din cap, în același timp.

— Gata, acum puteți vorbi! Vi s-a terminat perioada de veghe.

Glasul lui Vifor Alb era blând. Cu o zi în urmă, luptase cot la cot cu Inimă de Foc și Dungă Cenușie în bătălia împotriva Clanului Umbrelor. Pe măsură ce îi privea, în ochi i se citea respectul pentru ei.

— Mulțumim, Vifor Alb, miorlăi Inimă de Foc, recunoscător.

Se ridică și își întinse, pe rând, labele înțepenite.

Dungă Cenușie se ridică și el.

— Brrr! mieună el, scuturându-și frigul din blană. Credeam că nu mai apare odată soarele!

O voce disprețuitoare miorlăi din culcușul ucenicilor:

— Vorbește marele războinic!

Era Labă Nisipie, iar blana ei roșcată, spălăcită se zbârlise, din cauza ostilității pe care o simțea. Labă Pământie ședea lângă ea. Cu blana lui dungată de culoare închisă, părea să fie umbra lui Labă Nisipie. Aceasta își umflă pieptul, triumfătoare, și îi luă în râs:

— Mă mir că niște eroi de talia voastră simt frigul! toarse Labă Nisipie, amuzată.

Vifor Alb le aruncă o privire tăioasă.

— Duceți-vă și faceți rost de ceva de mâncare, apoi odihniți-vă! le ordonă el lui Inimă de Foc și Dungă Cenușie.

Războinicul mai vârstnic se întoarse și se îndreptă către culcușul ucenicilor.

— Voi doi, veniți cu mine! mieună către Labă Nisipie și Labă Pământie. E timpul să începem antrenamentul.

— Sper să-i pună s-alerge după veverițe albastre toată ziua! șuieră Dungă Cenușie, îndreptându-se împreună cu Inimă de Foc spre colțul luminișului, unde mai rămăseseră bucăți de vânat proaspăt, de seara trecută.

— Dar nu există veverițe albastre, mieună Inimă de Foc, nedumerit.

— Exact!

Ochii de chihlimbar ai lui Dungă Cenușie scânteiară.

— Au și ei dreptate. Și-au început pregătirea înaintea noastră, preciză Inimă de Foc, cu blândețe. Dacă ar fi luptat în bătălia de ieri, ar fi devenit și ei războinici.

— Probabil, zise Dungă Cenușie și ridică din umeri. Ia uite! exclamă, ajungând la grămada de vânat proaspăt. Un șoarece de fiecare și un pițigoi pe care să-l împărțim!

Cei doi prieteni își luară mâncarea și se uitară unul la celălalt. Deodată, ochii lui Dungă

Cenușie străluciră de încântare.

— Bănuiesc că de-acum o să mâncăm în partea de tabără rezervată *războinicilor*, mieună el.

— Se pare că da, toarse Inimă de Foc, mergând în urma prietenului său, către tufa de urzici unde îi văzuse adeseori pe Vifor Alb, Gheară de Tigru și pe alți războinici împărțind vânatul.

— Și acum? întrebă Dungă Cenușie, după ce înghiți și ultima îmbucătură. Nu știu tu, dar eu aș dormi vreo două săptămâni.

— Și eu, încuviință Inimă de Foc.

Cei doi prieteni se îndreptară către culcușul războinicilor. Inimă de Foc își vârî capul printre crengile ce atârnau până la pământ. Blană de Șoarece și Coadă Lungă încă dormeau, în partea cealaltă a vizuinii.

Motanul roșcat intră și găsi o porțiune de mușchi la marginea culcușului. După miros, își dădu seama că acel loc nu era folosit de alt războinic. Dungă Cenușie se ghemui lângă el.

Inimă de Foc ascultă cum răsuflarea constantă, liniștită a lui Dungă Cenușie se transformă într-un sforăit lung, înăbușit. Și el era la fel de epuizat, dar încă își dorea cu ardoare să discute cu Stea Albastră. De acolo de unde stătea, cu capul lipit de pământ, vedea intrarea în tabără. Se uita către ea, așteptând întoarcerea liderului, însă treptat începură să i se închidă ochii și se lăsă cuprins de somn.

Inimă de Foc auzea un vâjâit în jurul său, precum cel al vântului printre copacii înalți. Duhoarea înțepătoare a Căii Tunetului îi pișca nările, împreună cu un nou miros, mai puternic și mai înfricoșător. Foc! Flăcările mușcau din cerul întunecat, aruncând scântei luminoase în noaptea lipsită de stele. Spre uimirea lui Inimă de Foc, prin fața focului treceau siluete de pisici. De ce nu fugeau?

Una dintre ele se opri și se uită fix spre Inimă de Foc. Ochii motanului luceau în întuneric, iar el își ridică coada lungă, dreaptă, parcă pentru a-l saluta.

Inimă de Foc se cutremură când își aduse aminte de ultimele cuvinte ale lui Frunză Ruginie, fosta pisică-vraci a Clanului Tunetului, înainte de moartea sa prematură: „Focul va salva Clanul!“ Oare avea ceva de-a face cu acele pisici ciudate, cărora părea să nu le fie frică de foc?

— Trezește-te, Inimă de Foc!

Războinicul își ridică imediat capul, smuls din adâncurile visului său de mârâitul lui Gheară de Tigru.

— Miorlăiai în somn!

Deși încă ametit, Inimă de Foc se ridică și scutură din cap.

— Da, Gheară de Tigru...

Speriat, se întrebă dacă repetase cu voce tare cuvintele spuse de Frunză Ruginie. Mai avusese astfel de vise – vise atât de reale încât parcă le simțea gustul și care mai târziu se adevereau. Inimă de Foc nu voia ca Gheară de Tigru să își dea seama de faptul că deține puteri pe care Clanul Stelelor le atribuia numai pisicilor-vraci.

Lumina lunii pătrundea prin frunzișul ce forma peretele vizuinii. Inimă de Foc își dădu seama că dormise toată ziua.

— Tu și Dungă Cenușie o să faceți parte din patrula de seară, îl anunță Gheară de Tigru. Grăbiți-vă!

Motanul dungat, închis la culoare, se întoarse și ieși din vizuină.

Blana de pe umerii lui Inimă de Foc se așeză la loc. Era clar că Gheară de Tigru nu bănuiește nimic în legătură cu visul lui neobișnuit. Dar, deși secretul lui era în siguranță, Inimă de Foc era la fel de hotărât ca întotdeauna să dea în vileag adevărul despre rolul secundului în moartea lui Coadă Roșie.

Inimă de Foc se linse pe buze, în timp ce Dungă Cenușie se spăla pe coapsă, alături de el. Tocmai terminaseră de mâncat, lângă luminișul din tabără. Soarele apusese, iar Inimă de Foc privea luna aproape plină, care strălucea pe un cer senin și rece. În ultimele zile, fuseseră foarte ocupați. Părea că de fiecare dată când se așezau să se odihnească, Gheară de Tigru îi trimitea din nou în patrulă sau într-o misiune de vânătoare. Inimă de Foc stătuse la pândă în tot acel timp, căutând o ocazie să stea de vorbă cu Stea Albastră, între patru ochi, dar, atunci când nu se afla el într-o misiune pentru Gheară de Tigru, liderul Clanului Tunetului era însoțit întodeauna de secundul său.

Inimă de Foc începu să își spele laba, însă scruta întreaga tabără, sperând să o găsească pe Stea Albastră.

— După ce te uiți? mieună Dungă Cenușie, între două neteziri ale blănii, cu limba.

— După Stea Albastră, răspunse Inimă de Foc, lăsând laba jos.

— De ce?

Dungă Cenușie se opri din spălat, și se uită la prietenul său.

— Stai cu ochii pe ea încă de la prima noastră veghe. Ce-ai de gând să faci?

— Trebuie să-i spun unde se află Labă Neagră și s-o avertizez în legătură cu Gheară de Tigru, mieună Inimă de Foc.

— I-ai promis lui Labă Neagră c-o să le spui c-a murit!

Dungă Cenușie părea uluit.

— Am promis c-o să-i spun lui *Gheară de Tigru* c-a murit. Stea Albastră trebuie să afle întreaga poveste. Trebuie să afle de ce e în stare secundul ei.

Dungă Cenușie începu să vorbească în șoaptă, agitat:

— Dar nu știm decât ceea ce ne-a spus Labă Neagră, și anume că Gheară de Tigru l-a ucis pe Coadă Roșie.

— Și nu-l crezi?

Inimă de Foc era uimit de îndoielile prietenului său.

— Dacă Gheară de Tigru a mințit în legătură cu uciderea lui Inimă de Stejar pentru a răzbuna moartea lui Coadă Roșie, asta înseamnă că însuși Coadă Roșie l-a omorât pe Inimă de Stejar. Și nu pot să cred că războinicul nostru ar fi putut ucide, în mod intenționat, un secund al altui Clan. Acest lucru este împotriva codului războinicilor! Noi luptăm pentru a ne dovedi puterea și a ne apăra teritoriul, nu ca să ne omorâm între noi!

— Dar nu încerc să-l acuz de nimic pe Coadă Roșie! se împotrivi Inimă de Foc. Gheară de Tigru e problema.

Coadă Roșie fusese secundul Clanului Tunetului, înaintea lui Gheară de Tigru. Inimă de Foc nu îl cunoscuse, dar știa că întregul Clan îl respectase cu adevărat.

Dungă Cenușie nu se uită în ochii lui Inimă de Foc.

— Ceea ce spui tu are urmări pentru onoarea lui Coadă Roșie. În plus, niciuna dintre celelalte pisici n-are o problemă cu Gheară de Tigru. Numai Labă Neagră se temea de el.

Inimă de Foc simți un fior pe șira spinării.

— Așadar, tu crezi că Labă Neagră a inventat toată povestea, pentru că nu se înțelegea cu mentorul său? miorlăi el, dezaprobator.

— Nu, mormăi Dungă Cenușie. Cred doar c-ar trebui s-avem grijă.

Inimă de Foc se uită în ochii îngrijorați ai prietenului său și începu să își pună întrebări. Dungă Cenușie avea dreptate, într-un fel. Erau războinici abia de câteva zile, așa că nu aveau dreptul să facă acuzații la adresa celui mai mare războinic al Clanului.

— Nu-i nimic, mieună Inimă de Foc, în cele din urmă. Poți să nu te implici.

Un fior de regret îl săgetă când văzu că Dungă Cenușie aprobă din cap și continuă să se spele. Inimă de Foc credea că Dungă Cenușie se înșală crezând că numai Labă Neagră are o problemă cu Gheară de Tigru. Instinctele lui Inimă de Foc îl avertizau că secundul Clanului Tunetului nu era de încredere. Trebuia să îi împărtășească și lui Stea Albastră suspiciunile

sale, pentru siguranța lui și a Clanului.

Inimă de Foc observă un petic de blană cenușie în partea opusă a luminișului, ceea ce însemna că Stea Albastră ieșise din vizuina sa, singură. Se ridică iute în picioare, dar liderul Clanului Tunetului sări direct pe Piatra Mare și își strigă Clanul. Inimă de Foc începu să își miște coada, nerăbdător.

Urechile lui Dungă Cenușie zvâcniră de entuziasm la auzul chemării lui Stea Albastră.

— O ceremonie de numire? mieună el. Coadă Lungă o să primească probabil primul ucenic. Deja bate apropouri de zile întregi.

Făcu un salt pentru a se alătura celorlalte pisici adunate la marginea luminișului, iar Inimă de Foc îl urmă, dezamăgit.

Un pisoi micuț, alb-negru, veni în mijlocul luminișului. Labele sale moi nu scoteau niciun sunet pe pământul întărit. Se apropie de Piatra Mare, cu ochii galbeni coborâți, iar Inimă de Foc aproape că se aștepta să îl vadă tremurând – ceva din înclinația umerilor lui îl făcea să pară prea mic și prea sfios pentru a fi un ucenic. „Coadă Lungă n-o să fie deloc impresionat!“ se gândi Inimă de Foc, amintindu-și de disprețul lui Coadă Lungă atunci când intrase Inimă de Foc în tabără pentru prima dată. Războinicul îl tachinase foarte tare în prima sa zi alături de Clan, luând în derâdere originile lui de pisică de casă. Inimă de Foc nu îl mai avea la inimă, de atunci.

— De azi înainte, mieună Stea Albastră, uitându-se în jos, către pisoiaș, până când o să-și dobândească numele de războinic, ucenicul acesta o să se numească Labă Iute.

În ochii pisoiului alb-negru nu se citea nicio urmă de fermitate atunci când își ridică privirea către liderul său. În schimb, avea ochii larg deschiși de teamă.

Inimă de Foc întoarse capul în momentul în care Coadă Lungă începu să se apropie de noul lui ucenic.

Stea Albastră vorbi din nou:

— Coadă Lungă, tu ai fost ucenicul lui Dungă Neagră. Te-a antrenat bine, așa c-ai devenit un războinic aprig și loial. Sper c-o să-i insufli o parte din aceste calități și lui Labă Iute.

Inimă de Foc căută pe chipul lui Coadă Lungă o urmă de dispreț, atunci când acesta se uită în jos la Labă Iute. Dar privirea războinicului se îmblânzi atunci când se uită în ochii noului său ucenic, iar cele două pisici își atinseră nasurile, delicat.

— Te descurci bine, îi șopti Coadă Lungă, pentru a-l încuraja.

„Da, sigur“, se gândi Inimă de Foc, cu amărăciune. „Doar pentru că e născut în sânul Clanului. Pe mine nu m-a primit deloc așa Coadă Lungă.“ Se uită în jur, la restul membrilor Clanului, și simți un fior de ranchiună atunci când aceștia începură să îl felicite pe noul ucenic.

— Ce-i cu tine? șopti Dungă Cenușie. O să fim și noi în locul lui, într-o zi.

Inimă de Foc aprobă din cap, înveselit de gândul că va avea și el un ucenic la un moment dat, și uită de ranchiuna pe care o simțise. Acum făcea parte din Clanul Tunetului și era sigur că numai asta contează.

Următoarea noapte fu lună plină. Inimă de Foc știa că ar fi trebuit să aștepte cu nerăbdare prima Adunare la care avea să participe ca războinic, dar era încă hotărât să găsească o șansă de a-i spune lui Stea Albastră tot ce știa depre Gheară de Tigru, iar gândul acesta nu îi dădea pace.

— Ai limbrici sau ce se întâmplă? mieună Dungă Cenușie, lângă el. Te strâmbi foarte ciudat!

Inimă de Foc se uită la prietenul său, dorindu-și să i se poată destăinui, dar îi promisese că nu va mai trebui să se implice în acea situație.

— N-am nimic, miorlăi ei. Haide. O aud pe Stea Albastră chemându-ne.

Cele două pisici alergară către grupul ce se aduna în luminiș. Stea Albastră dădu din cap,

în semn că le observase prezența. Apoi se întoarse și conduse Clanul în afara taberei.

Inimă de Foc se opri, în timp ce celelalte pisici îl depășeau, chinuindu-se să urce cărarea abruptă ce ducea către pădurea de mai sus. Poate că acel drum avea să îi ofere ocazia de a vorbi cu Stea Albastră, așa că voia să își adune gândurile.

— Nu vii? strigă Dungă Cenușie în jos, către el.

— Ba da!

Inimă de Foc își încordă picioarele puternice din spate și începu să sară de pe un bolovan pe altul, lăsând tabăra în urmă.

Ajuns în vârf, se opri să își tragă răsuflarea. Pădurea se întindea în fața lui. Sub labe simțea freamătul frunzelor abia căzute. Blana Cenușie sclipea pe cer, precum roua dimineții împrăștiată pe o blană neagră.

Inimă de Foc se gândi la prima lui călătorie către Patru Stejari, împreună cu Gheară de Tigru și Inimă de Leu. Se întristă când își aduse aminte de Inimă de Leu. Fusese mentorul lui Dungă Cenușie și secundul Clanului Tunetului, între Coadă Roșie și Gheară de Tigru, și un războinic destoinic, cu o inimă bună. Fusese ucis în luptă, iar Gheară de Tigru îi preluase funcția. Atunci când Inimă de Foc vizitase pentru prima dată Patru Stejari, Inimă de Leu îi dusese pe ucenici într-un tur al teritoriului, printre Brazii Înalți, dincolo de Pietrele Însorite și de-a lungul graniței Clanului Râului. În seara aceea, Stea Albastră îi conducea drept prin inima teritoriului Clanului Tunetului. Inimă de Foc o zări dispărând printre tufișuri, așa că o luă la goană după grupul de pisici.

Stea Albastră era în față, alături de Gheară de Tigru. Inimă de Foc ignoră miorlăiturile uimite ale lui Dungă Cenușie și ajunse din urmă liderul Clanului.

— Stea Albastră! strigă el, gâfâind, pe măsură ce se apropia de ea. Aș putea să-ți vorbesc puțin?

Stea Albastră se uită la el și încuviință din cap.

— Condu tu grupul, Gheară de Tigru! mieună ea.

Încetini pasul, iar Gheară de Tigru o depăși. Celelalte pisici urmară motanul dungat, fără să crâcnească, îndepărtându-se printre tufișuri.

Stea Albastră și Inimă de Foc alergau domol, în același pas. După câteva clipe, rămaseră singuri.

Cărarea ieșea dintre ferigile dese, într-un mic luminiș. Stea Albastră sări pe un copac căzut la pământ și se așeză, încolăcindu-și coada peste labele din față.

— Ce este, Inimă de Foc? întrebă ea.

Inimă de Foc ezită, copleșit dintr-odată de îndoieli. Stea Albastră fusese cea care îl încurajase să renunțe la viața lui de pisică de casă și să se alăture Clanului. De atunci, avusese încredere în el de nenumărate ori, deși alte pisici se îndoiseră de loialitatea lui față de un Clan al cărui sânge nu-l împărtășea. Oare ce avea să spună când Inimă de Foc avea să recunoască că mințise în legătură cu Labă Neagră?

— Vorbește! îi ordonă Stea Albastră, în timp ce pașii celorlalte pisici din Clanul Tunetului dispăreau în depărtare.

Inimă de Foc inspiră adânc.

— Labă Neagră n-a murit.

Coada lui Stea Albastră zvâcni de mirare, dar ea continuă să îl asculte în liniște pe Inimă de Foc.

— Eu și Dungă Cenușie l-am dus pe teritoriul de vânătoare al Clanului Vântului. Eu... Eu cred că i s-a alăturat lui Arpacaș.

Arpacaș era un singuratic: nu era nici pisică de pădure, dar nici pisică de casă. Locuia la o fermă de Două-Picioare ce se afla pe drumul către Pietrele Înalte, un loc sacru pentru toate pisicile din pădure.

Liderul Clanului Tunetului se uită peste capul lui Inimă de Foc, în adâncurile pădurii.

Războinicul îi cerceta îngrijorat chipul, încercând să își dea seama ce gândește. Oare era mânioasă? Dar nu vedea nici urmă de mânie în ochii ei mari, albaștri.

După câteva clipe, Stea Albastră vorbi:

— Mă bucur să aud că Labă Neagră trăiește. Sper că e mai fericit alături de Arpacaș decât a fost alături de noi, în pădure.

— D-dar s-a născut în Clanul Tunetului! se bâlbâi Inimă de Foc, uluit de faptul că liderul lui accepta cu atâta calm plecarea lui Labă Neagră.

— Asta nu înseamnă neapărat că era potrivit pentru viața în interiorul Clanului, sublinie Stea Albastră. La urma urmei, nici tu nu te-ai născut în sânul Clanului, dar ai devenit un războinic destoinic. Poate că Labă Neagră o să-și găsească adevărata chemare în altă parte.

— Dar n-a părăsit Clanul Tunetului de bunăvoie! protestă Inimă de Foc. Îi era imposibil să mai rămână!

— Imposibil? Stea Albastră îl țintui cu privirea ei azurie. Ce vrei să spui?

Inimă de Foc își coborî privirea.

— Ei bine? îl îndemnă Stea Albastră.

Inimă de Foc avea gura uscată.

— Labă Neagră știa un secret despre Gheară de Tigru, murmură el. Eu... Eu cred că Gheară de Tigru plănuia să-l ucidă. Sau să întoarcă Clanul împotriva lui.

Coada lui Stea Albastră se mișca dintr-o parte în alta, iar Inimă de Foc îi văzu umerii crispându-se.

— De ce crezi asta? Ce secret știa Labă Neagră?

Inimă de Foc șovăi, uitându-se în ochii ei severi, apoi își luă inima în dinți.

— Știa că Gheară de Tigru l-a ucis pe Coadă Roșie, în lupta cu Clanul Râului.

Coadă Roșie fusese secundul Clanului Tunetului înaintea lui Inimă de Leu. Inimă de Foc nu îl cunoscuse, dar știa că fusese respectat de întregul Clan.

Stea Albastră își miji ochii.

— Un războinic n-ar ucide niciodată un membru al Clanului său! Chiar și tu ar trebui să știi asta, că doar trăiești alături de noi de suficient timp!

Inimă de Foc se făcu mic la auzul vorbelor ei și își dădu urechile pe spate. Era a doua oară în seara aceea când Stea Albastră făcea referire la originile lui de pisică de casă.

Stea Albastră continuă:

— Gheară de Tigru a povestit că Inimă de Stejar, secundul Clanului Râului, l-a omorât pe Coadă Roșie, mieună ea. Sunt sigură că Labă Neagră se-nșală. L-a *văzut* el cu ochii lui pe Gheară de Tigru omorându-l pe Coadă Roșie?

Inimă de Foc dădea din coadă, agitat, răscolind frunzele din spatele lui.

— Așa a spus.

— Și ești conștient că, spunând lucrurile astea, pui la îndoială onoarea lui Coadă Roșie, fiindcă el trebuie să fi fost pisica responsabilă de moartea lui Inimă de Stejar? Un secund n-ar ucide niciodată un alt secund în luptă, dacă ar putea evita acest lucru. Iar Coadă Roșie a fost cel mai onorabil războinic pe care l-am cunoscut!

Ochii lui Stea Albastră se întunecară din cauza durerii, iar Inimă de Foc se îngrozi la gândul că îi pângărise amintirea despre fostul ei secund, chiar și fără intenție.

— Nu pot explica de ce a acționat Coadă Roșie astfel, murmură el. Știu doar că Labă Neagră este convins că Gheară de Tigru este responsabil de moartea lui.

Stea Albastră oftă și își destinse umerii.

— Știm cu toții că Labă Neagră are o imaginație bogată, mieună ea, cu blândețe, iar în ochi i se citea compătimirea. A fost grav rănit în luptă și a plecat înainte de sfârșitul bătăliei. Ești sigur că n-a completat din imaginația lui evenimentele la care nu a fost martor?

Înainte ca Inimă de Foc să răspundă, un urlet răsună prin pădure, iar Gheară de Tigru sări din tufișuri. Îl privi suspicios pe Inimă de Foc, preț de o clipă, apoi i se adresă lui Stea

Albastră:

— Te așteptăm la graniță.

Stea Albastră încuviință din cap.

— Spune-le că venim imediat.

Gheară de Tigru înclină din cap, se întoarse și alergă din nou printre ferigi.

Urmărindu-l cum dispare, cuvintele lui Stea Albastră îi răsunară în minte lui Inimă de Foc. Avea dreptate: Labă Neagră avea o imaginație bogată. Inimă de Foc își aduse aminte de prima Adunare la care luase parte, când ucenicii din fiecare Clan ascultaseră cu gura căscată cuvintele lui Labă Neagră, care povestea bătălia împotriva Clanului Râului. Iar atunci nu menționase nimic despre Gheară de Tigru.

Inimă de Foc sări în picioare când o văzu pe Stea Albastră ridicându-se.

— Ai de gând să-l aduci pe Labă Neagră înapoi în Clan? întrebă el, temându-se că îi provocase și mai multe necazuri prietenului său.

Stea Albastră se uită adânc în ochii lui Inimă de Foc.

— Probabil că este mai fericit acolo unde se află acum, mieună ea, încet. Pentru moment, o să lăsăm Clanul să creadă în continuare că a murit.

Inimă de Foc se holbă la ea, uluit. Stea Albastră avea de gând să mintă Clanul!

— Gheară de Tigru e un războinic extraordinar, dar e foarte mândru, continuă Stea Albastră. O să-i fie mai ușor să accepte că ucenicul lui a murit în luptă, decât că a fugit din Clan. Și ar fi mai bine și pentru Labă Neagră.

— Fiindcă Gheară de Tigru s-ar putea duce să-l caute? îndrăzni Inimă de Foc să întrebe.

Oare Stea Albastră îl credea, măcar un pic?

Stea Albastră dădu din cap, iritată.

— Nu! Gheară de Tigru e ambițios, dar nu e un ucigaș. Ar fi mai bine ca membrii Clanului să-și amintească de Labă Neagră ca de un erou mort, decât ca de un laș viu.

Se auzi din nou chemarea lui Gheară de Tigru, iar Stea Albastră sări jos de pe buștean și dispăru printre ferigi. Inimă de Foc se dădu jos de pe buștean dintr-un salt și își urmă liderul.

O ajunse din urmă pe malul unui pârâu. O urmări traversându-l, sărind de pe o piatră pe alta, până pe malul celălalt. Inimă de Foc o urmă cu grijă, deși mintea îi vâjâia. Avusese o piatră pe inimă încă de când aflase de uciderea lui Coadă Roșie. Acum îi spusese, în sfârșit, totul lui Stea Albastră, dar nimic nu se schimbase. Liderul Clanului nu credea că Gheară de Tigru putea fi capabil de o crimă cu sânge rece. Și, mai rău decât atât, Inimă de Foc începea să se îndoiască, el însuși, de faptul că Labă Neagră spusese adevărul. Sări pe malul opus și o luă la goană printre tufișuri.

Inimă de Foc se opri brusc în spatele lui Stea Albastră, atunci când ajunseră din urmă celelalte pisici din Clanul Tunetului. Grupul făcuse popas în vârful pantei ce cobora către Patru Stejari, copacii imenși sub care se întruneau, în pace, pisici din cele patru Clanuri, la fiecare lună plină.

Lui Inimă de Foc i se zbârli blana, fiindcă simțea privirea lui Gheară de Tigru asupra sa. Oare războinicul întunecat bănuia ce se întâmplase între el și Stea Albastră? Inimă de Foc scutură din cap, încercând să scape de ideile care îl necăjeau și să gândească la fel ca Stea Albastră. Bineînțeles că Gheară de Tigru era curios să afle ce îi spusese războinicul lui Stea Albastră: doar era secundul Clanului, așa că trebuia să afle orice lucru care putea afecta Clanul. Inimă de Foc se uită din nou la Gheară de Tigru; motanul dungat privea către capătul de jos al pantei, vigilent, cu urechile ciulite. Secundul aruncă o privire fiecăruia dintre ei, adunându-i în liniște, cu ochii lui reci, ca de chihlimbar.

Stea Albastră ridică botul și adulmecă aerul. Inimă de Foc simți cum pisicile din jurul lui își încordează mușchii și își zbârlesc blana. Apoi, Stea Albastră dădu un semnal, cu coada, iar pisicile din Clanul Tunetului se avântară în josul pantei, către Adunare.

CAPITOLUL 2

Stea Albastră se opri la marginea luminișului, iar Clanul se alinie în spatele ei. Unele dintre pisicile din Clanul Râului și Clanul Umbrelor se întoarseră și le salutară.

— Unde ai dispărut?

Dungă Cenușie apăru în dreapta lui Inimă de Foc.

Inimă de Foc dădu din cap.

— N-are importanță.

Încă era tulburat și nedumerit de discuția cu Stea Albastră, așa că se bucură că Dungă Cenușie nu insistă cu întrebările, întorcând capul pentru a cerceta împrejurimile.

— Ia uite! mieună el. Pisicile alea din Clanul Umbrelor par mai puternice decât m-aș fi așteptat. Stea Căzătoare le-a lăsat aproape moarte de foame.

Inimă de Foc se uită în aceeași direcție, către un războinic zvelt din Clanul Umbrelor.

— Ai dreptate, aprobă el, surprins.

— Să nu uiți că mai mult am luptat noi pentru ei! râse Dungă Cenușie, sfidător.

Inimă de Foc începu să toarcă, amuzat, dar fu întrerupt de Vifor Alb:

— Pisicile din Clanul Umbrelor au luptat la fel de vitejește ca noi pentru a-l alunga pe Stea Căzătoare. Ar trebui să le admirăm pentru că și-au revenit atât de repede, mieună el sever, înainte de a se îndrepta către un grup de războinici adunați sub unul dintre falnicii stejari.

— Ups! miorlăi Dungă Cenușie, aruncându-i o privire vinovată lui Inimă de Foc.

Tinerii războinici rămaseră la marginea luminișului. Inimă de Foc îi recunoștea cu ușurință pe ucenicii din celelalte Clanuri – aveau blana moale, ca de pisoiaș, fața rotundă, iar labele lor erau durdulii și neîndemânatice.

Doi războinici se apropiară de Dungă Cenușie și Inimă de Foc. Un ucenic micuț, cafeniu se ținu după ei. Inimă de Foc recunoscu motanul cenușiu, în dungi, ca făcând parte din Clanul Umbrelor, dar nu și pe motanul negru-cenușiu care mergea alături de el.

— Salutare! mieună motanul cenușiu.

— Salutare, Labă Udă, răspunse Inimă de Foc, după care se uită către pisica de un cafeniu închis.

— El este Gheară Neagră, din Clanul Râului, miorlăi Labă Udă.

Dungă Cenușie și Inimă de Foc îl salutară, cu o înclinare a capului. Ucenicul făcu un pas timid în față.

— Iar el este ucenicul meu, Labă de Stejar, adăugă Labă Udă.

Labă de Stejar se uită în sus, la Inimă de Foc, cu niște ochi mari, nerăbdători.

— B-bună ziua, miorlăi el.

Inimă de Foc îl salută, înclinându-și capul.

— Am auzit că Stea Albastră v-a făcut războinici după luptă, mieună Labă Udă. Felicitări! Cred că a fost foarte frig în noaptea în care ați stat de veghe.

— A fost! aprobă Dungă Cenușie.

— Ea cine e? îi întrerupse Inimă de Foc.

O pisică zveltă, cu blana cafenie, tărcată îi atrăsese atenția. Vorbea cu Gheară de Tigru, lângă Piatra Mare care se afla în mijlocul luminișului.

— E Blană de Leopard, secundul nostru, mârâi războinicul din Clanul Râului.

Lui Inimă de Foc i se zbârli blana când își aduse aminte de fostul secund al Clanului Râului, Inimă de Stejar, și de felul cum murise acesta, în lupta împotriva Clanului Tunetului. Nu mai apucă să spună nimic, fiindcă Stea Albastră sări în vârful pietrei pentru a începe întrunirea. I se alăturară alte două pisici, iar una dintre ele, un motan negru, bătrân, dădu semnalul pentru ca toate pisicile să se adune sub piatră. Inimă de Foc îl recunoscu pe motanul negru și fu luat prin surprindere. Bătrânul Blană Întunecată devenise liderul Clanului Umbrelor, după plecarea lui Stea Căzătoare?

După ce pisicile se așezară în fața Pietrei Mari, Stea Albastră se adresă mulțimii:

— Clanul Tunetului aduce la această Adunare pe noua sa pisică-vraci, Colț Galben! anunță ea, formal.

Făcu o pauză, cât timp toate capetele se întoarseră către bătrâna pisică cu blana deasă și botul turtit. Inimă de Foc o văzu deplasându-se pe pământul tare. La începutul uceniciei sale, petrecuse aproape o lună având grijă de bătrâna pisică, după sosirea acesteia în tabăra Clanului Tunetului. Acum își dădea seama, după felul cum îi zvâcnea ușor urechea dreaptă, că nu se simte în largul ei ca țintă a privirilor membrilor celorlalte Clanuri. Colț Galben fusese pisica-vraci a Clanului Umbrelor, iar pisicile nu prea își părăseau propriul Clan pentru a se alătura altuia. Se uită în jur, până poposi cu privirea pe Mucea, noua pisică-vraci a Clanului Umbrelor. Făcu o pauză scurtă; apoi, se salutară respectuos, cu o înclinare a capului. Urechea lui Colț Galben se îndreptă, iar Inimă de Foc se liniști.

Stea Albastră vorbi din nou:

— De asemenea, aducem doi noi războinici, pe Inimă de Foc și pe Dungă Cenușie.

Inimă de Foc își ținu capul sus, dar, pe măsură ce simțea toate privirile întorcându-se spre el, se simți puțin jenat, așa că începu să dea agitat din coadă.

Blană Întunecată păși în față, trecând de Stea Albastră, pentru a ajunge la cea mai înaltă parte a pietrei.

— Eu, Blană Întunecată, am preluat conducerea Clanului Umbrelor! anunță el. Fostul nostru lider, Stea Căzătoare, a încălcat codul războinicilor, așa c-am fost nevoiți să-l alungăm.

— Nici n-a menționat că i-am dat și noi o mână de ajutor, îi șopti Dungă Cenușie lui Inimă de Foc.

— Spiritele strămoșilor noștri i-au vorbit lui Mucea și m-au ales pe mine drept lider, continuă Blană Întunecată. Încă n-am făcut călătoria până la Gura Mamei, pentru a primi binecuvântarea Clanului Stelelor și cele nouă vieți, dar o să fac acest drum mâine noapte, fiindcă o să fie încă lună plină. După veghea de la Piatra Lunii, o să fiu cunoscut sub numele de Steaua Nopții.

— Unde e Stea Căzătoare acum? se auzi o voce din mulțime.

Era Blană de Zăpadă, regina albă din Clanul Tunetului.

— Probabil a părăsit pădurea, alături de ceilalți războinici izgoniți. Știe c-ar fi periculos să încerce să se întoarcă, răspunse Blană Întunecată.

— Sper că așa e, o auzi Inimă de Foc pe Blană de Zăpadă șoptindu-i pisicii de lângă ea, o regină cafenie și durdulie.

Liderul Clanului Râului, Stea Încovoiată, făcu un pas înainte.

— Să sperăm că Stea Căzătoare a fost suficient de isteț încât să părăsească pădurea pentru totdeauna. Lăcomia lui pentru teritoriu ne-a pus în pericol pe toți.

Stea Încovoiată așteptă ca miorlăiturile de aprobare să se oprească, apoi continuă:

— Atâta timp cât Stea Căzătoare a fost liderul Clanului Umbrelor, le-am permis membrilor Clanului să vâneze în râul nostru. Dar acum, că există un nou lider al Clanului Umbrelor, această înțelegere nu mai e valabilă. Prada din râul nostru aparține numai Clanului Râului.

Urlete de victorie răsunară de la celelalte pisici din Clanul Râului, dar Inimă de Foc observă, îngrijorat, că Blană Întunecată începe se să zbârlească.

Blană Întunecată ridică tonul:

— Clanul Umbrelor are aceleași nevoi ca atunci când se afla sub conducerea lui Stea Căzătoare. Avem multe guri de hrănit, Stea Încovoiată! Tu ai făcut o înțelegere cu întregul Clan al Umbrelor!

Stea Încovoiată sări în picioare și se întoarse înspre Blană Întunecată. Își dădu urechile pe spate și scuipă, iar pisicile de sub Piatra Mare nu mai scoaseră niciun sunet.

Stea Albastră interveni rapid între cei doi lideri.

— Clanul Umbrelor a suferit multe pierderi în ultima vreme, mieună ea, cu blândețe. Din moment ce aveți mai puține guri de hrănit, chiar aveți nevoie de peștele Clanului Râului, Blană Întunecată?

Stea Încovoiată scuipă din nou, dar Blană Întunecată se uita în ochii lui, fără să clipească.

Stea Albastră vorbi din nou, de această dată mai convingător:

— Tocmai v-ați alungat liderul și unii dintre cei mai puternici războinici! Iar Stea Căzătoare a încălcat codul războinicilor atunci când l-a obligat pe Stea Încovoiată să împartă râul cu voi.

Inimă de Foc înghiți în sec, când îl observă pe Blană Întunecată dezvelindu-și ghearele, dar Stea Albastră nici nu se clinti. Ochii ei albaștri, ca de gheață, luceau în lumina lunii, când mârâi:

— Nu uita că încă nu ți-ai primit cele nouă vieți de la Clanul Stelelor. Ești sigur că poți face astfel de revendicări?

Inimă de Foc se încordă, fiindcă simțea blănurile zbârlindu-se pe pisicile din jurul lui. Întreaga mulțime aștepta răspunsul lui Blană Întunecată.

Blană Întunecată își feri privirea, furios. Dădea din coadă, dintr-o parte în alta, dar nu mai spuse nimic.

Stea Albastră câștigase, așa că își îmblânzi tonul:

— Știm cu toții cât de mult a suferit Clanul Umbrelor în ultimele luni, mieună ea. Clanul Tunetului a promis să vă lase în pace, cât timp vă puneți din nou pe picioare.

Își întoarse privirea către Stea Încovoiată.

— Sunt sigură că și Stea Încovoiată va fi de acord să dea dovadă de același respect.

Liderul Clanului Râului miji ochii și încuviință din cap.

— Dar doar atâta timp cât nu simțim mirosul Clanului Umbrelor pe teritoriul nostru, mârâi el.

Inimă de Foc se relaxă, lăsându-și blana să i se așeze la loc, pe umeri. Acum, că știa ce înseamnă să lupți într-o bătălie adevărată, îi admira cu atât mai mult curajul liderului său de a-i înfrunta pe acei mari războinici. Mulțimea răsuflă ușurată, pe măsură ce tensiunea de pe Piatra Mare începea să dispară.

— N-o să ne simți mirosul pe acolo, Stea Încovoiată, mieună Blană Întunecată. Stea Albastră are dreptate, n-avem nevoie de peștele vostru. La urma urmei, acum putem vâna și în ținutul muntos, deoarece Clanul Vântului și-a părăsit teritoriul.

Stea Încovoiată se uită la Blană Întunecată, iar ochii începură să îi sclipească.

— Într-adevăr, aprobă el. Asta înseamnă mai multă pradă pentru noi toți.

Stea Albastră ridică brusc botul.

— Nu! Clanul Vântului trebuie să se întoarcă! zise ea.

Stea Încovoiată și Blană Întunecată se uitară la liderul Clanului Tunetului.

— De ce? întrebă Stea Încovoiată.

— Dacă împărțim teritoriul de vânătoare al Clanului Vântului, o să avem mai multă hrană pentru puii noștri, ai tuturor! precizează Blană Întunecată.

— Pădurea are nevoie de patru Clanuri! insistă Stea Albastră. Așa cum avem Patru Stejari și patru anotimpuri, Clanul Stelelor ne-a dăruit patru Clanuri. Trebuie să găsim Clanul Vântului cât mai repede posibil și să-l aducem acasă!

Pisicile din Clanul Tunetului își ridicară glasurile, sprijinindu-l pe liderul lor, dar urletul nerăbdător al lui Stea Încovoiată îi reduse la tăcere:

— Argumentul tău nu prea stă în picioare, Stea Albastră! Chiar avem nevoie de patru anotimpuri? Nu ne-ar fi mai bine fără iarnă, cea care aduce cu ea frigul și foamea?

Stea Albastră se uită cu blândețe la războinicii care stăteau alături de ea.

— Clanul Stelelor ne-a dăruit iarna pentru ca pământul să se refacă și să se pregătească pentru primăvară, spuse ea. De atâtea generații, pădurea asta și ținutul muntos au susținut patru Clanuri. N-avem dreptul să contestăm deciziile Clanului Stelelor.

Blană de Leopard, secundul Clanului Râului, luă cuvântul:

— Dar de ce să suferim noi de foame din cauza unui Clan care nici măcar nu e în stare să-și apere teritoriul? strigă ea.

— Stea Albastră are dreptate! Clanul Vântului trebuie să se întoarcă! scuipă Gheară de Tigru, ridicându-se în picioare, astfel încât să le impresioneze pe pisicile din jurul său.

Stea Albastră li se adresă din nou:

— Stea Încovoiată, mieună ea, întorcându-se către liderul Clanului Râului, teritoriul de vânătoare al Clanului Râului este cunoscut pentru bogăția lui. Stăpâniți râul și tot peștele din el. De ce vă trebuie mai multă hrană?

Stea Încovoiată își feri privirea și nu răspunse. Inimă de Foc observă că membrii Clanului Râului murmurau, agitați, între ei. Nu înțelegea de ce îi deranjase întrebarea lui Stea Albastră.

— Blană Întunecată, continuă Stea Albastră, știi bine că Stea Căzătoare i-a alungat pe cei din Clanul Vântului din casa lor.

Pisica semeață, cu umerii lați, făcu o pauză.

— De-aia te-a ajutat Clanul Tunetului să-l izgonești.

Inimă de Foc își mișcă ochii. Își dădea seama că Stea Albastră îi reamintea, cu blândețe, lui Blană Întunecată că îi e dator Clanului Tunetului.

Liderul Clanului Umbrelor închise ochii pe jumătate. După o tăcere ce păru să dureze o veșnicie, Blană Întunecată deschise larg ochii și mieună:

— Bine, Stea Albastră. O să permitem Clanului Vântului să se întoarcă.

Inimă de Foc îl văzu pe Stea Încovoiată întorcând capul, cu ochii închiși.

Stea Albastră încuviință din cap.

— Doi dintre noi suntem de acord, Stea Încovoiată, mieună ea. Trebuie să găsim Clanul Vântului și să-l aducem înapoi acasă. Până atunci, niciun alt Clan n-ar trebui să vâneze pe teritoriul lor.

Adunarea începu să se destrame, iar pisicile se pregătiră să se întoarcă în taberele lor. Inimă de Foc rămase pe loc o clipă, urmărindu-i pe liderii de pe Piatra Mare. Stea Albastră își atinse nasul de cel al lui Stea Încovoiată și sări jos. Rămas sus, pe piatră, Stea Încovoiată se întoarse către Blană Întunecată. Privirea pe care și-o aruncară unul altuia îi făcu blana lui Inimă de Foc să se zbârlească. Oare Stea Albastră nu se bucura, de fapt, de sprijinul lui Blană Întunecată? Inimă de Foc se uită repede în jur. Își dădu seama, din furia reflectată în ochii lui Gheară de Tigru, că și secundul Clanului Tunetului observase acel schimb de priviri.

Pentru prima dată, Inimă de Foc și Gheară de Tigru erau îngrijorați de același lucru. Era o alianță neașteptată în cadrul Clanurilor. După riscul pe care și-l asumase Clanul Tunetului pentru a ajuta Clanul Umbrelor să-l alunge pe Stea Căzătoare, cum putea Clanul Umbrelor să se alieze în momentul acela cu Clanul Râului?

CAPITOLUL 3

Stea Albastră își conduse repede clanul înapoi în tabără. Zgomotul întoarcerii lor le trezi pe pisicile care rămăseseră acasă. Pe măsură ce grupul ieșea, în șir indian, din orzul sălbatic ce străjuia intrarea, siluete somnoroase începură să se ivească din culcușuri.

— Ce vești aduceți? strigă Juma de Coadă.

— A fost prezent și Clanul Umbrelor? întrebă Blană Albastră.

— Da, a fost, răspunse Stea Albastră, serioasă.

Trecu de Blană Albastră și sări pe Piatra Mare. Nu mai era nevoie să cheme Clanul pentru o întrunire, pisicile se adunau deja sub piatră. Gheară de Tigru sări lângă ea.

— A existat multă tensiune între Clanuri în seara asta, începu Stea Albastră. Și am aflat că s-ar putea să existe o nouă alianță între Stea Încovoiată și Blană Întunecată.

Dungă Cenușie se înghesui în locul gol de lângă Inimă de Foc.

— Ce tot spune? întrebă el. Eu credeam că Blană Întunecată a fost de acord cu Stea Albastră.

— Blană Întunecată? cârâi vocea dogită a Chioarei, din spatele mulțimii.

— A fost numit noul lider al Clanului Umbrelor, explică Stea Albastră.

— Dar numele lui încă n-a fost acceptat de Clanul Stelelor, nu-i așa? întrebă Chioara.

— Are de gând să călătorească mâine seară la Piatra Lunii, o informă Gheară de Tigru.

— Niciun lider nu poate vorbi în numele Clanului său la o Adunare, fără să primească înainte aprobarea Clanului Stelelor, murmură Chioara, suficient de tare încât s-o audă toate pisicile.

— Se bucură de sprijinul Clanului Umbrelor, Chioaro, îi răspunse Stea Albastră bătrânei pisici. Nu putem ignora ceea ce a spus astă-seară.

Chioara pufni, nemulțumită, iar Stea Albastră ridică botul pentru a se adresa întregului Clan:

— La Adunare, eu am propus să găsim Clanul Vântului și să-l aducem acasă. Dar Stea Încovoiată și Blană Întunecată nu vor ca ei să se întoarcă.

— Dar este puțin probabil să-și unească forțele, nu-i așa? strigă Dungă Cenușie. Aproape că s-au certat din cauza dreptului de vânătoare asupra râului.

Inimă de Foc se întoarse către prietenul său.

— N-ai văzut cum s-au privit la sfârșitul întrunirii? Amândoi își doresc cu disperare să pună gheara pe teritoriul Clanului Vântului.

— Dar de ce? întrebă Labă Nisipie, care stătea alături de mentorul ei, Vifor Alb.

— Bănuiesc că pisicile din Clanul Umbrelor nu sunt atât de slabe pe cât credeam noi, îi răspunse Vifor Alb. Iar Blană Întunecată pare să aibă mai multă ambiție decât s-ar fi așteptat vreunul dintre noi.

— Dar Clanul Râului de ce vrea să vâneze în teritoriul Clanului Vântului? S-au îndestulat întotdeauna din peștele prins în prețiosul lor râu! strigă Blană Albastră. Ținutul muntos e foarte departe, nu merită să mergi până acolo pentru câțiva iepuri amărâți!

Coadă Pestriță, regina cândva frumoasă a Clanului Tunetului, li se adresă cu o voce dogită de vârstă:

— La Adunare, unii dintre bătrânii Clanului Râului spuneau că Două-Picioare au pus stăpânire pe o parte din râul lor.

— Așa e, adăugă Blană de Zăpadă. Au spus că Două-Picioare trăiesc în adăposturi pe malul râului și sperie peștii. Pisicile din Clanul Râului sunt nevoite să se ascundă în tufișuri și să se uite lung la ei, cu burta goală!

Stea Albastră părea îngândurată.

— Pentru moment, trebuie s-avem grijă să nu facem nimic care ar putea apropia Clanul Râului de Clanul Umbrelor. Duceți-vă și odihniți-vă! Vânt Ager și Labă Pământie, voi o să preluați patrula de dimineață!

O adiere rece făcea să foșnească frunzele muribunde din copacii de deasupra lor. Pisicile se duseră către culcușuri, încă șușotind între ele.

Inimă de Foc visă, pentru a doua noapte la rând. Stătea în întuneric. Auzea și mirosea o Cale a Tunetului, undeva în apropiere. Se simțea împins și orbit de monștrii care treceau dintr-o parte în alta, cu ochii lor luminoși. Deodată, peste toată larma aceea, Inimă de Foc auzi strigătul jalnic al unei pisicuțe. Urletul disperat se ridica deasupra zgomotelor făcute de monștri.

Inimă de Foc se trezi, speriat. Preț de o clipă, avu impresia că strigătul acela îl trezise. Dar singurele sunete din jurul lui erau sforăiturile înăbușite ale războinicilor ce dormeau lângă el. De undeva din centrul culcușului, se auzi un mârâit. Părea să fie Gheară de Tigru. Inimă de Foc era prea tulburat să se poată culca la loc, așa că se furișă afară din vizuină.

Afară era beznă, iar stelele presărate pe cerul întunecat îl anunțau că zorii erau încă departe. Cum urletul pisicuței îi răsuna încă în minte, Inimă de Foc se îndreptă către adăpostul puilor, cu urechile ciulite. Auzea pași dincolo de marginea taberei. Adulmecă aerul. Erau Dungă Neagră și Coadă Lungă. Inimă de Foc le recunoscu mirosul; cei doi războinici păzeau teritoriul Clanului Tunetului.

Liniștea din tabăra adormită îl alină pe Inimă de Foc. „Probabil că fiecare pisică are coșmaruri legate de Calea Tunetului“, își spuse el. Se furișă înapoi în vizuină și se ghemui în cuibul său. Dungă Cenușie toarse puțin, în somn, când Inimă de Foc se așeză lângă el și închise ochii.

Îl trezi nasul lui Dungă Cenușie, care îl înghiontea în coaste.

— Lasă-mă în pace! mormăi Inimă de Foc.

— Trezește-te! șuieră Dungă Cenușie.

— De ce? Nu e rândul nostru să patrulăm, se plânse Inimă de Foc.

— Stea Albastră vrea să discute cu noi, în bârlogul ei. Acum!

Buimac, Inimă de Foc se ridică și îl urmă pe Dungă Cenușie afară din vizuină. Soarele începea să dea cerului o culoare rozalie, iar pe copacii din jurul taberei se așternuse bruma.

Cele două pisici țopăiră către bârlogul lui Stea Albastră și își anunțară sosirea, mieunând încet.

— Intrați! se auzi vocea lui Gheară de Tigru, din spatele perdelei de licheni.

Inimă de Foc se impacientă, aducându-și aminte de conversația avută cu Stea Albastră, pe drumul către Adunare. Oare îi spusese lui Gheară de Tigru despre acuzațiile pe care le făcuse la adresa lui? Dungă Cenușie intră în bârlogul lui Stea Albastră. Inimă de Foc îl urmă, îngrijorat.

Stea Albastră stătea în cuibul ei, cu capul sus și ochii scânteind. Gheară de Tigru stătea în mijlocul vizuinii, pe gresia calcaroasă. Inimă de Foc încercă să își dea seama ce intenții are, dar ochii mărețului motan erau la fel de reci ca întotdeauna.

Stea Albastră începu imediat să vorbească:

— Inimă de Foc, Dungă Cenușie, am o misiune importantă pentru voi.

— O misiune? repetă Inimă de Foc, iar ușurarea și bucuria luară locul îngrijorării.

— Vreau să găsiți Clanul Vântului și să-i aduceți înapoi în teritoriul lor, anunță Stea Albastră.

— Înainte să vă entuziasmați prea tare, țineți cont de faptul că ar putea fi un lucru foarte periculos, mârâi Gheară de Tigru. Nu știm unde s-a dus Clanul Vântului, așa că va trebui să urmăriți ce a mai rămas din mirosul lor, probabil până în teritorii ostile.

— Dar ați fost cu mine pe teritoriul Clanului Vântului, atunci când m-ați însoțit la Piatra Lunii, le reaminti Stea Albastră. Le cunoașteți mirosul, ca și pe acela al teritoriului Două-Picioare de dincolo de ținutul muntos.

— O să plecăm doar noi doi? întrebă Inimă de Foc.

— Avem nevoie de ceilalți războinici aici, mieună Gheară de Tigru. Se apropie iarna, și trebuie să adunăm cât mai mult vânat. Ne așteaptă multe luni în care prada o să fie săracă.

Stea Albastră încuviință din cap.

— Gheară de Tigru o să vă ajute să vă pregătiți pentru călătorie.

Pe Inimă de Foc începură să îl furnice labele, de neliniște. Stea Albastră avea la fel de multă încredere în secundul ei ca întotdeauna. Oare de ce era el singura pisică din Clanul Tunetului care nu avea încredere în Gheară de Tigru?

— Trebuie să plecați cât se poate de repede! continuă Stea Albastră. Mult noroc!

— O să-i găsim! promise Dungă Cenușie.

Gândindu-se la călătoria care îi aștepta, Inimă de Foc aprobă din cap.

Gheară de Tigru îi urmă afară din bârlogul lui Stea Albastră.

— Mai țineți minte cum să ajungeți la teritoriul Clanului Vântului?

— Desigur, Gheară de Tigru, doar am fost acolo...

— Acum câteva luni! mieună Inimă de Foc repede, întrerupând răspunsul negândit al lui Dungă Cenușie.

Îi aruncă o privire amenințătoare prietenului său. Dungă Cenușie aproape că dăduse în vileag adevărul despre călătoria lor din urmă cu câteva nopți, împreună cu Labă Neagră.

Gheară de Tigru ezită puțin. Inimă de Foc își ținu respirația. Oare observase gafa lui Dungă Cenușie?

— Și vă amintiți mirosul Clanului Vântului? miorlăi secundul.

Inimă de Foc mulțumi, în gând, Clanului Stelelor.

Tinerii războinici aprobară din cap, iar Inimă de Foc începu să se imagineze alergând prin orzul sălbatic, cu spini, din ținutul muntos, în căutarea Clanului pierdut.

— O să aveți nevoie de ierburi pentru putere și pentru a vă potoli foamea. Luați-le de la Colț Galben, înainte să plecați!

Gheară de Tigru făcu o scurtă pauză.

— Și nu uitați că Blană Întunecată are de gând să meargă la Piatra Lunii în noaptea asta. Feriți-vă de el!

— Da, Gheară de Tigru, răspunse Inimă de Foc.

— Nici n-o să știe că suntem pe-acolo, îl asigură Dungă Cenușie.

— Așa sper, mieună Gheară de Tigru. Acum plecați!

Fără să le mai adreseze vreun cuvânt, se întoarse și se îndepărtă.

— Ar fi putut măcar să ne ureze noroc, se plânse Dungă Cenușie.

— Probabil consideră că n-avem nevoie, glumi Inimă de Foc, traversând luminișul pentru a ajunge la culcușul lui Colț Galben.

Dar, în același timp, se gândi că Gheară de Tigru îi tratase cu la fel de mult respect ca pe oricare alt războinic. Oare era posibil să nu fie un trădător, așa cum credea Labă Neagră? În ciuda soarelui, încă era frig, dar niciuna dintre pisici nu tremura. Inimă de Foc își simțea blana îndesindu-se, pe măsură ce zilele se scurtau.

Culcușul lui Colț Galben se afla la capătul unui tunel din ferigi. O stâncă mare, crăpată se găsea într-o parte a unui mic luminiș adăpostit. Frunză Ruginie locuise acolo înaintea lui Colț

Galben. Amintirea pisicii tărcate, blânde îi provocă războinicului cu blana de foc o strângere de inimă. Frunză Ruginie fusese ucisă de un războinic al Clanului Umbrelor, iar lui Inimă de Foc îi era tare dor de ea.

— Colț Galben! strigă Dungă Cenușie. Am venit după ierburi pentru călătorie!

Cele două pisici auziră un miorlăit răgușit din întunericul aflat în mijlocul stâncii, iar Colț Galben se ivi din crăpătură.

— Unde plecați? întrebă ea.

— Ne ducem să găsim Clanul Vântului și să-l aducem acasă, o informă Inimă de Foc, nefiind capabil să-și ascundă mândria din glas.

— Prima voastră misiune ca războinici, cârâi Colț Galben. Felicitări! Vă aduc imediat buruienile de care aveți nevoie.

Se întoarse după câteva clipe, cărând în gură o grămăjoară de frunze uscate.

— Poftă bună! toarse ea, așezându-le pe pământ.

Inimă de Foc și Dungă Cenușie mestecară, ascultători, frunzele neispititoare.

— Bleah! scuipă Dungă Cenușie. La fel de groaznice ca ultima dată!

Inimă de Foc dădu din cap, strâmbându-se. Frunză Ruginie le dăduse aceleași ierburi înainte de călătoria către Piatra Lunii, alături de Stea Albastră.

Dungă Cenușie înghiți ultima îmbucătură și îl înghionti pe Inimă de Foc cu nasul în umăr.

— Haide odată, melcule! Să mergem! Rămas-bun! îi strigă lui Colț Galben, peste umăr, în timp ce se îndepărta, în salturi, către ieșirea din luminiș.

— Așteaptă-mă și pe mine! mieună Inimă de Foc, ținându-se după el.

— La revedere! Mult noroc, tinerilor! mieună Colț Galben, în urma lor.

Alergând prin tunel, Inimă de Foc auzi ferigile foșnind în adierea dimineții. Păreau să șoptească „Mult noroc! Călătorie ușoară!“.

CAPITOLUL 4

Îndreptându-se către ieșirea din tabără, tinerii războinici aproape că se loviră de Vifor Alb, care îi conducea pe Labă Nisipie și Vânt Ager spre pădure, pentru patrula de dimineață.

— Scuze! gâfâi Inimă de Foc, oprindu-se, cu Dungă Cenușie lângă el.

Vifor Alb dădu din cap.

— Am auzit că mergeți într-o misiune, mieună el.

— Da, răspunse Inimă de Foc.

— Fie ca marele Clan al Stelelor să vă protejeze! le ură Vifor Alb, solemn.

— Pentru ce? rânji Labă Nisipie. Vă duceți să prindeți șoareci de câmp?

Vânt Ager, un motan dungat, zvelt, se întoarse și îi șopti ceva la ureche lui Labă Nisipie. Acesteia i se schimbă expresia feței, iar disprețul din ochii ei verzi se transformă într-o curiozitate precaută.

Patrula se dădu la o parte, pentru a le permite lui Inimă de Foc și Dungă Cenușie să treacă. Cei doi o luară la fugă și începură să escaladeze peretele râpei.

Inimă de Foc și Dungă Cenușie schimbară puține cuvinte pe drumul prin pădure, către Patru Stejari, preferând să-și păstreze puterile pentru lunga călătorie ce îi aștepta. Se opriră în vârful pantei abrupte din partea îndepărtată a poieniței adăpostite de stejari și simțiră că îi dor coapsele de cât urcaseră.

— Mereu bate vântul aici? bombăni Dungă Cenușie, zbârlindu-și blana deasă pentru a se feri de adierea rece, care mătura întregul ținut muntos.

— Nu prea sunt copaci care să oprească vântul, zise Inimă de Foc, strângând din ochi.

Era teritoriul Clanului Vântului. Adulmecând aerul, Inimă de Foc simți un miros despre care toate simțurile îi spuneau că nu are ce căuta acolo.

— Simți și tu mirosul războinicilor din Clanul Umbrelor? murmură el, îngrijorat.

Dungă Cenușie ridică nasul în aer.

— Nu. Crezi c-ar putea fi câțiva pe aici?

— E posibil. Poate că vor să profite de absența Clanului Vântului, mai ales acum, când știu că membrii acestuia o să se-ntoarcă curând, îl preveni Inimă de Foc.

— Ei bine, eu nu simt niciun miros, șopti Dungă Cenușie.

Cei doi prieteni mergeau, atenți, pe o cărare de turbă înghețată, mărginită de tufe de busuioc sălbatic.

Un miros proaspăt îl făcu pe Inimă de Foc să se oprească brusc.

— Simți și tu mirosul ăsta? șuieră el, către Dungă Cenușie.

— Da, șopti Dungă Cenușie, întinzându-se pe pământ. Clanul Râului!

Inimă de Foc se ghemui, ținându-și urechile sub nivelul busuiocului din jur. Alături de el, Dungă Cenușie își ridică botul cenușiu, pentru a se uita peste tufișuri.

— Îi văd, murmură el. Vânează.

Inimă de Foc se ridică prudent să îi vadă.

Patru războinici ai Clanului Râului urmăreau un iepure printr-un lan de orz sălbatic. Inimă de Foc îl recunoscu pe Gheară Neagră, de la Adunare. Războinicul negru-cenușiu făcu un salt, cu ghearele scoase, dar rămase cu labele goale. Probabil că iepurele ajunsese în

siguranță la vizuina sa.

Inimă de Foc și Dungă Cenușie se lăsară din nou în jos, lipindu-și burta de pământul rece.

— Nu prea știu să vâneze iepuri, scuipă Dungă Cenușie, batjocoritor.

— Bănuiesc că membrii Clanului Râului sunt obișnuiți să prindă pește, șopti Inimă de Foc.

Deodată, simți mirosul unui iepure înspăimântat care se îndrepta spre ei. Inimă de Foc auzi, cu groază, pașii războinicilor din Clanul Râului apropiindu-se și ei în viteză.

— Vin încoace! Trebuie să ne ascundem!

— Vino după mine, șopti Dungă Cenușie. Simt miros de bursuc din partea asta.

— Bursuc? repetă Inimă de Foc. Nu e periculos? întrebă el, amintindu-și că Juma de Coadă își pierduse coada într-o luptă cu un bursuc bătrân și ursuz.

— Stai liniștit, mirosul e puternic, dar stătut, îl asigură Dungă Cenușie. Sigur e un bârlog vechi, pe-aici pe undeva.

Inimă de Foc adulmecă aerul. Detectă un miros puternic, asemănător celui de vulpe.

— Ești sigur că e abandonat?

— O să aflăm destul de curând. Haide, trebuie să plecăm de aici! răspunse Dungă Cenușie.

Îl conduse, sprinten, printre tufișurile pitice. Foșnetul busuiocului de câmp îl anunța pe Inimă de Foc că războinicii din Clanul Râului se apropiau de ei.

— Aici!

Dungă Cenușie dădu la o parte o tufă de busuioc sălbatic, dezvelind o groapă nisipoasă în pământ.

— Intră! Mirosul de bursuc o să acopere mirosul nostru. Putem aștepta aici să plece.

Inimă de Foc intră repede în gaura întunecată, iar Dungă Cenușie îl urmă. Mirosul de bursuc era copleșitor.

Simțiră pisici tropăind pe pământul de deasupra lor. Amândoi își ținură respirația, când pașii se opriră, iar unul dintre războinicii din Clanul Râului strigă:

— Bârlog de bursuc!

După miorlăitul strident, Inimă de Foc își dădu seama că era vorba de Gheară Neagră.

— E părăsit? îi răspunse o altă voce. Poate că acolo se ascunde iepurele nostru.

Inimă de Foc simți blana lui Dungă Cenușie zbârlindu-se, în întuneric. Își scoase ghearele și privi către intrarea în gaură, pregătit de luptă.

— Stați, mirosul se duce în partea asta! miorlăi Gheară Neagră.

Se auziră labe de pisică râcâind pământul, ceea ce însemna că războinicii din Clanul Râului se îndepărtau în fugă.

Dungă Cenușie răsuflă adânc.

— Crezi c-au plecat?

— Poate c-ar trebui să mai așteptăm puțin, să fim siguri că n-a rămas niciunul în urmă, sugeră Inimă de Foc.

Nu se mai auzi niciun zgomot de afară. Dungă Cenușie îl înghionti pe Inimă de Foc.

— Hai! mieună el.

Inimă de Foc îl urmă pe Dungă Cenușie, prevăzător, până ieșiră din nou la lumină. Nu mai era nici urmă de patrula Clanului Râului. Adierea vântului îi curăța nările lui Inimă de Foc de mirosul de bursuc.

— Ar trebui să căutăm tabăra Clanului Vântului, mieună el către Dungă Cenușie. Acolo o să le luăm cel mai bine urma.

— Bine, răspunse Dungă Cenușie.

Se mișcară încet prin busuiocul sălbatic, cu gura întredeschisă, pentru a simți eventualul miros al altor războinici din Clanul Râului. Se opriră la poalele unei stânci mari și plate, care ieșea abrupt dintre vârfurile tufișurilor de busuioc sălbatic.

— O să urc să arunc o privire în jur, propuse Dungă Cenușie. Blana mea se contopește mai bine în culoarea stâncii.

— Bine, fu de acord Inimă de Foc. Dar ține capul jos!

Își urmări prietenul cățărându-se pe stâncă. Ajuns în vârf, Dungă Cenușie se ghemui și aruncă o privire de jur-împrejur, apoi se avântă la vale, întorcându-se lângă Inimă de Foc.

— Cred că e o poiană acolo, gâfâi Dungă Cenușie, indicând locul cu coada. Am văzut un loc gol, între tufișurile de busuioc.

— Hai să vedem! mieună Inimă de Foc. Ar putea fi tabăra.

— Așa m-am gândit și eu, zise Dungă Cenușie. Probabil că e singurul loc din împrejurimi adăpostit de vânt.

Apropiindu-se de poiană, Inimă de Foc îl întrecu pe Dungă Cenușie și se uită dincolo de margine. Arăta de parcă un războinic din Clanul Stelelor își întinsese laba din cer, smulsese un pumn de turbă din podișul acela și îl înlocuise cu o grămadă de orz sălbatic încâlcit, care creștea aproape de pământ, de fiecare parte a luminișului.

Inimă de Foc adulmecă aerul. Simțea multe mirosuri, de pisici tinere și bătrâne, masculi și femele, toate aparținând Clanului Vântului, iar pe fundal, o aromă slabă de vânat proaspăt, care se transformase de mult timp în hrană pentru ciori. Aceea era, cu siguranță, tabăra părăsită.

Inimă de Foc făcu un salt și se avântă printre tufișuri. Orzul sălbatic i se agăța de blană și îi zgâria nasul, făcându-i ochii să lăcrimeze. Îl auzea pe Dungă Cenușie în urma lui, blestemând țepii care i se prindeau de urechi. Ieșiră într-un luminiș adăpostit. Solul nisipos fusese bătătorit de generații întregi de labe. Într-unul dintre colțurile luminișului trona o piatră mare, șlefuită de vânt, timp de nenumărate luni.

— Asta e sigur tabăra lor, murmură Inimă de Foc.

— Nu-mi vine să cred că Stea Căzătoare a reușit să alunge Clanul Vântului dintr-un loc atât de bine protejat! mieună Dungă Cenușie, frecându-și nasul cu una dintre lăbuțe.

— Se pare că s-au luptat vitejește, zise Inimă de Foc, înfiorându-se de starea deplorabilă a taberei – pe pământ erau împrăștiate ghemotoace de blană, iar pe nisip se vedeau pete de sânge.

Cuiburile făcute din mușchi fuseseră scoase afară din culcușuri și distruse. Iar peste tot se simțea duhoarea Clanului Umbrelor, amestecată cu mirosul pisicilor îngrozite din Clanul Vântului.

Inimă de Foc se cutremură.

— Hai să le luăm urma! mieună el.

Începu să adulmece atent aerul și înaintă, luând urma mirosului celui mai puternic. Dungă Cenușie o porni după el până la un culoar îngust, prin orzul sălbatic.

— Înseamnă că pisicile din Clanul Vântului sunt chiar mai mici decât țineam eu minte! mormăi Dungă Cenușie, chinuindu-se să treacă prin culoar, în urma lui Inimă de Foc.

Inimă de Foc îi aruncă o privire prietenului său, amuzat. Mirosul era destul de clar acum, era cu siguranță al Clanului Vântului, dar amestecat și înțepător, de parcă fusese lăsat de multe pisici înfricoșate. Inimă de Foc se uită în jos. Pământul era acoperit cu picături de sânge uscat.

— Mergem în direcția bună, mieună el, sumbru.

Două luni de ploaie și vânt nu reușiseră să spele urmele suferinței. Inimă de Foc își imagina Clanul înfrânt și rănit, fugind din propria casă. Înfuriat, se avântă după prietenul său.

Poteca îi conducea către marginea îndepărtată a ținutului muntos, unde se opriră să-și tragă răsuflarea. În fața lor, terenul cobora către ferma de Două-Picioare. În depărtare, unde începea să apună soarele, se conturau siluetele impozante ale Pietrelor Înalte.

— Mă întreb dacă Blană Întunecată a ajuns acolo, murmură Dungă Cenușie.

Într-un tunel de sub Pietrele Înalte se afla sacra Piatră a Lunii, unde liderii fiecărui Clan își împărtășeau visele cu Clanul Stelelor.

— Ei bine, nu vrem să dăm peste el acolo! mieună Dungă Cenușie, arătând cu coada

înspre vastul ținut Două-Picioare. O să ne fie destul de greu să ne ferim de Două-Picioare, de șobolani și de câini, fără să mai dăm nas în nas și cu noul lider al Clanului Umbrelor!

Inimă de Foc dădu din cap. Își aminti de ultima lor călătorie în acel ținut, împreună cu Stea Albastră și Gheară de Tigru. Aproape că fuseseră omorâți în urma unui atac al șobolanilor, și nu îi salvase decât ajutorul lui Arpacaș, pisica singuratică. Chiar și așa, Stea Albastră își pierduse una dintre vieți. Acea amintire îl duru pe Inimă de Foc la fel de tare ca înțepătura unei furnici roșii.

— Crezi c-o să dăm de urma lui Labă Neagră pe-acolo? mieună Dungă Cenușie, întorcându-și fața lată către Inimă de Foc.

— Sper, răspunse Inimă de Foc, solemn.

La ultima întâlnire cu el, îi văzuse vârful alb al cozii dispărând în mijlocul furtunii din ținutul muntos. Oare reușise ucenicul din Clanul Tunetului să ajungă în siguranță pe teritoriul lui Arpacaș?

Cei doi războinici începură să coboare panta, adulmecând cu atenție fiecare smoc de iarbă, ca să se asigure că sunt pe urmele Clanului Vântului.

— Se pare că nu s-au îndreptat către Pietrele Înalte, observă Dungă Cenușie.

Mirosul îi conducea în lateral, către un câmp vast, cu multă iarbă. Merseră de-a lungul marginii acestuia, ținându-se aproape de gardul viu, așa cum făcuseră și membrii Clanului Vântului. Părăsiră terenul și o apucară pe o potecă de Două-Picioare, printr-o mică dumbravă.

— Ia uite! mieună Dungă Cenușie.

Printre arbuști erau împrăștiate oase de vânat, albite de soare. Sub cele mai dese tufișuri de muri erau adunați mușchi, sub forma unor culcușuri.

— Probabil c-au încercat să se stabilească aici, mieună Inimă de Foc, surprins.

— Oare ce i-a făcut să plece? întrebă Dungă Cenușie, adulmecând aerul. Mirosul e vechi.

Inimă de Foc ridică din umeri, iar cele două pisici urmăriră mirosul mai departe, trecând printr-un gard viu foarte des. Chinuindu-se puțin, reușiră să iasă pe partea cealaltă, pe un teren cu iarbă. Dincolo de un șanț îngust se întindea un drum lat, de pământ.

Dungă Cenușie sări peste șanț, fără să stea pe gânduri, și ajunse pe poteca bătătorită. Inimă de Foc se uită în jur și se încordă când recunoscu o siluetă colțuroasă, în depărtare.

— Dungă Cenușie! Oprește-te! șuieră el.

— Ce s-a întâmplat?

Inimă de Foc îi făcu un semn cu botul.

— Uite-te la casa aia de Două-Picioare! Cred că suntem aproape de teritoriul lui Arpacaș.

Dungă Cenușie mișcă agitat urechile.

— Acolo locuiesc o grămadă de câini! Dar Clanul Vântului a trecut cu siguranță pe-aici. Trebuie să ne grăbim! Trebuie să trecem de casa de Două-Picioare înainte de apus!

Inimă de Foc își aminti că Arpacaș le spusese că Două-Picioare dau drumul câinilor noaptea, iar soarele cobora deja către vârfurile ascuțite ale Pietrelor Înalte.

— Poate din cauza câinilor a plecat Clanul Vântului din pădure, zise el.

Tresări și își aduse aminte de Labă Neagră.

— Crezi că l-a găsit pe Arpacaș? întrebă.

— Cine? Labă Neagră? De ce nu? Chiar și noi am ajuns până aici! mieună Dungă Cenușie. Nu-l subestima. Mai ții minte când l-a trimis Gheară de Tigru la Pietrele Șerpilor? S-a întors cu o viperă!

Inimă de Foc toarse, aducându-și aminte de acea ispravă, în timp ce Dungă Cenușie sări peste potecă și prin gardul viu, pe cealaltă parte. Inimă de Foc îl urmă, iuțind pasul pentru a se ține după prietenul său.

Un câine lătră furios din cuibul de Două-Picioare, dar mârâitul lui răutăcios dispăru curând, în depărtare. După apusul soarelui se făcu mai frig, iar pe iarbă începu să se formeze chiciura.

— Să mergem mai departe? întrebă Dungă Cenușie. Dacă, până la urmă, poteca ne duce către Pietrele Înalte? Blană Întunecată se află, cu siguranță, deja acolo.

Inimă de Foc ridică botul și adulmecă frunzele unei ferigi, care începeau să devină ruginii. Îl înfioră mirosul Clanului Vântului, neplăcut, din cauza fricii pe care o simțiseră membrii acestuia.

— Ar fi bine să continuăm, mieună el. O să ne oprim când o să fim nevoiți.

Vântul răcoros aduse un alt miros către nările lui Inimă de Foc. Era o Cale a Tunetului în apropiere. Dungă Cenușie se strâmbă. O mirosise și el. Cei doi războinici se uitară înspăimântați unul la celălalt, dar își continuară drumul. Mirosul deveni din ce în ce mai puternic, până începură să audă vuietul monștrilor în depărtare. Când ajunseră la gardul viu care străjuia poteca lată și cenușie, aproape că nu mai simțeau deloc urma Clanului Vântului.

Dungă Cenușie se opri și aruncă o privire în jur, șovăind. Dar Inimă de Foc încă simțea mirosul aproape imperceptibil al fricii. Se furișă prin întuneric, urmând marginea gardului viu, până ajunse într-un loc în care gardul era mai rar.

— S-au adăpostit aici, mieună Inimă de Foc, imaginându-și pisicile îngrozite din Clanul Vântului uitându-se prin gardul viu la Calea Tunetului.

— Probabil că pentru multe dintre ele a fost prima dată când au văzut Calea Tunetului, remarcă Dungă Cenușie, când îl ajunse din urmă pe Inimă de Foc, lângă gardul viu.

Inimă de Foc se uită uimit la prietenul său. Nu întâlnise niciodată o pisică din Clanul Vântului, fuseseră alungate din teritoriul lor cam atunci când devenise el ucenic.

— Dar nu-și patrulau hotarele? întrebă el, încurcat.

— Le-ai văzut teritoriul, e destul de sălbatic și de sterp, iar prada e greu de prins. Bănuiesc că s-au gândit că celelalte Clanuri nu s-ar obosi să vâneze aici. În definitiv, Clanul Râului are râul plin de pește, iar într-un an bun pădurile noastre sunt pline de vânat, așa că n-are nimeni nevoie de iepurii lor amărâți.

Un monstru trecu vuind pe cealaltă parte a gardului, cu ochii lui orbitori. Inimă de Foc și Dungă Cenușie tresăriră când curentul format le zbârli blana, chiar și prin gardul de frunze. După ce zgomotul se domoli, se ridicară, precauți, și mirosiră tulpinile de la baza gardului.

— Mirosul pare să ne conducă pe dedesubt.

Inimă de Foc se strecură până pe iarba de pe marginea Căii Tunetului. Dungă Cenușie își făcu și el loc, urmându-și prietenul.

Dar, pe cealaltă parte a gardului, mirosul dispăru subit.

— Fie au făcut cale întoarsă, fie au traversat Calea Tunetului, mieună Inimă de Foc. Tu uită-te pe aici, iar eu o să cercetez pe partea cealaltă.

Se chinuia să vorbească calm, dar oboseala îl făcea să pară deznădăjduit. Doar nu aveau să piardă urma acum, după ce ajunseseră atât de departe...

CAPITOLUL 5

Inimă de Foc aşteptă până nu mai auzi altceva în afară de bătăile propriei inimi. Apoi se apropie de Calea Tunetului. Se întindea în faţa lui, vastă şi urât mirositoare, dar liniştită. Inimă de Foc porni ca din puşcă. Pământul de sub picioarele lui părea rece şi neted. Totuşi, nu se simţea nici urmă de Clanul Vântului. Nu se opri până nu ajunse pe iarba de pe cealaltă parte a drumului.

Aerul de acolo era îmbâcsit de mirosul înţepător al Căii Tunetului şi al monştrilor săi, aşa că Inimă de Foc se îndreptă către gardul viu. Nici acolo nu se simţea urma Clanului Vântului. Era dezamăgit.

Deodată, un monstru trecu în viteză pe lângă el, făcându-l pe Inimă de Foc să sară în sus de frică. Se strecură pe sub gardul viu şi se ghemui, tremurând, întrebându-se disperat ce să facă în continuare.

Apoi, simţi mirosul: o urmă slabă, adusă de curentul pe care îl stârnise monstrul. Clanul Vântului fusese acolo!

Inimă de Foc îl strigă cât putu de tare pe Dungă Cenuşie. Se făcu linişte, după care se auziră paşi traversând Calea Tunetului.

— I-ai găsit? gâfâi prietenul său.

— Nu sunt sigur. Am simţit o urmă, dar nu-mi dau seama de unde vine.

Inimă de Foc trecu prin gardul viu, iar Dungă Cenuşie îl urmă îndeaproape. Ridică nasul, adulmecând aerul dinspre câmpul deschis din faţa lor.

— Ai idee ce e acolo?

— Nu, răspunse Dungă Cenuşie. Nu cred c-a mai ajuns vreo pisică a vreunui Clan atât de departe.

— În afară de cele din Clanul Vântului, mormăi Inimă de Foc, sumbru.

După ce se îndepărtară de fumul ameţitor din jurul Căii Tunetului, mirosul deveni, deodată, foarte clar. Clanul Vântului trecuse, cu siguranţă, pe acolo. Cele două pisici o luară la goană prin iarba înaltă, traversând câmpul.

— Inimă de Foc!

Dungă Cenuşie părea îngrijorat.

— Ce e?

— Uite!

Inimă de Foc se opri şi ridică botul. Văzu în faţa lor o Cale a Tunetului ce urca spre cer, susţinută de nişte picioare uriaşe din piatră şi luminată de ochii monştrilor ce o străbăteau dintr-o parte în alta. Sub ea se întindea o altă Cale a Tunetului, care dispărea după o cotitură, în întuneric.

Dungă Cenuşie făcu semn spre un ciulin înalt.

— Miroase asta!

Inimă de Foc inspiră adânc. Era un marcaj recent al Clanului Vântului.

— Cred că s-au stabilit prin apropiere! murmură Dungă Cenuşie, uluit.

Inimă de Foc era entuziasmat. Cele două pisici se uitară fugitiv una la alta. Apoi, fără să scoată un cuvânt, îşi continuară drumul către Căile Tunetului cele urât mirositoare.

În cele din urmă, Dungă Cenușie sparse tăcerea.

— De ce ar veni Clanul Vântului într-un loc ca ăsta?

— Presupun că nici măcar Stea Căzătoare n-ar veni aici după ei, răspunse Inimă de Foc, înverșunat, după care se opri. Un gând nu-i dădea pace.

Dungă Cenușie se opri lângă el.

— Ce e?

— Dacă pisicile din Clanul Vântului se ascund atât de aproape de Căile Tunetului, înseamnă că nu-și doresc să fie găsite, mieună el, încet. S-ar putea să aibă mai multă încredere în noi dacă ajungem pe lumină, decât dacă ne furișăm peste ei în întunericul nopții.

— Asta înseamnă că ne putem odihni? întrebă Dungă Cenușie, așezându-se greoi.

— Doar până la ivirea zorilor, mieună Inimă de Foc. Hai să găsim un loc să ne ascundem și să vedem dacă putem dormi. Ți-e foame?

Dungă Cenușie dădu din cap.

— Nici mie, zise Inimă de Foc. Nu știu dacă e din cauza ierburilor sau a duhorii care vine dinspre Calea Tunetului, dar nu mă simt foarte bine.

— Unde să dormim?

Dungă Cenușie se uită în jur.

Inimă de Foc observase deja o umbră în pământ, undeva în față.

— Ce e aia?

— O vizuină? mieună Dungă Cenușie, derutat. E prea mare pentru un iepure. Doar n-o fi un bârlog de bursuc!

— Hai să aruncăm o privire! propuse Inimă de Foc.

Gaura era mai mare decât un bârlog de bursuc, era netedă și împrejmuită de piatră. Inimă de Foc adulmecă aerul din interior, apoi își puse labele din față pe margine și se uită, prudent, înăuntru. Un tunel din piatră se întindea în continuare, până jos, în adâncul pământului.

— Simt un curent de aer ce trece prin el, mieună Inimă de Foc, iar vocea îi răsună până departe, în întuneric. Probabil că iese din nou la suprafață pe undeva pe acolo.

Ieși și arătă cu botul spre încrengătura de Căi ale Tunetului.

— E gol? întrebă Dungă Cenușie.

— Așa pare.

— Atunci, hai să intrăm!

Dungă Cenușie deschise drumul către tunel. După câteva lungimi de coadă, panta începea să se niveleze.

Inimă de Foc se opri și adulmecă aerul umed. Nu se simțea decât duhoarea Căii Tunetului. Deasupra capetelor lor se auzi un vuiet. Labele lui Inimă de Foc tremurau, pe măsură ce podeaua de piatră vibra. Oare Calea Tunetului era *deasupra* lor? Își zbârli blana, pentru a se proteja de curentul necruțător, și simți blana lui Dungă Cenușie atingându-l – prietenul lui dădea târcoale, pregătindu-se de culcare. Inimă de Foc se ghemui și se înghesui în el. Închise ochii, care îl usturau, și se gândi la adierea ușoară din pădure și la foșnetul frunzelor. Epuizarea se luptă o vreme cu dorul de casă, de culcușul lui, după care Inimă de Foc se lăsă în voia întunericului care îi acapara mintea.

Când deschise din nou ochii, o lumină cenușie strălucea la capătul tunelului. Probabil că se apropiau zorii. Îl dureau oasele din cauza solului tare și rece. Îi dădu un ghiont lui Dungă Cenușie, care gemu.

— Deja e dimineață?

— Aproape, răspunse Inimă de Foc, ridicându-se.

Dungă Cenușie se întinse și se ridică și el.

— Cred c-ar trebui să ne îndreptăm într-acolo, mieună Inimă de Foc, întinzându-și gâtul în partea opusă luminii. Cred că tunelul ăsta duce chiar sub o Cale a Tunetului. Ne-ar putea

scoate mai aproape de...

Vocea i se stinse, fiindcă nu avea cuvinte care să descrie învălmășeala de Căi ale Tunetului pe care le văzuse cu o seară în urmă. Dungă Cenușie dădu din cap și porniră împreună, în liniște, către întuneric.

După scurt timp, Inimă de Foc zări lumină în fața lor. Iuțiră pasul, până ajunseră să urce în fugă panta abruptă, dar scurtă, care îi conducea către o lume acoperită de lumina cenușie a zorilor.

Se apropiaseră de marginea unui petic de iarbă uscată, murdară. Era delimitată în două părți de Căi ale Tunetului, iar o alta se arcuia pe deasupra lor. În mijlocul ierbii ardea un foc. Câțiva Două-Picioare dormeau în jurul lui. Unul dintre ei se întinse și se întoarse pe altă parte, iar un altul gemu nervos în somn, dar zgomotul și duhoarea Căii Tunetului nu păreau să îi trezească.

Inimă de Foc îi privi îngrijorat, apoi înlemni când observă altceva: siluete negre, care treceau în fugă prin fața flăcărilor. Pisici! Oare erau membrii Clanului Vântului? Inimă de Foc se uită la foc și la pisici, iar mintea îi fu invadată de visul pe care îl avusese, cu zgomotul Căii Tunetului, imaginea flăcărilor și a pisicilor, și vocea lui Frunză Ruginie, murmurând „Focul va salva Clanul“.

Lui Inimă de Foc i se înmuiară picioarele, de emoție. Asta însemna că soarta Clanului Tunetului era strâns legată de cea a Clanului Vântului?

— Inimă de Foc! Inimă de Foc!

Glasul lui Dungă Cenușie îl trezi pe Inimă de Foc la realitate. Inspiră adânc, să se calmeze.

— Trebuie să-l găsim pe Stea Înaltă și să-i vorbim, miorlăi el.

— Deci crezi că e vorba de Clanul Vântului? întrebă Dungă Cenușie.

— Le-ai mirosit marcajul, cine altcineva să fie? răspunse Inimă de Foc.

Dungă Cenușie se uită la el, iar ochii îi străluceau de mândrie.

— I-am găsit!

Inimă de Foc încuviință din cap. Nu îi aduse aminte că găsirea Clanului reprezenta doar jumătate din misiunea lor. Mai trebuia să îi convingă pe membrii lui că se puteau întoarce acasă în siguranță.

Dungă Cenușie își luă inima în dinți, pregătit să facă un salt.

— Să mergem!

— Ai răbdare! îl avertiză Inimă de Foc. Nu vrem să-i speriem.

Chiar atunci, unul dintre Două-Picioare se ridică brusc și începu să strige la pisicile jerpelite, din jurul focului. Zgomotul îi trezi pe ceilalți Două-Picioare, care începură să urle și ei, cu vocile lor groase, furioase.

Pisicile din Clanul Vântului se împrăștiară. Uitând de prudență, Inimă de Foc și Dungă Cenușie porniră după ele. Inimă de Foc își simțea blana zbârlindu-se de frică, pe măsură ce alerga, împreună cu prietenul său, direct spre foc și spre Două-Picioare. Toate instinctele îi spuneau să nu se apropie, dar nu voia să îi scape din ochi pe membrii Clanului Vântului, care fugeau care încotro.

Unul dintre Două-Picioare se ridică greoi și veni chiar în fața lui. Inimă de Foc se opri, stârnind un nor de praf în jurul său. Ceva explodă lângă el, bombardându-l cu așchii cu marginile tari, dar niciuna nu îi pătrunse prin blana deasă. Se uită înapoi, căutându-l pe Dungă Cenușie. Fu ușurat să-și vadă prietenul chiar în spatele lui, cu ochii mari înfricoșați și cu blana zbârlită.

Căutară adăpost în umbrele de sub Calea Tunetului ce se ridica spre cer. Inimă de Foc văzu pisicile din Clanul Vântului în fața sa, oprindu-se aproape de unul dintre picioarele de piatră imense. Apoi, pisicile dispărură una câte una în pământ.

— Unde s-au dus? mieună Dungă Cenușie, uluit.

— În alt tunel? sugeră Inimă de Foc. Hai să aflăm!

Cei doi prieteni se apropiară cu grijă de locul în care dispăruse Clanul Vântului. Începură să distingă o gaură în pământ. Ca și în locul unde se odihniseră ei cu o noapte înainte, intrarea era rotundă și împrejmuită cu piatră, iar panta se scufunda în beznă.

Inimă de Foc deschise drumul, cu toate simțurile la pândă, pentru a sesiza orice urmă de patrulă a Clanului Vântului. Solul de sub picioarele sale se simțea ud și vâscos, iar de jur-împrejur se auzea clipocit de apă. Panta tunelului deveni mai lină, iar Inimă de Foc ciuli urechile și deschise gura. Aerul umed mirosea a rânced și amar, un miros mai greu decât în tunelul în care dormiseră ei. Aici, duhoarea venită dinspre Calea Tunetului se îmbina cu mirosul de frică al pisicilor din Clanul Vântului.

Era prea întuneric să zărească ceva, însă, după câțiva pași, mustățile lui Inimă de Foc simțiră o cotitură în tunel. Inimă de Foc dădu din coadă, atingându-l ușor pe Dungă Cenușie cu vârful cozii. Nu își vedea prietenul în întunericul acela, dar Dungă Cenușie sigur simțise semnalul, fiindcă se opri în dreptul lui și se uitară împreună după colț.

În fața lor, tunelul era luminat de o gaură îngustă în tavan, care se deschidea către pustietatea de deasupra. Inimă de Foc observă mai multe pisici cuibărite una într-alta, în lumina cenușie: războinici și bătrâni, regine și pui, toți jalnic de slabi. O adiere rece sufla fără încetare din gaura din tavan, zbârlind blana subțire de pe trupurile lor ajunse numai piele și os. Inimă de Foc se cutremură, fiindcă adierea aducea până la el mirosul de boală și leșuri.

Deodată, tunelul se cutremură sub greutatea unui monstru ce vuia deasupra lui. Dungă Cenușie și Inimă de Foc, deja încordați, săriră înspăimântați, dar pisicile din Clanul Vântului nu reacționară. Pur și simplu se înghesuiră una într-alta, cu ochii pe jumătate închiși, indiferente la ceea ce se întâmpla în jurul lor.

Zgomotul se stinse. Inimă de Foc răsuflă adânc și înaintă până după colț, ivindu-se în lumina slabă.

Un motan cenușiu din Clanul Vântului se întoarse către el, cu blana zburlită, și scoase un urlet pentru a alerta restul Clanului. Dintr-o singură mișcare, războinicii din Clanul Vântului formară un șir de-a lungul tunelului, în fața reginelor și a bătrânilor lor, cu spinarea arcuită, șuierând amenințător.

Îngrozit, Inimă de Foc zări scânteierea ghearelor scoase din pernuțe și a colților ascuțiți ca niște spini. Pisicile acelea lihnite erau pe punctul de a ataca.

CAPITOLUL 6

Inimă de Foc se lipi de Dungă Cenușie, pentru a-l avertiza. Dacă voiau să supraviețuiască, trebuia să arate că nu sunt o amenințare.

Războinicii din Clanul Vântului rămaseră fermi pe poziție, fără să clipească. „Așteaptă un semnal de la conducătorul lor!“ își dădu seama Inimă de Foc. „Încă mai respectă codul războinicilor, deși sunt nevoiți să trăiască astfel.“

Din spatele șirului de războinici își croi drum în față un motan alb-negru. Inimă de Foc tresări când îl recunoscu pe motanul cu coada lungă din visul lui. Era, probabil, Stea Înaltă, conducătorul Clanului Vântului.

Stea Înaltă adulmecă aerul, dar Inimă de Foc și Dungă Cenușie se aflau în direcția vântului, așa că mirosurile lor erau purtate în partea opusă de către curentul neîntrerupt. Pe măsură ce motanul alb-negru se apropia de ei, Inimă de Foc simțea din ce în ce mai deslușit duhoarea de leșuri de ciori care se răspândea din blana lui. Ca și Dungă Cenușie, rămase nemișcat, cu ochii în jos, în timp ce Stea Înaltă le dădea târcoale, mirosindu-le blana îndeaproape.

În cele din urmă, Stea Înaltă se întoarse la războinicii săi. Inimă de Foc îl auzi murmurând:

— Clanul Tunetului.

Războinicilor li se netezi blana, dar rămaseră într-o linie defensivă, protejând restul pisicilor.

Stea Înaltă se întoarse cu fața la vizitatorii săi și se așeză, încolăcindu-și coada în jurul labelor.

— Mă așteptam să fie Clanul Umbrelor, mârâi el.

Ochii îi scăpărau de dușmănie.

— Ce căutați aici?

— Am venit să vă căutăm pe voi, mieună Inimă de Foc, simțindu-și vocea încordată. Stea Albastră și ceilalți lideri ai Clanurilor vor să vă întoarceți acasă.

Vocea liderului Clanului Vântului dădea încă dovadă de suspiciune.

— Locul ăla e periculos pentru Clanul meu, miorlăi el.

Stea Înaltă avea o privire de animal vânat, care îl întristă pe Inimă de Foc.

— Clanul Umbrelor l-a izgonit pe Stea Căzătoare, mieună el. Nu mai reprezintă o amenințare.

Războinicii din spatele lui Stea Înaltă se întoarseră și se uitară unii la alții. Toți membrii Clanului scoteau sunete de uimire.

— Trebuie să vă întoarceți cât mai curând! îi îndemnă Inimă de Foc. Clanul Vântului și Clanul Râului au început să vâneze în ținutul muntos. Am văzut o patrulă de vânătoare a Clanului Râului lângă vechiul bârlog de bursuci, când veneam încoace.

Stea Înaltă se zbârli, furios.

— Dar ei nu știu să vâneze iepuri, adăugă Dungă Cenușie. Cred că s-au dus acasă cu burta goală.

Stea Înaltă și războinicii săi toarseră mulțumiți. Buna lor dispoziție îl încurajă pe Inimă de

Foc, deși vedea cât erau de slabi. Drumul de întoarcere către ținutul muntos avea să fie lung și greu pentru Clanul acela.

— Putem călători împreună cu voi? sugeră el, respectuos.

Lui Stea Înaltă îi sclipiră ochii. Știa că întrebarea era, de fapt, o modalitate politicioasă de a le oferi ajutorul. Se uită fix în ochii lui Inimă de Foc.

— Da, răspunse el, în cele din urmă. Mulțumesc.

Inimă de Foc își dădu seama că nu se prezentase.

— Acesta e Dungă Cenușie, mieună el, înclinând capul. Iar eu sunt Inimă de Foc. Suntem războinici din Clanul Tunetului.

— Inimă de Foc... repetă Stea Înaltă, gânditor.

Lumina soarelui intra prin gaura din tavan, făcând blana lui Inimă de Foc să strălucească în tunelul slab luminat.

— Ți se potrivește numele.

Un alt monstru vui pe deasupra lor. Inimă de Foc și Dungă Cenușie tresăriră. Stea Înaltă îi privi amuzat și zvâcni din coadă. Probabil că fusese un semnal, fiindcă șirul de războinici din spatele lui se împrăștie imediat.

— Trebuie să plecăm îndată! anunță el, ridicându-se în picioare. Suntem apți cu toții pentru călătorie? întrebă, iar războinicii începură să se miște printre regine și bătrâni.

— Cu toții, în afară de puiul lui Floarea Zorilor, răspunse un războinic cafeniu, tărcat. E prea mic.

— Atunci o să-l cărăm pe rând, zise Stea Înaltă.

Pisicile din Clanul Vântului înaintară, deși în ochi li se citeau durerea și epuizarea. O regină cu pete negre și galbene ținea un pui de ceafă. Micuța creatură abia dacă avea ochii deschiși.

— Gata? întrebă Stea Înaltă.

Un motan negru cu o labă deformată se uită în jur și răspunse în numele Clanului:

— Gata, mieună el.

Inimă de Foc și Dungă Cenușie se întoarseră și reușiră să ajungă la intrarea în tunel, unde așteptară ca și celelalte pisici să iasă la lumină, clipind dezorientate. Unii dintre bătrâni clipiră atât de mult timp, cu fața schimonosită, deși soarele era destul de slab, încât Inimă de Foc își dădu seama că nu mai ieșiseră de ceva vreme din tunel. Stea Înaltă ieși ultimul și își ocupă locul în fruntea Clanului său.

— Mergem pe drumul pe care am venit noi? îl întrebă Inimă de Foc. Cred că e o scurtătură.

— Nu e periculoasă? întrebă Stea Înaltă.

Inimă de Foc observă din nou privirea hăituită a liderului.

— Noi n-am avut nicio problemă când am venit încoace, mieună Dungă Cenușie.

Stea Înaltă dădu hotărât din coadă, de parcă voia să înlăture orice urmă de îndoială.

— Bine! anunță el. Dungă Cenușie, tu o să mergi cu mine! O să-mi arăți drumul. Inimă de Foc, tu o să mergi în rând cu Clanul. Spune-i secundului meu dacă vezi vreun pericol.

— Care dintre ei e secundul? întrebă Inimă de Foc.

Stea Înaltă arătă cu botul spre motanul negru.

— Șchiopul, mieună el.

La auzul numelui său, războinicul se întoarse și ciuli urechile.

Inimă de Foc îl salută cu o înclinare a capului. Îl lăsă pe Dungă Cenușie cu Stea Înaltă și se alătură celorlalte pisici.

Pe măsură ce Clanul își croia drum pe sub Calea Tunetului cea arcuită, Inimă de Foc încă simțea mirosul focului, dar, când ajunseră pe porțiunea de teren sterp, nu mai era niciun Două-Picioare acolo. Dungă Cenușie se îndreptă direct spre tunelul în care petrecuse noaptea împreună cu Inimă de Foc. Stea Înaltă intră primul, în timp ce Inimă de Foc așteptă în spate,

până când și ultimul membru al Clanului dispăru înăuntru. Nu mai rămăsese decât Șchiopul.

— Sigur iese din nou la suprafață? mieună motanul negru, precaut.

— Duce până sub Calea Tunetului. N-ați folosit niciodată tunelul ăsta? întrebă Inimă de Foc, uimit.

— Atunci când războinicii traversează Calea Tunetului, preferă să vadă încotro se îndreaptă, mârâi Șchiopul.

Inimă de Foc încuviință din cap, iar secundul adăugă:

— Intră tu primul.

Inimă de Foc coborî în gaura întunecată. Ieșind la suprafață, găsi pisicile din Clanul Vântului uitându-se la câmpul care ducea către ultima Cale a Tunetului. Inimă de Foc îl văzu pe Stea Înaltă consultându-se puțin cu Dungă Cenușie, înainte să pornească prin iarba înaltă și înghețată. Inimă de Foc mergea alături de restul Clanului, flancându-l pe o parte, în timp ce Șchiopul mergea șotâc-șontâc, dar hotărât, pe cealaltă parte.

Abia străbătuseră jumătate din distanță, când deveni limpede că multora dintre pisici le era greu să țină pasul.

— Stea Înaltă! strigă Șchiopul. Trebuie să încetinim pasul!

Inimă de Foc se uită peste umăr și văzu unele dintre pisici din ce în ce mai departe. Printre ele se afla și Floarea Zorilor, cu puiul atârnându-i în gură. Inimă de Foc se îndreptă către ea. Gâfâia adânc. Nu trecuse mult de când dăduse naștere.

— Dă-mi-l mie! se oferi războinicul. Doar până îți mai tragi răsuflarea.

Floarea Zorilor se uită cu suspiciune la Inimă de Foc, dar își îmblânzi privirea când îi întâlni ochii blajini. Puse puiul jos, iar Inimă de Foc îl luă cu grijă și merse alături de ea, astfel încât Floarea Zorilor să nu își piardă odorul din ochi.

Stea Înaltă încetini pasul, dar numai puțin. În ciuda faptului că era evident epuizat și că i se vedeau toate coastele prin blană, ardea în el o energie care îl făcea să iuțească pasul.

Inimă de Foc înțelegea parțial motivul pentru care se grăbea. Soarele urca încet deasupra orizontului. Unele dintre pisicile din Clanul Vântului erau bolnave, altele bătrâne, și toate erau slăbite din cauza foamei. Dacă voiau să traverseze Calea Tunetului fără să piardă membri, trebuia să o facă repede, înainte ca monștrii să înceapă să treacă în roiuri.

Când ajunseră Inimă de Foc și Floarea Zorilor la gardul viu, Clanul Vântului era adunat în jurul liderului său.

— O să traversăm Calea Tunetului aici, anunță Stea Înaltă, încercând să acopere zgomotul făcut de un monstru care trecea pe lângă ei.

Liderul Clanului Vântului se strecură pe sub gard. Fu urmat de Șchiopul, Dungă Cenușie și un războinic mai tânăr.

Floarea Zorilor se aplecă înspre Inimă de Foc și, luându-și puiul, își frecă obrazul de al lui, în semn de recunoștință. Războinicul înclină capul spre regina tărcată și îl urmă pe Dungă Cenușie pe sub gard.

Stea Înaltă și Șchiopul se uitau în liniște la poteca lată, plumburie. Dungă Cenușie stătea lângă ei. Făcu un semn din coadă spre războinicul mai tânăr.

— El e Mustăcioară, îi spuse lui Inimă de Foc.

Un monstru trecu în viteză, acoperind vorbele lui Dungă Cenușie și stârnind un praf înțepător.

Printre lacrimile provocate de praf, Inimă de Foc îl salută pe Mustăcioară și își îndreptă atenția asupra Căii Tunetului.

— Ar trebui să încercăm să trecem în grupuri mici, zise el. Eu și Dungă Cenușie o să rămânem cu cei care au nevoie de ajutor, mieună el, uitându-se către liderul Clanului. Dacă ești de acord, Stea Înaltă, adăugă.

Stea Înaltă încuviință din cap și spuse:

— Cel mai puternic grup o să treacă primul.

Celelalte pisici din Clanul Vântului începură să apară de sub gardul viu. În scurt timp, întregul Clan era adunat lângă ei, înghesuit, pentru a sta cât mai departe de Calea Tunetului.

Inimă de Foc și Dungă Cenușie se apropiară de margine, așteptând o pauză în șirul de monștri. Calea Tunetului era mult mai aglomerată decât atunci când o traversaseră ei, cu o noapte înainte.

Mustăcioară conduse primul grup.

— Vrei să trecem cu voi? se oferi Inimă de Foc.

Simțea frica tânărului motan. Motanul cafeniu, dungat dădu din cap. Pisicile de lângă el se uitară întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Era liniște, iar grupul traversă poteca în siguranță.

Urmară doi războinici, însoțiți de doi bătrâni prăpădiți.

— Acum! strigă Inimă de Foc după ce trecu un monstru și se făcu din nou liniște.

Patru pisici din Clanul Vântului păși pe Calea Tunetului, care era pustie acum. Bătrânii tresăriră când păși cu labele lor ajunse numai carne vie din cauza tunelului jilav în care stătuseră atâta timp. Inimă de Foc îi îndemna, cu sufletul la gură, pe măsură ce se apropiau de cealaltă parte. Un monstru venea spre ei.

— Feriți-vă! urlă Dungă Cenușie, și chiar și cei doi bătrâni făcură un salt înainte, cu blana zbârlită, și se aruncară pe partea cealaltă, cu o clipă înainte ca monstrul să treacă în viteză.

Trecură alte două grupuri mai mari și rămase unul singur. Numai după aceștia avea să treacă și Stea Înaltă, împreună cu secundul său. Floarea Zorilor și puiul ei se apropiară de Inimă de Foc. În spatele ei tremurau trei pisici foarte bătrâne.

— Trecem cu voi, mieună Inimă de Foc.

Se uită către Dungă Cenușie, care dădu din cap.

— Spune-ne când putem traversa în siguranță, Dungă Cenușie!

Inimă de Foc se aplecă pentru a lua puiul de la Floarea Zorilor, dar aceasta se dădu înapoi, cu urechile lăsate pe spate. Inimă de Foc se uită adânc în ochii ei îngroziți, ca de chihlimbar, și înțelese. Ea și puiul ei aveau să trăiască sau să moară împreună.

— Acum!

La strigătul lui Dungă Cenușie, Inimă de Foc și Floarea Zorilor păși pe Calea Tunetului. Bătrânii se furișară în urma lor, iar Dungă Cenușie încheia șirul. Timpul părea să stea pe loc, pe măsură ce bătrânii se târau încet, cu picioarele înțepenite și rănite de nenumărate lupte. „Dacă trece un monstru acum, suntem morți cu toții,“ se gândi Inimă de Foc. Până pe partea cealaltă mai erau câteva sărituri de iepure.

— Haideți! îi îndemnă Dungă Cenușie.

Bătrânii încercară să se grăbească, dar unul dintre ei se împiedică, iar Dungă Cenușie fu nevoit să îl ajute cu botul să se ridice în picioare.

Inimă de Foc auzi un monstru în depărtare.

— Du-te înainte! îi șopti lui Floarea Zorilor. Îi aducem noi pe bătrâni!

Floarea Zorilor iuți pasul. Puiul ei scâncea când se lovea de pământul tare. Inimă de Foc și Dungă Cenușie se împinseră în trupurile sfrijite ale bătrânilor, îndemnându-i înainte. Zgomotul monstrului ce se apropia se auzea din ce în ce mai tare.

Inimă de Foc o apucă de ceafă pe cea mai apropiată pisică și o trase mai departe, înainte să se întoarcă pentru a o căra și pe a doua mai aproape de margine. Monstrul se apropia și mai tare. Inimă de Foc închise ochii și se pregăti.

Se auzi un scârțâit și o duhoare nesuferită îl sufocă, apoi un vuiet slab anunță că monstrul se îndepărta. Inimă de Foc deschise ochii și se uită în jur. Dungă Cenușie stătea ghemuit în mijlocul Căii Tunetului, nevătămat, dar zgâindu-se cu ochii mari cât luna plină. Un bătrân se încovriga între ei, iar ceilalți doi tremurau aproape de margine. Monstrul se îndepărta în grabă de ei, hurducându-se. „Slavă Clanului Stelelor!“ Nu îl lovise pe niciunul dintre ei.

Inimă de Foc inspiră adânc, cutremurându-se.

— Haide! mieună către ultimul bătrân. Aproape am ajuns.

Stea Înaltă traversă odată cu Șchiopul și își adună Clanul speriat în jurul său, pe marginea drumului.

Mustăcioară își atinse nasul de cel al lui Inimă de Foc.

— Ai fi murit pentru noi, murmură el. Clanul Vântului n-o să uite asta niciodată.

Vocea lui Stea Înaltă răsună din spatele lui.

— Mustăcioară are dreptate! O să vă pomenim pe amândoi în poveștile noastre. Dar acum trebuie să ne continuăm călătoria, spuse el. Ne așteaptă un drum lung.

Pe când pisicile se pregăteau să pornească la drum, Inimă de Foc se apropie de Floarea Zorilor, care își lingea puiul.

— E bine? întrebă Inimă de Foc.

— Da, răspunse Floarea Zorilor.

— Dar tu? întrebă războinicul.

Floarea Zorilor nu răspunse.

Inimă de Foc se întoarse către o regină cenușie, care răspunse la întrebarea lui nerostită:

— Stai liniștit! mieună ea. Țin eu puiul în continuare.

Clanul urmă gardul viu, pe lângă Calea Tunetului, până coti pe poteca ce trecea prin pădure. Mirosurile de acolo păreau să îi aline pe membrii Clanului Vântului, dar călătoria avusese un preț: mergeau mai încet ca niciodată. Iar atunci când ajunseră la gardul aflat pe cealaltă parte, Inimă de Foc fu nevoit să își adune toate puterile pentru a ajuta cele mai slabe pisici să treacă peste el.

Soarele trecuse de cel mai înalt punct atunci când Inimă de Foc zări Ținutul Două-Picioare în depărtare. Adulmecă aerul, plin de speranță, dar nu simți urma lui Labă Neagră. Fu mâhnit, dar încercă să ignore gândul sâcâitor că nu ar fi trebuit să își trimită prietenul singur acolo.

Norii se adunau deasupra Pietrelor Înalte, devenind tot mai întunecați pe măsură ce acopereau soarele care apunea. Un vânt rece zbârli blana pisicilor și aduse primele picături de ploaie.

Inimă de Foc se uită la pisicile din Clanul Vântului. Nu erau în stare să călătorească o noapte întreagă prin ploaie și frig. Și el era obosit și, pentru prima oară de când mâncase buruienile de la Colț Galben, începea să-i fie foame. Aruncă o privire către Dungă Cenușie și își dădu seama că prietenul lui simte același lucru. Coada războinicului cenușiu atârna, iar urechile îi erau date pe spate, din cauza ploii ce cădea în rafale.

— Stea Înaltă! strigă Inimă de Foc. Poate c-ar trebui să facem popas în curând și să ne adăpostim de ploaie.

Liderul Clanului Vântului se opri și așteptă ca Inimă de Foc să-l ajungă din urmă.

— Sunt de acord, mieună el. E un șanț de scurgere aici, ne putem adăposti în el până la răsăritul soarelui.

Dungă Cenușie și Inimă de Foc se uitară unul la celălalt.

— Poate ar fi mai bine să ne adăpostim în gardul viu, sugeră Inimă de Foc. În șanțurile astea sunt șobolani.

Stea Înaltă dădu din cap.

— Bine.

Se întoarse către Clanul său și îi anunță că vor petrece noaptea acolo. Reginele și bătrânii se prăbușiră imediat la pământ, în ciuda ploii, în timp ce războinicii și ucenicii se strânseră să organizeze patrulele de vânătoare. Inimă de Foc și Dungă Cenușie li se alăturară.

— Nu știu cât de bine se vânează aici, mieună Inimă de Foc. Sunt prea mulți Două-Picioare.

Stomacul lui Dungă Cenușie chiorăi, de parcă l-ar fi aprobat pe Inimă de Foc. Ceilalți războinici se întoarseră spre el, amuzați, dar compătimitori. Apoi încremeniră când iarba din spatele lor foșni. Războinicii din Clanul Vântului se zbârliră și își arcuiră spinările, dezvelindu-

și ghearele ascuțite, dar Inimă de Foc și Dungă Cenușie întoarseră veseli capul. Vântul aducea un miros la fel de cunoscut ca propriul lor culcuș.

— Labă Neagră! exclamă Inimă de Foc, pe nerăsuflate, atunci când o pisică neagră și zveltă ieși din iarba înaltă.

Inimă de Foc alergă spre vechiul lui prieten și îl atinse cu botul.

— Slavă Clanului Stelelor că ești bine! toarse el.

Se dădu un pas în spate și îl cercetă uimit pe Labă Neagră. Ce se întâmplase cu ucenicul slăbănog și speriat? Pisica aceea era rotofeie, iar blana ei, înainte mată, era lucioasă și ploaia se scurgea de pe ea ca de pe o frunză de vâsc.

— Labă de Foc! mieună Labă Neagră, încântat.

— *Inimă* de Foc, îl corectă Dungă Cenușie.

Făcu un pas înainte și își frecă nasul de cel al pisicii negre.

— Suntem războinici acum! Eu sunt Dungă Cenușie.

— O cunoașteți pe pisica asta? mârâi Șchiopul.

Ostilitatea din vocea lui îl făcu pe Inimă de Foc să tresară. Se uită la pisicile înfoiate din Clanul Vântului și se mustrului în gând fiindcă rostise numele lui Labă Neagră cu voce tare. Spera doar ca războinicii lui Stea Înaltă să nu-l fi auzit. Dacă membrii Clanului Vântului îl menționau la vreo Adunare, vestea avea să se împrăștie prin toate Clanurile, ca un incendiu în pădure. Toată lumea știa că Labă Neagră e mort!

— E un singuratic? întrebă Mustăcioară.

— Ne poate ajuta să facem rost de hrană, mieună Inimă de Foc repede, uitându-se către Labă Neagră.

Pisica neagră încuviință din cap.

— Știu toate locurile unde se poate vâna bine pe-aici, mieună el.

Nici măcar nu i se zbârli blana sub privirea atâtor pisici ostile. „Cât de mult s-a schimbat!“ se gândi Inimă de Foc.

— De ce ne-ar ajuta un singuratic? întrebă Șchiopul.

— Singuraticii ne-au mai ajutat și înainte, îi răspunse Dungă Cenușie. Un alt singuratic ne-a salvat odată de un atac al șobolanilor, undeva în apropiere.

Labă Neagră făcu un pas înainte și își înclină capul, respectuos, adresându-se războinicilor din Clanul Vântului.

— Permiteți-mi să vă ajut! Le datorez viața mea lui Dungă Cenușie și Inimă de Foc, iar dacă sunt împreună cu voi înseamnă că sunteți prieteni.

Își ridică ochii și se uită la pisicile din Clanul Vântului. Acestea îl priviră, la rândul lor, însă mai mult precaute decât ostile. Ploaia se înteți și, cu blana udă leoarcă, păreau mai slabi ca oricând.

— Mă duc să-l caut pe Arpacaș, mieună Labă Neagră. O să ne ajute și el.

Se întoarse și dispăru în iarba înaltă.

Ochii lui Stea Înaltă ardeau de curiozitate, dar nu întrebă decât:

— Putem avea încredere în el?

— Absolut! răspunse Inimă de Foc, privindu-l în ochi.

Stea Înaltă le făcu un semn războinicilor săi. Aceștia își neteziră blana de pe umeri și se așezară, ca să aștepte.

Inimă de Foc era ud aproape până la piele, când apăru din nou Labă Neagră. De data aceasta era însoțit de Arpacaș. Inimă de Foc îl salută pe singuraticul alb-negru cu un mieunat prietenesc. Se bucura să îl vadă din nou.

Arpacaș se uită la pisicile ude și miorlăi:

— Trebuie să găsim un adăpost mai potrivit. Urmați-mă!

Inimă de Foc porni îndată după el, bucuros să își miște picioarele amorțite. Dungă Cenușie era chiar în urma lui, dar pisicile din Clanul Vântului rămăseseră pe loc, iar în ochi li

se citeau frica și neîncrederea.

Stea Înaltă se adresă Clanului său:

— Trebuie s-avem încredere în el, mârâi liderul, înainte să se întoarcă și să o ia pe urmele singuraticului.

Una câte una, pisicile din Clanul Vântului se încolonară în spatele conducătorului lor.

Arpacaș și Labă Neagră îi conduseră prin gardul viu către alt câmp. Într-un colț lăsat în paragină, printre tufele de muri și urzici, se afla un cuib de Două-Picioare abandonat. Pereții erau plini de găuri și nu mai rămăsese decât jumătate de acoperiș.

Pisicile din Clanul Vântului se uitară înfricoșate la el.

— Eu nu intru acolo! mormăi unul dintre bătrâni.

— Două-Picioare nu mai vin pe-aici, îi asigură Arpacaș.

— O să fim la adăpost de ploaie, îi îndemnă Inimă de Foc.

Unul dintre ucenici șopti destul de tare:

— Nu mă miră că vrea să se ascundă într-un cuib de Două-Picioare. Dacă te-ai născut pisică de casă, rămâi pisică de casă pentru totdeauna.

Inimă de Foc se zbârli. Nu mai auzise jignirea aceea de câteva luni. Dar era sigur că se bârfise mult, la Adunări, pe marginea faptului că o pisică de casă se alăturase unui Clan. Desigur că aflase și Clanul Vântului. Se întoarse brusc și îl privi sfidător pe ucenic.

— Tu ai petrecut două luni într-un tunel construit de Două-Picioare. Asta înseamnă că ești un șobolan?

Ucenicul se ridică țanțoș, cu blana zbârlită, dar Dungă Cenușie interveni:

— Haideți, cu cât stăm mai mult aici, cu atât ne udăm mai tare!

— Am supraviețuit unor lucruri mai rele decât un cuib de Două-Picioare în ultimele luni, mieună Stea Înaltă. N-o să pățim nimic dacă petrecem o noapte aici.

Pisicile din Clanul Vântului șușoteau între ele, încă ezitând, dar, după ce îl privi pe Inimă de Foc, Floarea Zorilor își luă puiul și intră în adăpostul de Două-Picioare. O urmă regina cenușie, împingându-și puiul înainte, pentru a scăpa de ploaia care nu se mai oprea. La fel făcură toate celelalte pisici, până nu mai rămase niciuna afară.

Inimă de Foc se uită împrejur, la adăpostul întunecat. Pământul era sterp, în afară de câteva petice de iarbă, acolo unde buruienile reușiseră să își facă loc pe sub pereții din piatră. Vântul și ploaia intrau prin găurile din pereți și din acoperiș, dar tot era un loc mai uscat și mai adăpostit decât oricare altul de afară. Privi cum pisicile din Clanul Vântului adulmecă, precaute, împrejurimile. Până la urmă, se așezară mai departe de găurile prin care pătrundea apa și crăpăturile prin care se forma curent, iar Inimă de Foc se uită la Dungă Cenușie, ușurat. Numai Stea Înaltă și Șchiopul rămaseră în picioare.

— Cum rămâne cu mâncarea? întrebă Șchiopul.

— Odihniți-vă cu toții, spuse Arpacaș. Labă...

Inimă de Foc îl întrerupse înainte ca Arpacaș să termine de rostit numele lui Labă Neagră.

— Ce-ar fi ca voi doi să ne arătați mie și lui Dungă Cenușie cele mai bune locuri de vânătoare de pe aici?

— O să vă însoțească și Șchiopul și Mustăcioară, mieună Stea Înaltă.

Inimă de Foc nu își dădea seama dacă liderul Clanului Vântului încă nu are încredere în cei doi străini, sau dacă e hotărât să demonstreze că cei din Clanul lui se pot descurca și singuri.

Cele șase pisici ieșiră din nou în ploaie. Vânătoarea avea să fie grea, dar Inimă de Foc era lihnit. Foamea îl transforma întotdeauna într-un vânător mai iscusit. În seara aceea, șoarecii de câmp și de casă nu aveau nicio șansă.

— Arătați-mi unde sunt! mieună el către Arpacaș și Labă Neagră.

Cele două pisici îi conduseră într-o pădurice. Inimă de Foc inspiră mirosul familiar. Apoi se ghemui în poziția de vânătoare și începu să pândească printre ferigi.

Când se întoarse grupul de la vânătoare, fiecare pisică aducea în gură o grămăjoară de vânat. În noaptea aceea, pisicile din Clanul Vântului s-au ospătat cu noii lor aliați. Fiecare pisică, de la cea mai tânără până la cea mai bătrână, a mâncat pe săturate, apoi s-au înghesuit una într-alta pentru a se spăla, în timp ce vântul și ploaia biciuiau pereții adăpostului lor.

După lăsarea întunericului, Arpacaș se ridică în picioare.

— Eu plec. Am șobolani de prins! mieună el.

Inimă de Foc se ridică și își lipi nasul de cel al singuraticului.

— Îți mulțumesc din nou, toarse el. E a doua oară când ne-ai ajutat.

— Vă mulțumesc că l-ați trimis pe Labă Neagră la mine, răspunse Arpacaș. Se pricepe foarte bine la prins șobolani. Și e frumos să împarți o masă cu o altă pisică, din când în când.

— E fericit aici? întrebă Inimă de Foc.

— Întreabă-l pe el! mieună Arpacaș, după care se întoarse și dispăru în noapte.

Inimă de Foc se apropie de Stea Înaltă, care se spăla pe labe. Observă cât de umflate și de rănite păreau acestea.

— O să stăm de veghe cu rândul în seara asta, dacă vrei, se oferi el, arătând cu coada spre Dungă Cenușie și Labă Neagră.

Stea Înaltă se uită recunoscător la el, cu ochi obosiți.

— Mulțumesc, miorlăi el.

Inimă de Foc clipi respectuos și se duse să îi anunțe pe Labă Neagră și Dungă Cenușie.

Propunerea lui fusese sinceră, dar îi dădea și ocazia de a rămâne singur cu cei doi prieteni ai săi. Era nerăbdător să discute cu Labă Neagră fără să îl audă membrii Clanului Vântului și să îl întrebe ce făcuse în tot acel timp. După ce îi strigă, Dungă Cenușie și Labă Neagră i se alăturară imediat.

Inimă de Foc îi conduse către un colț al cuibului de Două-Picioare, suficient de aproape de intrare încât să o poată supraveghea, dar suficient de departe de celelalte pisici încât să nu fie auziți.

— Deci, ce s-a întâmplat după plecarea noastră? îl întrebă Inimă de Foc pe Labă Neagră, imediat după ce se așezară.

— Am traversat teritoriul Clanului Vântului, așa cum mi-ați sugerat.

— Și câinii din curțile de Două-Picioare? interveni Dungă Cenușie. Erau dezlegați?

— Da, dar mi-a fost ușor să mă feresc de ei, le spuse Labă Neagră.

Inimă de Foc era uimit de lejeritatea cu care vorbea prietenul său despre câini.

— Ușor? repetă el.

— I-am mirosit de departe. Am așteptat până în zori și, după ce i-au legat din nou, l-am căutat pe Arpacaș. S-a purtat extraordinar cu mine. Cred că-i place să mă aibă în preajmă.

Deodată, chipul lui Labă Neagră se întunecă.

— Ceea ce nu pot spune despre Gheară de Tigru, mieună el, cu amărăciune. Ce i-ați spus?

Inimă de Foc recunoscu privirea hăituită din ochii lui Labă Neagră atunci când vorbea despre fostul lui mentor.

— I-am spus c-ai fost ucis de o patrulă a Clanului Umbrelor, răspunse el, încet.

Doi ucenici ai Clanului Vântului se îndreptau către ei. Inimă de Foc mișcă din urechi, pentru a-și avertiza prietenii că au companie.

— Ah, da! mieună Labă Neagră, ridicând glasul. Noi, singuraticii, mâncăm ucenici ai Clanurilor de fiecare dată când reușim să prindem câte unul.

Ucenicii din Clanul Vântului se uitară chiorâș la el.

— Nu ne sperii, mieunară ei.

— Serios? toarse Labă Neagră. Oricum, carnea voastră cred că e tare și ațoasă.

— Cum se face că sunteți prieteni atât de buni cu un singuratic? îl întrebă un ucenic pe Inimă de Foc.

— Un războinic înțelept își face prieteni pretutindeni, răspunse Inimă de Foc. Dacă n-ar fi

fost singuraticul ăsta, acum am fi fost uzi și înfometați, în loc să fim uscați și sătui!

Își miji ochii, pentru a-i avertiza, iar ucenicii se îndepărtară tiptil.

— Deci Clanul Tunetului crede că sunt mort, mieună Labă Neagră, după ce rămaseră din nou singuri.

Se uită în jos, la labele sale.

— Probabil că e mai bine așa.

Apoi se uită la Dungă Cenușie și Inimă de Foc.

— Mă bucur că v-am văzut din nou, mieună el, călduros.

Inimă de Foc toarse, iar Dungă Cenușie îl înghionti afectuos, cu una dintre labele din spate.

— Dar păreți obosiți, continuă Labă Neagră. Ar trebui să dormiți puțin. O să stau eu de veghe în seara asta. Mă pot odihni mâine.

Se ridică și își linse vechii prieteni pe creștet. Apoi se apropie de intrarea adăpostului, se așeză și începu să privească ploaia.

Inimă de Foc se uită la Dungă Cenușie.

— Ești obosit?

— Mort de oboseală, recunoscu el.

Războinicul cenușiu își puse capul pe labe și închise ochii.

Inimă de Foc mai aruncă o privire către Labă Neagră, care stătea singur la intrare. Era sigur că luase decizia corectă atunci când îl ajutase să părăsească Clanul Tunetului. Poate că Stea Albastră avusese dreptate atunci când spusese că lui Labă Neagră îi va fi mai bine fără Clan. „Fiecare pisică are destinul său“, se gândi el. Labă Neagră era fericit, iar acesta era singurul lucru care conta.

Când Inimă de Foc se trezi, Labă Neagră nu mai era acolo. Era deja dimineață. Norii plumburii începuseră să se împrăștie. Colorați de strălucirea trandafirie a soarelui care se pregătea să răsară, semănau cu niște boboci de floare ce pluteau pe un iaz. Inimă de Foc îi privea printr-o gaură din acoperiș, în timp ce pisicile din Clanul Vântului se trezeau și mâncau resturile din ospățul de aseară.

Un motan cafeniu cu blană scurtă se apropie de Inimă de Foc și se uită la nori împreună cu el. Inimă de Foc tresări când un urlet ciudat ieși din gâtlejul motanului cafeniu. Urletul le aduse pe celelalte pisici din Clan în jurul lor, mirate și îngrijorate.

— Ce s-a întâmplat, Față de Copac? întrebă Floarea Zorilor. Ți-a vorbit Clanul Stelelor?

Inimă de Foc își dădu seama că acel motan era pisica-vraci a Clanului Vântului. Se încordă instinctiv atunci când observă blana zbârlită a lui Față de Copac.

— Norii sunt pătați de sânge! scrâșni Față de Copac, cu ochii mari și sticloși. Este un semn de la strămoșii noștri. O să dăm de necaz. Ziua asta o să aducă o moarte inutilă.

CAPITOLUL 7

Pentru o clipă, nicio pisică nu se mișcă și nu vorbi. Apoi Șchiopul mârâi:

— Oricare Clan putea vedea norii ăia. Nu putem fi siguri că mesajul e pentru noi.

Membrii Clanului Vântului miorlăiră, plini de speranță. Stea Înaltă își măsură din priviri Clanul, apoi mieună calm:

— Indiferent ce planuri are Clanul Stelelor pentru noi, astăzi o să ne întoarcem acasă. Miroase a ploaie. E timpul s-o luăm din loc!

Inimă de Foc fu ușurat de tonul realist al liderului. Ultimul lucru de care aveau nevoie era să se isterizeze din cauza unei profeții de rău augur.

Stea Înaltă ieși în aerul rece al dimineții. Inimă de Foc și Dungă Cenușie îl urmară. Liderul Clanului Vântului avea dreptate: adierea aducea miros de ploaie; avea să înceapă curând.

— S-o luăm înainte, în recunoaștere? se oferi Inimă de Foc.

— Da, vă rog! răspunse Stea Înaltă. Anunțați-mă dacă vedeți câini, Două-Picioare sau șobolani. Clanul meu este mai puternic astăzi, dar am avut probleme cu câinii data trecută când am făcut acest drum. Trebuie să fim atenți!

Inimă de Foc își dădea seama, din privirea îngrijorată a liderului, că avertismentul lui Față de Copac îl tulburase mai mult decât lăsau să se înțeleagă cuvintele lui încrezătoare. Poate că erau mai puternici acum, dar nu erau în stare să țină piept unor atacatori.

Inimă de Foc o luă la goană, cu Dungă Cenușie în urma lui. Se întorceau, pe rând, la Clan, pentru a-l informa pe Stea Înaltă că drumul e liber, sau pentru a-l avertiza să stea pe loc, până trecea un Două-Picioare cu câinele său. Pisicile din Clanul Vântului își ascultau liderul fără să crâcnească, poticnindu-se pe picioarele obosite, în ciuda popasului din seara precedentă.

La prânz, cerul fu acoperit iarăși de nori întunecați și începură să cadă primii stropi de ploaie. Terenul începea să urce, iar când trecu printr-un gard viu, Inimă de Foc recunoscu drumul de pământ care ducea dinspre Ținutul Două-Picioare către terenul de vânătoare al Clanului Vântului. Se simți însuflețit și îl privi triumfător pe Dungă Cenușie. „Aproape am ajuns!“

Din spatele gardului viu se auziră pași înăbușiți. Inimă de Foc se răsuci pe călcâie și se avântă înapoi către câmp. Pisicile din Clanul Vântului îi ajunseseră din urmă. Șchiopul era în fruntea grupului. Păru surprins de apariția bruscă a lui Inimă de Foc.

— Pe aici! mieună Inimă de Foc, arătându-i gaura dintre frunzele pe care se scurgea ploaia.

Era nerăbdător să vadă reacția membrilor Clanului atunci când aveau să zărească ținutul muntos de cealaltă parte. Șchiopul deschidea drumul și era urmat de celelalte pisici, în șir indian.

Inimă de Foc trecu după ultima pisică, dar Șchiopul și alți doi războinici săriseră deja peste șanțul de scurgere și traversaseră drumul, intrând prin gardul viu de pe cealaltă parte. Iuțiseră pasul, era clar că își dădeau seama unde sunt. Inimă de Foc fu nevoit să alerge foarte repede ca să îi prindă din urmă. Trecu prin gard și ținu pasul cu ei, pe măsură ce săreau către panta lungă ce ducea către ținutul muntos și către casa lor.

La poalele pantei, Șchiopul și războinicii săi făcură popas și așteptară restul Clanului.

Închiseră ochii, din cauza ploii, dar își țineau capul sus. Inimă de Foc le vedea piepturile ridicându-se și coborând, pe măsură ce inspirau mirosurile cunoscute ce coborau din munți.

Inimă de Foc alergă înapoi la restul Clanului și o căută pe Floarea Zorilor. O zări mergând alături de un războinic dungat, care îi ducea puiul în gură. La fiecare câțiva pași, regina tărcată întindea capul și mirosea ghemotocul mic și ud. Peste puțin timp, avea să își așeze pisoiașul în culcușul puilor din tabăra Clanului Vântului.

Inimă de Foc ținu pasul cu Dungă Cenușie, care mergea în urma grupului. Se uitară fericiți unul la celălalt, dar nu vorbeau, fiindcă erau prea entuziasmați de reacția Clanului Vântului la întoarcerea acasă. Chiar și bătrânii se mișcau mai repede în acele momente, târându-și trupul cât mai aproape de pământ și îngustându-și ochii, din cauza ploii. Clanul îl ajunse din urmă pe Șchiopul la poalele pantei, iar secundul se ridică în picioare și Stea Înaltă trecu în fruntea grupului. Liderul urmă o cărare îngustă, făcută de oi prin iarba și buruienile înțepătoare, fără să se oprească măcar o clipă.

Pe măsură ce Clanul se apropia de pisc, unii dintre războinici o luară din nou înainte. Li se vedeau siluetele mândre pe marginea pantei, pe fundalul cerului prevestitor de furtună, în timp ce vântul le zbârlea blana. Vechiul lor teren de vânătoare se întindea înaintea lor. Deodată, doi ucenici trecură în fugă pe lângă Inimă de Foc și săriră în busuiocul sălbatic pe care îl cunoșteau.

Stea Înaltă înlemni.

— Stați! strigă el. Ar putea fi patrule de vânătoare ale celorlalte Clanuri pe-aici!

Cum îl auziră, ucenicii se opriră și făcură cale întoarsă, alăturându-se Clanului, deși ochii încă le străluceau de bucurie.

De pe o coamă stâncoasă de deal, Inimă de Foc văzu adâncitura care ascundea tabăra Clanului Vântului. Torcând de fericire, Floarea Zorilor își luă puiul din gura războinicului dungat și se grăbi într-acolo. Stea Înaltă făcu un semn din coadă, și trei războinici o zbughiră înainte, ca să o însoțească dincolo de marginea pantei și mai departe, către intrarea în tabără.

Liderul Clanului Vântului se opri, în timp ce restul Clanului căuta adăpostul tufișurilor cunoscute. Se întoarse către Inimă de Foc și Dungă Cenușie, cu ochii strălucind.

— Clanul meu vă este recunoscător pentru ajutor, mieună el. Ați dovedit că sunteți războinici demni de Clanul Stelelor! Clanul Vântului a ajuns acasă, și este timpul ca și voi să vă întoarceți în tabăra voastră.

Inimă de Foc se simțea puțin dezamăgit. Ar fi vrut să o vadă pe Floarea Zorilor așezată în vizuina puilor, alături de pisoiașul ei. Dar Stea Înaltă avea dreptate, nu era nevoie să mai zăbovească pe acolo.

— S-ar putea să fie patrule de vânătoare ale celorlalte Clanuri prin apropiere, spuse Stea Înaltă. Șchiopul și Mustăcioară o să vă însoțească până la Patru Stejari.

Inimă de Foc înclină capul.

— Îți mulțumim, Stea Înaltă.

Liderul Clanului își chemă războinicii și le dădu ordinele. Apoi își întoarse privirea obosită către Inimă de Foc.

— Ați ajutat foarte mult Clanul Vântului. Spuneți-i lui Stea Albastră că n-o să uităm c-am fost aduși acasă de Clanul Tunetului.

Șchiopul porni în direcția celor Patru Stejari. Inimă de Foc și Dungă Cenușie mergeau în urma lui, alături de Mustăcioară. Rămaseră grupați pe o potecă îngustă, printr-un lan de orz sălbatic care îi proteja destul de bine împotriva ploii.

Deodată, Mustăcioară se opri și adulmecă aerul.

— Iepure! strigă el, vesel, după care se avântă în orzul sălbatic.

Șchiopul se opri și așteptă. Inimă de Foc observă un licăr în ochii obosiți ai secundului. Se auziră pași grăbiți în depărtare, apoi foșnetul frunzelor de orz, după care se așternu tăcerea.

După o clipă, Mustăcioară se întoarse cu un iepure mare atârnându-i din gură.

Dungă Cenușie se aplecă spre Inimă de Foc.

— Ceva mai bine decât războinicii din Clanul Râului, nu-i așa?

Inimă de Foc toarse, dându-i de înțeles că e de acord.

Mustăcioară lăsă prada jos.

— Vă e foame?

Mâncară iepurele, recunoscători. După ce își termină partea lui, Inimă de Foc se ridică și se linse pe bot. Mâncarea îi dăduse puteri noi, dar oboseala îl făcea să simtă un frig în oase, iar labele îl dureau îngrozitor. Dacă el și Dungă Cenușie urmau calea pe care veniseră, pe lângă Patru Stejari, îi aștepta un drum destul de lung. Dar dacă o luau pe scurtătură, pe terenul de vânătoare al Clanului Râului? La urma urmei, se aflau într-o misiune asupra cărora se puseseră de acord, cel puțin în timpul Adunării, toate Clanurile. Chiar ar fi avut ceva împotrivă Clanul Râului dacă ar fi trecut prin teritoriul lor? Doar nu aveau de gând să le fure din pradă.

Inimă de Foc se uită de jur-împrejur la tovarășii săi de drum și mieună întrebător:

— Știți, ar fi mai scurt drumul dacă am urma cursul râului...

Dungă Cenușie, care își spăla laba, ridică ochii spre el.

— Dar asta ar însemna să trecem prin teritoriul Clanului Râului.

— Am putea merge pe marginea canionului, zise Inimă de Foc. Clanul Râului nu vânează acolo. E prea abrupt și nu pot ajunge până jos, la râu.

Dungă Cenușie își așeză, încet, laba umedă pe pământ.

— Mă dor până și ghearele, murmură el. Nu m-ar deranja s-o luăm pe un drum mai scurt.

Se întoarse cu ochii galbeni, plini de speranță, către secundul Clanului Vântului.

Șchiopul stătea pe gânduri.

— Stea Înaltă ne-a ordonat să vă însoțim până la Patru Stejari, mieună el.

— Dacă nu vreți să veniți cu noi, înțelegem! răspunse Inimă de Foc, repede. N-o să străbatem teritoriul Clanului Râului decât puțin timp. Nu cred c-o s-avem probleme.

Dungă Cenușie îl aprobă, dar Șchiopul dădu din cap.

— Nu putem să vă lăsăm să intrați singuri pe teritoriul Clanului Râului, mieună el. Sunteți epuizați. Dacă ați da de necaz, n-ați putea să vă descurcați singuri.

— N-o să ne-ntâlnim cu nimeni! se convinse Inimă de Foc, hotărât să îl convingă și pe Șchiopul.

Secundul se uită la el cu ochi bătrâni și înțelepți.

— Dacă am lua-o pe acolo, Clanul Râului ar afla că ne-am întors, cugetă el.

Inimă de Foc ciuli urechile, semn că înțelegea unde vrea să bată.

— Iar după ce o să simtă mirosul proaspăt al Clanului Vântului, n-o să mai fie atât de dornici să vâneze în teritoriul vostru.

Mustăcioară își linse ultimele urme de vânat de pe bot și remarcă:

— O să ne-ntoarcem acasă înainte de răsăritul lunii!

— Tu nu vrei decât să te asiguri că prinzi un loc bun în vizuină! ripostă Șchiopul.

Avea vocea aspră, dar i se citea un licăr de bunăvoință în ochi.

— Deci trecem prin teritoriul Clanului Râului? întrebă Inimă de Foc.

— Da, hotărî Șchiopul.

Schimbă direcția de mers și conduse pisicile pe o veche potecă folosită de bursuci, care se îndepărta de munții golași. Curând, ajunseră pe teritoriul Clanului Râului. În ciuda zgomotului creat de vânt și de ploaie, Inimă de Foc auzea vuietul râului, care forma o cascadă asurzitoare, undeva în apropiere.

Pisicile urmară poteca înspre sursa zgomotului. Cărarea se strâmtă, până nu mai rămase decât o fâșie îngustă de iarbă, chiar pe marginea unui canion foarte adânc. Într-o parte, terenul urca abrupt și stâncos; în cealaltă, cobora vertiginos. Inimă de Foc vedea ieșirea din canion, la doar câteva lungimi de vulpe. Distanța părea ispititor de mică, iar Inimă de Foc se

întrebă dacă nu cumva o putea sări. Poate dacă nu ar fi fost atât de obosit și de înfometat... Îl furnicau labele, de frică, la gândul că putea cădea, dar nu putu să se abțină și se uită peste margine.

Sub labele lui, pământul se transforma într-un povârniș vertical. Ferigile se agățau de mici proeminențe, iar frunzele le luceau, nu din cauza ploii, ci a stropilor din șuvoiul învolburat și înspumat de la baza canionului.

Inimă de Foc se retrase de pe margine, fiindcă blana de pe șira spinării i se zbârlise de frică. În fața lui, Șchiopul, Mustăcioară și Dungă Cenușie mergeau hotărâți, cu capul în jos. Trebuia să urmeze acea potecă până se puteau îndepărta de ea, prin crângul îngust ce îi despărțea de teritoriul Clanului Tunetului.

Inimă de Foc se poticni, încercând să îi ajungă din urmă. Șchiopul avea urechile ciulite și coada lăsată, aproape că o târa. Și Mustăcioară era încordat; se tot uita atent către panta de lângă ei, de parcă ar fi auzit ceva. Inimă de Foc nu auzea decât vuietul râului. Se uită neliniștit peste umăr, apoi dintr-o parte în alta. Prudența Clanului Vântului îl tulbura.

Panta abruptă începu să se niveleze, până reușiră să se îndepărteze puțin de marginea stâncii. Ploaia încă le biciuia fața, iar cerul din ce în ce mai întunecat îl avertiza pe Inimă de Foc că soarele apune, dar nu avea să mai dureze mult până ajungeau la pădurice. Acolo aveau să fie mai la adăpost. Gândul la mâncare și la un culcuș uscat îl însuflețea pe Inimă de Foc.

Deodată, Șchiopul scoase un urlet de avertizare. Inimă de Foc se încordă și adulmecă aerul. O patrulă a Clanului Râului! Se auzi un scrâșnet din spatele lor, iar pisicile se întoarseră și văzură șase războinici ai Clanului Râului alergând către ei. Lui Inimă de Foc i se zbârli blana de groază. Canionul cel adânc, cu apele sale învolburate, încă se afla periculos de aproape.

Un membru castaniu închis al Clanului Râului se aruncă asupra lui. Inimă de Foc se rostogoli în direcția opusă canionului, lovind nervos cu picioarele din spate. Simți colții dușmanului înfigându-i-se în umăr și se zbătu din răsputeri să scape de sub greutatea războinicului ce șuiera printre dinți. Se zvârcoli disperat pe pământul îmbibat cu apă, încercând să se elibereze. Războinicul din Clanul Râului îi zgârie burta cu ghearele sale ascuțite. Inimă de Foc se răsuci și mușcă din blana atacatorului său. Strânse tare din fălci și îl auzi pe războinic urlând, dar ghearele celeilalte pisici îl zgâriară și mai adânc.

— E ultima dată când mai pui piciorul pe teritoriul Clanului Râului! scuipă motanul castaniu.

Inimă de Foc era conștient că, în apropiere, tovarășii săi se luptă cu înverșunare. Știa că sunt la fel de obosiți ca el, după drumul lung pe care îl parcurseseră. Îl auzi pe Dungă Cenușie zbierând. Mustăcioară șuiera de durere și de furie. Apoi, din pădurea din spatele lor, străbătu un urlet până la urechile lui Inimă de Foc. Era plin de furie, dar îl umplea de speranță. Era strigătul de luptă al lui Gheară de Tigru! Inimă de Foc simți mirosul din ce în ce mai apropiat al unei patrule din Clanul Tunetului – Gheară de Tigru, Blană Albastră, Vifor Alb și Labă Nisipie.

Urlând și scuipând, pisicile din Clanul Tunetului săriră drept în mijlocul încăierării. Motanul castaniu îi dădu drumul din strânsoare lui Inimă de Foc, iar acesta se ridică iute în picioare. Îl privi pe Gheară de Tigru țintuind la pământ un motan cenușiu dungat, mușcându-l, în semn de avertizare, de piciorul din spate. Motanul fugi printre tufișuri. Gheară de Tigru se întoarse și își ațintă ochii deschiși la culoare asupra lui Blană de Leopard. Secundul tărcat al Clanului Râului se lupta cu Șchiopul. Războinicul schilodit nu îi făcea față pisicii feroce. Inimă de Foc se pregăti să sară în apărarea lui, dar Gheară de Tigru i-o luă înainte. Războinicul întunecat făcu un salt înainte și îl apucă pe Blană de Leopard de umerii lați. Cu un urlet teribil, îl aruncă jos de pe secundul sfrijit al Clanului Vântului.

Inimă de Foc auzi un scâncet în spatele lui. O văzu pe Labă Nisipie luptându-se cu o altă pisică din Clanul Râului. Răsucindu-se și contorsionându-se, cele două se rostogoliră de nenumărate ori pe iarba udă, scuipând și zgâriindu-se adânc cu ghearele ascuțite. Lui Inimă de Foc i se tăie respirația. Se apropiau de marginea stâncoasă a canionului! Dacă se mai rostogoleau o dată, aveau să cadă peste margine.

Inimă de Foc făcu un salt către ele. Cu o lovitură puternică, dădu jos pisica din Clanul Râului de pe Labă Nisipie și o îndepărtă de margine. Labă Nisipie alunecă mai aproape de prăpastie. Inimă de Foc se năpusti și o apucă cu dinții de ceafă. Labă Nisipie scânci de furie, pe măsură ce era trasă mai departe de canion, cu labele râcâind în noroi. Sări în picioare de îndată și șuieră la Inimă de Foc, cu ochii sticlindu-i de furie:

— Pot să-mi câștig luptele și fără ajutorul tău!

Inimă de Foc deschise gura ca să își explice gestul, dar un urlet îngrozitor îi făcu pe amândoi să întoarcă capul. Dungă Cenușie era aplecat periculos de mult peste buza prăpastiei, cu picioarele din spate întinse. Alături de el, Inimă de Foc zări o labă albă, care se agăța de margine. Dungă Cenușie se întinse încercând să prindă laba, dar aceasta dispăru imediat. Războinicul cenușiu strigă după ea, iar urletul lui răsună în tot canionul.

Toate pisicile se opriră din luptă, la auzul strigătului îndurerat al lui Dungă Cenușie. Inimă de Foc înlemni, gâfâind din cauza șocului și a epuizării. Pisicile din Clanul Râului se repeziră la marginea râpei. Inimă de Foc se apropie încet și se uită peste muchie. Dedesubt, în depărtare, prin vârtejul asurzitor, văzu capul negru al unui războinic din Clanul Râului scufundându-se în apele învolburate.

Îngrozit, Inimă de Foc își aduse aminte de cuvintele pisicii-vraci din Clanului Vântului: „Ziua aceasta va aduce o moarte inutilă.“

CAPITOLUL 8

Blană de Leopard ridică botul și urlă în direcția vântului:

— Gheară Albăăă! Nuuu!

Dungă Cenușie se dădu în spate, până când toate cele patru labe ale sale fură pe pământ stabil. Blana udă i se zbârli, iar ochii i se holbară de groază.

— Am încercat să-l prind... Și-a pierdut echilibrul... N-am vrut să...

Inimă de Foc sări lângă prietenul său și își împinse nasul în umărul lui, pentru a-l consola, dar Dungă Cenușie făcu un pas înapoi.

Una câte una, celelalte pisici se îndepărtară de margine și se uitară la Dungă Cenușie. Ochii pisicilor din Clanul Râului se îngustaseră de furie, iar umerii li se încordaseră. Blană Albastră și Vifor Alb se apropiară instinctiv de Dungă Cenușie, adoptând poziții defensive, de o parte și de cealaltă a prietenului lor.

Blană de Leopard mârâi, dar era un avertisment pentru pisicile din Clanul său. Trebuia să se retragă. Secundul Clanului Râului se uită țintă în ochii lui Gheară de Tigru.

— Asta a devenit mai mult decât o luptă pentru apărarea granițelor, murmură el. Ne vom întoarce la Clanul nostru. Asta e o problemă pe care o s-o rezolvăm altădată și în alt fel.

Gheară de Tigru îl privi sfidător pe Blană de Leopard. Nu dădu niciun semn de frică, ci doar aprobă discret din cap. Blană de Leopard zvâcni din vârful cozii, apoi se întoarse și se îndepărtă. Pisicile din Clanul Râului îl urmară, și întreaga patrulă dispăru printre tufișuri.

Cuvintele amenințătoare ale lui Blană de Leopard îl făcură pe Inimă de Foc să tresară. O presimțire rea i se așeză ca o umbră rece peste inimă, atunci când își dădu seama că acea bătălie putea reprezenta începutul unui război.

— Ar trebui să plecăm, mieună Șchiopul, făcând un pas înainte. Cei doi războinici tineri din Clanul vostru ne-au ajutat foarte mult, iar Clanul meu vă mulțumește.

Dar cuvintele lui formale, de recunoștință, păreau doar vorbe goale după tragedia la care tocmai fuseseră martori. Gheară de Tigru încuviință din cap, iar cei doi războinici din Clanul Vântului porniră înapoi către teritoriul lor. Inimă de Foc își luă la revedere, în șoaptă, de la Mustăcioară, atunci când acesta trecu pe lângă el. Mustăcioară îi aruncă o privire scurtă și își continuă drumul.

Inimă de Foc o observă pe Labă Nisipie pe marginea canionului, uitându-se la torentul de sub ea. Labele îi păreau înțepenite în pământ, iar ochii îi erau ațintiți asupra versantului abrupt. Inimă de Foc bănuia că își dăduse seama cât de aproape fusese să îi împărtășească soarta lui Gheară Albă.

Inimă de Foc porni către ea, dar Gheară de Foc mârâi:

— Urmați-mă!

Războinicul dungat o luă la goană printre copaci, iar restul patrulei îl urmă, dar Inimă de Foc rămase în urmă, alături de Dungă Cenușie.

— Haide! îl îndemnă el. Trebuie să ținem pasul cu ei!

Dungă Cenușie ridică din umeri, cu ochii sumbri și înnegurați de durere, și începu să meargă după ceilalți, târându-și labele de parcă ar fi fost piatră.

În curând, le pierdură din vedere pe pisicile din fața lor, dar Inimă de Foc reuși să le ia

urma. Gheară de Tigru îi conducea către teritoriul Clanului Tunetului, prin pădurica deținută de Clanul Râului. Inimă de Foc se gândi că nu mai era nevoie să își facă griji în privința patrulelor din celălalt Clan. Răul fusese făcut deja. Nu mai avea rost să o ia pe drumul cel lung, pe lângă Patru Stejari.

Gheară de Tigru oprise patrula și îi aștepta pe Inimă de Foc și Dungă Cenușie la marginea teritoriului Clanului Tunetului.

— Parcă v-am zis să mă urmați! mârâi el.

— Dungă Cenușie era... începu Inimă de Foc.

— Cu cât ajunge Dungă Cenușie mai repede în tabără, cu atât mai bine! îl întrerupse Gheară de Tigru.

Dungă Cenușie nu spuse nimic, dar Inimă de Foc se zbârli la auzul tonului aspru al secundului.

— Moartea lui Gheară Albă n-a vost vina lui!

Gheară de Tigru se întoarse cu spatele.

— Știu, mieună el. Dar s-a întâmplat. Haideți, și de data asta țineți pasul cu noi!

Porni la drum, trecând de marcajele care delimitau teritoriul Clanului Tunetului.

Inimă de Foc așteptase cu nerăbdare acel moment, de când părăsise adăpostul Clanului Vântului, dintre Căile Tunetului. Acum, abia dacă observă că trecea de marcajele familiare, fiindcă era atent la Dungă Cenușie.

Ploaia se domoli, pe măsură ce urmau cărarea cunoscută către tabără. Când se ivi patrula din tunelul de orz sălbatic, unele dintre pisicile din Clan ieșiră din culcuș, ținând coada sus, în semn de întâmpinare.

— Ați găsit Clanul Vântului? Sunt în siguranță? întrebă Blană de Șoarece.

Inimă de Foc aprobă absent din cap – se simțea prea epuizat să mai răspundă. Blană de Șoarece își lăsă coada în jos. Celelalte pisici rămaseră la marginea luminișului. Expresiile pisicilor care se întorseseră le dădeau de înțeles că se întâmplase ceva grav.

— Veniți cu mine! le ordonă Gheară de Tigru lui Inimă de Foc și Dungă Cenușie, conducându-i către vizuina lui Stea Albastră.

Inimă de Foc mergea cât putea de aproape de Dungă Cenușie, astfel încât blana lui se freca de cea a prietenului său. Dungă Cenușie mergea pur și simplu înainte, fără să se apropie sau să se îndepărteze de Inimă de Foc.

Un mieunat blând îi întâmpină din întunericul din spatele lichenilor. Cele trei pisici intrară în peștera confortabilă.

— Bine ați venit! toarse Stea Albastră, ridicându-se. Ați găsit Clanul Vântului? I-ați adus înapoi?

— Da, Stea Albastră, răspunse Inimă de Foc, încet. Sunt în siguranță în tabăra lor. Stea Înaltă mi-a spus să-ți mulțumesc.

— Foarte bine, mieună Stea Albastră, dar ochii i se întunecară când observă înfățișarea sobră a lui Gheară de Tigru. Ce s-a întâmplat?

— Inimă de Foc a hotărât să se întoarcă acasă prin teritoriul Clanului Râului, mârâi Gheară de Tigru.

Dungă Cenușie ridică ochii pentru prima dată.

— Nu a hotărât numai Inimă de Foc... începu el.

Gheară de Tigru îl întrerupse:

— Au fost descoperiți de o patrulă a Clanului Râului. Dacă patrula mea nu le-ar fi auzit scâncetele la timp, n-ar mai fi ajuns deloc acasă.

— Deci i-ați salvat, mieună Stea Albastră, relaxându-se. Mulțumesc, Gheară de Tigru!

— Nu e chiar atât de simplu, zise Gheară de Tigru. Se luptau pe marginea canionului. Un războinic al Clanului Râului, care se bătea cu Dungă Cenușie, a căzut peste margine.

Inimă de Foc îl observă pe Dungă Cenușie tresărind la auzul vorbelor lui Gheară de Tigru.

Stea Albastră făcu ochii mari.

— A murit? întrebă ea, îngrozită.

— A fost un accident! mieună Inimă de Foc repede. Dungă Cenușie n-ar ucide niciodată o pisică într-o luptă pentru apărarea granițelor!

— Mă îndoiesc că Blană de Leopard vede lucrurile astfel.

Gheară de Tigru se întoarse către Inimă de Foc, mișcându-și coada dintr-o parte în alta.

— Ce a fost în capul vostru? Să treceți prin teritoriul Clanului Râului! Împreună cu pisici din Clanul Vântului! Ați dat de înțeles că suntem aliați, iar asta o să-i facă pe cei din Clanul Râului și Clanul Umbrelor să se unească.

— Clanul Vântului era cu voi pe teritoriul Clanului Râului?

Stea Albastră părea și mai îngrijorată.

— Doar doi războinici. Stea Înaltă i-a trimis să ne însoțească până acasă. Eram obosiți... murmură Inimă de Foc.

— N-ar fi trebuit să intrați pe teritoriul Clanului Râului! mârâi Gheară de Tigru. Mai ales împreună cu pisici din Clanul Vântului!

— Dar nu a fost o alianță! Pur și simplu ne însoțeau până acasă! obiectă Inimă de Foc.

— Cei din Clanul Râului știu asta? scuipă Gheară de Tigru.

— Cei din Clanul Râului știau că am plecat să căutăm Clanul Vântului și să-l aducem înapoi. Au fost de acord cu asta la Adunare. N-ar fi trebuit să ne atace, aveam o misiune specială, precum călătoria către Pietrele Înalte.

— N-au fost de acord să vă lase să treceți prin teritoriul lor! scuipă Gheară de Tigru. Tu *tot* nu înțelegi legile Clanurilor, nu-i așa?

Stea Albastră se ridică în picioare. Ochii îi scânteiau, pe măsură ce se uita la cele trei pisici, dar vocea îi era calmă.

— N-ar fi trebuit să intrați pe terenul de vânătoare al Clanului Râului! A fost o decizie periculoasă.

Se uită, supărată, când la Inimă de Foc, când la Dungă Cenușie. Inimă de Foc îi căută un reproș mai aspru în privire, dar nu găsi niciunul. Era prins între recunoștință și vinovăție. Provocase un conflict cu Clanul Râului, care ar fi putut amenința siguranța Clanului său pentru multe luni.

Stea Albastră continuă, dând agitată din coadă:

— În același timp, a fost bine că ați găsit Clanul Vântului și l-ați adus înapoi. Dar va trebui să ne așteptăm la un atac din partea Clanului Râului. Trebuie să începem să pregătim mai mulți războinici. Inimă de Foc și Dungă Cenușie, Blană de Zăpadă mi-a spus că doi dintre pisoii ei sunt aproape gata să înceapă pregătirea. Vreau ca fiecare dintre voi să ia câte un pisoi ca ucenic.

Inimă de Foc rămase înmărmurit. Ce onoare! Nu îi venea să creadă că Stea Albastră sugerase asta – mai ales acum. Se uită pe furiș la Gheară de Tigru. Secundul stătea nemișcat, ca o stâncă.

Dungă Cenușie își ridică botul.

— Dar niciunul dintre pisoii lui Blană de Zăpadă nu are încă șase luni!

— Mai e puțin și vor împlini șase luni. Diviziunile de la ultima Adunare mă îngrijorau oricum, iar acum...

Vocea lui Stea Albastră se stinse, iar Inimă de Foc îl observă pe Dungă Cenușie uitându-se din nou la labele sale.

Gheară de Tigru se uita la Stea Albastră cu ochii săi reci, ca de chihlimbar.

— N-ar fi mai bine ca un războinic cu mai multă experiență, precum Coadă Lungă sau Dungă Neagră, să mai preia încă un ucenic? întrebă el. Aceștia doi abia dacă au trecut ei înșiși de stadiul de ucenici!

— M-am gândit și la asta, răspunse Stea Albastră. Dar Coadă Lungă o să fie destul de

ocupat cu Labă Iute, iar Dungă Neagră îl pregătește pe Labă Pământie să devină un războinic în toată regula.

— Și Vânt Ager? întrebă Gheară de Tigru.

— Vânt Ager este un vânător iscusit și un războinic loial, răspunse Stea Albastră. Dar nu cred că are răbdarea necesară să fie mentor. Clanul Tunetului se poate folosi de calitățile lui în alte scopuri.

— Și crezi că aceștia doi au ceea ce le trebuie pentru a pregăti războinici ai Clanului Tunetului? mieună Gheară de Tigru, disprețuitor.

Inimă de Foc tresări, Gheară de Tigru se uita numai la el când vorbea. „Oare crede că un pisoi de casă nu este vrednic să pregătească pisici născute în sânul Clanului?“ se întrebă el, furios.

Stea Albastră se uită la secundul ei.

— Vom vedea. Nu uita că au adus Clanul Vântului acasă! Și, desigur, mă bazez pe tine, Gheară de Tigru, să supraveghezi antrenamentul, adăugă ea.

Gheară de Tigru încuviință din cap, iar Stea Albastră se întoarse din nou spre Inimă de Foc și Dungă Cenușie.

— Mâncați ceva! le ordonă ea. Apoi odihniți-vă! Când o să ajungă luna sus pe cer o să ținem ceremonia de numire a pisoilor.

Inimă de Foc îl conduse pe Dungă Cenușie afară din bârlog, lăsându-l pe Gheară de Tigru cu Stea Albastră. Ploaia se transformase într-o burniță fină.

— Mor de foame! mieună Inimă de Foc.

Simțea mirosul de vânat proaspăt din luminiș.

— Vii să căutăm ceva de mâncare?

Dungă Cenușie rămase în urmă, cu ochii reci și triști. Dădu din cap.

— Nu vreau decât să dorm, mormăi el.

După ce se sătură, Inimă de Foc intră în culcușul războinicilor. Dungă Cenușie dormea încolăcit, ca un ghemotoc de blană, cu capul vârât sub labe. Inimă de Foc își simțea ochii grei, dar încă avea blana udă, așa că se strădui să se spele bine înainte să se așeze în culcușul său cald.

Blană Albastră îl înghionti încet pe Inimă de Foc, ca să îl trezească.

— E timpul pentru ceremonie! șopti ea.

Inimă de Foc își ridică botul și clipi.

— Mulțumesc, Blană Albastră, mieună el, în timp ce ea ieșea din bârlog.

Îi dădu un ghiont lui Dungă Cenușie.

— Ceremonia! șuieră el, după care se ridică și se întinse, ridicat pe vârfuri, până când începură să îi tremure picioarele.

Urma să devină mentor! Îl furnicau labele de emoții.

Dungă Cenușie tresări și se descolăci încet, ca o pisică bătrână. Deodată, labele lui Inimă de Foc părură să își aducă aminte de lunga călătorie pe care o făcuseră și începură să îl doară din nou.

Cel puțin se oprise ploaia. Inimă de Foc și Dungă Cenușie ieșiră în liniște în luminiș. Luna strălucea deasupra copacilor, făcând crengile ude să pară argintii.

— Felicitări că ați adus Clanul Vântului acasă!

Glasul vesel îl făcu pe Inimă de Foc să tresară. Se întoarse și îl văzu pe Juma de Coadă așezându-se lângă el.

— Trebuie să vii să le povestești și bătrânilor, într-o seară.

Inimă de Foc aprobă absent din cap, apoi se uită în spate. Blană de Zăpadă stătea deja sub Piatra Mare. Avea câte un pui în fiecare parte, unul de un cenușiu murdar, iar celălalt brun-roșcat. Regina albă întoarse capul și îi linse în spatele urechilor. Pisicuța cenușie scutură iritată din cap, pe măsură ce mama își făcea de lucru cu blana ei.

Pe Inimă de Foc îl furnică din nou blana, de emoție.

Dungă Cenușie ședea alături de el, uitându-se în pământ.

— Tu n-ai emoții? întrebă Inimă de Foc.

Dungă Cenușie ridică din umeri.

— Dungă Cenușie, zise Inimă de Foc coborând glasul, nu ești vinovat de moartea lui Gheară Albă. Era cel mai periculos loc pentru un atac, iar pisicile din Clanul Râului știau asta. Și Labă Nisipie era să cadă peste margine, adăugă el.

Se uită către Labă Nisipie, care ședea în apropiere. Labă Pământie, care stătea alături de ea, se uită cu invidie la Inimă de Foc. Avea tot dreptul: Inimă de Foc era pe cale să devină mentor, în timp ce Labă Pământie nu primise nici măcar titlul de războinic. Dar Inimă de Foc tresări atunci când Labă Pământie se aplecă înspre Labă Nisipie și șopti, suficient de tare încât să îl audă și alții:

— Mi-e milă de ucenicul lui Inimă de Foc. Ia gândește-te, o pisică din Clan antrenată de un pisoi de casă!

Dar, de data aceasta, Labă Nisipie nu reacționă. Îi aruncă doar o privire ciudată lui Inimă de Foc. Acesta se întoarse către Dungă Cenușie.

— Stea Albastră nu te învinovățește, insistă el. Știe că ești un războinic bun. Îți dă propriul tău ucenic.

Dungă Cenușie ridică ochii și răspunse cu amărăciune:

— O face doar pentru că avem nevoie de mai mulți ucenici. Și de ce avem nevoie de ei? Pentru că eu le-am dat celor din Clanul Vântului un motiv să ne urască!

Inimă de Foc era uluit de asprimea din glasul lui Dungă Cenușie. Miorlăitul lui Stea Albastră îi făcu atenți, înainte să mai poată spune ceva. Inimă de Foc merse către liderul Clanului său, cu Dungă Cenușie în urma lui.

Când ajunseră în mijlocul luminișului, Stea Albastră se uită împrejur, la pisicile adunate acolo.

— Ne-am strâns aici în seara asta pentru a numi doi ucenici noi. Veniți în față, amândoi!

Pisicuța cenușie o zbughi de lângă mama sa, ținând coada stufoasă în sus și deschizând larg ochii albaștri. Pisoiașul roșcat înaintă mai încet. Avea urechile ciulite și se încrunta, serios, pe măsură ce se apropia de Piatra Mare.

Lui Inimă de Foc începu să îi bată inima mai tare – care dintre acei pui avea să îi fie încredințat lui? Simțea că cel roșcat, cu fața serioasă, ar fi fost mai ușor de antrenat, dar era ceva în entuziasmul stângaci al celui cenușiu care îi amintea de el însuși, atunci când se alăturase Clanului.

— Începând de astăzi, mieună Stea Albastră, uitându-se în jos, la puiul cenușiu, până când își va câștiga numele de războinic, acest ucenic se va numi Labă Fumurie!

— Labă Fumurie!

Pisoiul cenușiu nu se putu abține să își rostească numele cu voce tare. Blană de Zăpadă îl reduse la tăcere cu un șuierat, iar Labă Fumurie coborî capul, cerându-și scuze.

— Inimă de Foc, mieună Blană Albastră, ești pregătit pentru primul tău ucenic. Vei începe s-o pregătești pe Labă Fumurie.

Lui Inimă de Foc i se umflă pieptul de mândrie.

— Inimă de Foc, ești norocos, fiindcă ai avut mai mulți mentori. Mă aștept să-i transmiți acestui tânăr ucenic tot ceea ce te-am învățat eu...

Inimă de Foc începu să se simtă puțin copleșit. Vorbele lui Stea Albastră puneau pe umerii săi o responsabilitate pentru care nu era sigur că este pregătit.

— ...Și să-i împărtășești abilitățile deprinse de la Gheară de Tigru și Inimă de Leu.

La auzul numelui lui Inimă de Leu, Inimă de Foc și-l imagină pe războinicul auriu privind în jos, către el, din Blana Argintie, cu ochii săi blânzi și încurajatori. Își ridică botul și se uită cât putu de ferm în ochii lui Stea Albastră.

— Iar ucenicul acesta, zise Stea Albastră îndreptându-și privirea către pisoiul roșcat, va fi cunoscut sub numele de Labă de Ferigă!

Labă de Ferigă nu se mișcă și nu scoase niciun sunet.

— Dungă Cenușie, tu o să-l antrenezi pe Labă de Ferigă. Răposatul nostru prieten, Inimă de Leu, a fost și mentorul tău. Sper ca abilitățile și înțelepciunea lui să îi fie transmise, prin intermediul tău, și noului tău ucenic.

Dungă Cenușie ridică botul la auzul cuvintelor lui Stea Albastră, iar pentru o clipă i se văzu un licăr de mândrie în ochi. Făcu un pas înainte și își atinse nasul de cel al noului său ucenic. Labă de Ferigă îi întoarse gestul, politicos. Numai ochii lui, care străluceau ca două stele, trădau faptul că și el era la fel de încântat ca surioara sa.

Atunci când Inimă de Foc îi văzu pe cei doi atingându-și nasurile, își dădu seama că și el ar fi trebuit să facă același lucru. Se apropie rapid de ucenicul său. Labă Fumurie ridică botul brusc, și se loviră nas în nas. Ucenicul încercă din nou, de data aceasta mai puțin stângaci, dar lui Inimă de Foc începuseră să îi lăcrimeze ochii. Îl văzu pe Labă Fumurie încercând să își înfrâneze râsul și se simți jenat. „Sunt mentor acum“, își reaminti el.

Inimă de Foc se uită în jur, la restul Clanului. Toate pisicile păreau să dea din cap, în semn de aprobare. Apoi dădu cu ochii de Gheară de Tigru. Privirea secundului, aflat la marginea luminișului, părea batjocoritoare.

Inimă de Foc se întoarse repede către Labă Fumurie, care îl privea cu o mândrie nedisimulată. Deodată, începu să îl furnice din nou blana. Își dorea mai mult decât orice altceva să fie un războinic și un mentor bun, dar era dureros de clar că Gheară de Tigru abia aștepta să îl vadă dând greș.

CAPITOLUL 9

Inimă de Foc se trezi și îl văzu pe Dungă Cenușie lângă el, ghemuit pe burtă, ca un iepure, cu umerii încordați și blana zbârlită.

— Dungă Cenușie? mieună el, încetișor.

Dungă Cenușie tresări.

— Ce ai?

Războinicul cenușiu se ridică în capul oaselor.

— N-am nimic.

Inimă de Foc bănuia că tonul voios al prietenului său nu e sincer, dar măcar încerca să fie mai optimist.

— Pare să fie frig afară, mieună Inimă de Foc.

Cuvintele lui Dungă Cenușie se pierdură printre sforăiturile din vizuină. Inimă de Foc era încă înghesuit între trupurile calde ale celorlalți războinici.

— Chiar este! zise Dungă Cenușie, aplecându-se să se lingă pe piept.

Inimă de Foc se ridică și scutură din cap. Aerul avea gust de gheață.

— Ce ai de gând să faci azi cu Labă de Ferigă? întrebă el.

— O să-i arăt pădurea, răspunse prietenul său.

— Aș putea s-o aduc și eu pe Labă Fumurie, și am putea merge împreună.

— Ar fi mai bine să ne antrenăm separat azi, răspunse Dungă Cenușie.

Inimă de Foc se simți puțin rănit. Ca ucenici, vizitaseră împreună terenul de vânătoare al Clanului Tunetului. I-ar fi plăcut să o facă din nou împreună, ca mentori. Dar dacă Dungă Cenușie voia să fie singur, avea să îi respecte dorința.

— Bine, mieună el. Ne vedem mai târziu. Putem să împărțim un șoarece și să schimbăm impresii despre ucenici.

— Mi-ar plăcea, miorlăi Dungă Cenușie.

Inimă de Foc ieși din vizuină. Aerul de afară era și mai rece, îi ieșea pe nas ca fumul. Începu să dârdâie, așa că își zbârli blana și își întinse labele, una după alta. Se îndreptă către culcușul ucenicilor. Pământul de sub labele sale era tare ca piatra. Labă Fumurie dormea dusă înăuntru, ca un ghemotoc cenușiu, pufos, care se ridica și cobora, la fiecare respirație.

— Labă Fumurie! strigă Inimă de Foc încet, iar pisicuța cenușie ridică imediat capul.

Inimă de Foc se retrase și, într-o clipă, Labă Fumurie țâșni afară din culcuș, trează de-a binelea și entuziasmată.

— Ce facem azi? mieună ea, uitându-se în sus la mentorul său, cu urechile ciulite.

— Mă gândeam să facem turul teritoriului Clanului Tunetului.

— O să vedem și Calea Tunetului? întrebă Labă Fumurie, nerăbdătoare.

— Mda, o s-o vedem, răspunse Inimă de Foc.

Era sigur că Labă Fumurie va fi dezamăgită când va vedea ce loc murdar și împuțit era, de fapt, Calea Tunetului.

— Ți-e foame? întrebă el, gândindu-se dacă ar trebui să îi spună să mănânce întâi.

— Nu!

Labă Fumurie scutură din cap.

— Ah, bine... O să mâncăm mai târziu, mieună Inimă de Foc. Păi, urmează-mă!

— Da, Inimă de Foc!

Pisicuța se uită în sus, la el, cu ochii scânteind. Tristețea lui Inimă de Foc, care persista de când vorbise cu Dungă Cenușie, fu înlocuită de un sentiment plăcut, de mândrie. Se întoarse și se îndreptă către intrarea în tabără.

Labă Fumurie trecu în goană pe lângă el și se avântă în tunelul de orz sălbatic. Inimă de Foc fu nevoit să o rupă la fugă, ca să se poată ține după ea.

— Parcă ți-am spus să mă urmezi! strigă el, pe măsură ce ucenica lui se urca pe marginea pantei.

— Vreau să văd priveliștea din vârful dealului! răspunse Labă Fumurie.

Inimă de Foc sări după ea. O depăși cu ușurință, urcă până în vârf și se așeză să o aștepte, lingându-și o labă și stând cu ochii pe ea – se chinuia să sară de pe o piatră pe alta. Când ajunse lângă el, gâfâia, dar nu își pierduse deloc din entuziasm.

— Ia te uită la copacii ăștia! Parcă ar fi făcuți din piatra lunii! mieună ea, cu respirația întretăiată.

Avea dreptate. Copacii de dedesubtul lor străluceau, albi, în lumina soarelui. Inimă de Foc inspiră adânc aerul rece.

— Ar trebui să-ncerci să-ți conservi energia, o avertiză el. Avem drum lung azi.

— Ah, da? Bine. Acum, încotro?

Frământa nerăbdătoare pământul cu labele, pregătită să o ia la fugă prin pădure.

— Urmează-mă! mieună Inimă de Foc, îngustându-și ochii, jucăuș. Iar de data asta chiar vreau să mă *urmezi*!

O conduse către o potecă de pe marginea râpei în care se afla tabăra lor, către depresiunea nisipoasă unde învățase el să lupte și să vâneze.

— Aici o să aibă loc majoritatea orelor noastre de antrenament, îi explică el.

Primăvara, copacii care mărgineau luminișul transformau razele soarelui într-o lumină slabă, pestriță. Acum, lumina rece a zilei se revărsa direct pe pământul roșu, înghețat.

— Acum multe luni, pe aici trecea un râu. Dincolo de dealul ăla încă mai curge unul, mieună Inimă de Foc, arătând cu botul. Cea mai mare parte a verii e uscat. Acolo am prins prima mea pradă.

— Ce ai prins? întrebă Labă Fumurie, dar nu mai așteptă răspunsul. E înghețat râul? Hai să vedem dacă are gheață!

Se avântă către depresiune și se îndreptă către dealul opus.

— O să-l vedem altădată! strigă Inimă de Foc.

Dar Labă Fumurie continuă să fugă, iar mentorul său fu nevoit să alerge după ea. Se opri lângă ea în vârful dealului și se uitară împreună la râu. Se formase gheață la maluri, dar viteza apei îl împiedicase să înghețe complet.

— Acum nu prea ai ce prinde acolo, mieună Labă Fumurie. Poate doar niște pește.

Văzând locul unde prinsese prima sa pradă, Inimă de Foc fu copleșit de amintiri vesele. O privi pe Labă Fumurie stând pe marginea râului și întinzându-și gâtul ca să se uite în apa întunecată.

— Dacă aș fi în locul tău, aș lăsa pescuitul în seama Clanului Râului, o avertiză Inimă de Foc. Dacă le place să-și ude blana, n-au decât! Eu prefer să am labele uscate.

Labă Fumurie se plimbă, neliniștită, în cerc.

— Și acum?

Entuziasmul ucenicului și propriile amintiri din ucenicie îl umplură de energie pe Inimă de Foc. Porni în trombă, strigând peste umăr: — Copacul Bufniței!

Labă Fumurie o zbughi după el, ținând coada stufoasă și scurtă drept în sus.

Trecură râul pe un trunchi de copac căzut, pe care Inimă de Foc îl mai folosise de multe ori.

— Mai sunt și pietre pe care putem sări, undeva mai jos, dar ăsta e drumul cel mai scurt. Însă ai grijă! Bușteanul nu mai are scoarță. Devine alunecos când e ud sau acoperit de gheață.

O lăsă pe Labă Fumurie să treacă prima, supraveghind-o îndeaproape, în caz că își pierdea echilibrul. Râul nu era foarte adânc, însă era rece ca gheața, iar Labă Fumurie era prea mică; dacă s-ar fi udat până la piele, nu ar fi supraviețuit.

Trecu peste buștean cu ușurință, iar Inimă de Foc simți un fior de mândrie când își văzu ucenicul sărind pe malul celălalt al râului.

— Foarte bine, toarse el.

Lui Labă Fumurie îi luciră ochii.

— Mulțumesc, mieună ea. Unde e Copacul Bufniței?

— Pe aici!

Inimă de Foc o luă la goană printre tufișuri. Ferigile deveniseră ruginii. La sfârșitul iernii aveau să fie turtite de ploaie și vânt, dar acum Inimă de Foc și Labă Fumurie mergeau în zig-zag printre frunzele arcuite.

În fața lor, un stejar masiv trona deasupra celorlalți copaci din jur. Labă Fumurie își dădu capul pe spate, căutându-i vârful.

— Chiar locuiește o bufniță acolo? mieună ea.

— Da, răspunse Inimă de Foc. Vezi gaura aia din trunchi?

Labă Fumurie miji ochii și se uită printre crengi.

— De unde știi că nu e o gaură de veveriță?

— După miros! îi răspunse Inimă de Foc.

Labă Fumurie adulmecă aerul, dar dădu din cap mirată, uitându-se la mentorul său.

— O să-ți arăt altădată cum miroase o veveriță, mieună el. Dar n-o să găsești niciuna prin apropiere. Veverițele nu îndrăznesc să-și facă scorburile atât de aproape de o gaură de bufniță. Uită-te la pământ! Ce vezi?

Labă Fumurie se uită în jos, nedumerită.

— Frunze?

— Încearcă să scormonești sub frunze.

Pământul era acoperit de frunze ruginii de stejar, înghețate de ger. Labă Fumurie începu să caute pe sub ele, iar apoi își vârî botul până la urechi. Când se ridică, ținea în gură ceva de forma și mărimea unui con.

— Bleah, are gust de leșuri pentru ciori! scuipă ea.

Inimă de Foc toarse, amuzat.

— Știai că e acolo, nu-i așa?

— Stea Albastră mi-a jucat aceeași festă când eram și eu ucenic. N-o să uiți niciodată duhoarea.

— Ce este?

— Un cocoloș de bufniță, îi explică Inimă de Foc.

Își aduse aminte ce îi spusese Stea Albastră.

— Bufnițele mănâncă același fel de pradă ca noi, dar nu pot digera oasele și blana, așa că stomacul lor transformă resturile în cocoloașe, pe care le scuipă afară. Dacă găsești unul sub un copac, înseamnă că ai găsit o bufniță.

— Dar de ce ai vrea să găsești o bufniță? chițăi Labă Fumurie, speriată.

Lui Inimă de Foc i se mișcară mustățile când se uită în ochii ei mari, la fel de albaștri ca ai mamei sale. Probabil că Blană de Zăpadă îi spusese poveștile inventate de bătrâni, despre bufnițele care furau pisoiași ce fugeau de lângă mama lor.

— Bufnițele văd pădurea mai bine decât noi. În nopțile cu vânt, când ți-e greu să iei urma prăzii, poți căuta o bufniță ca s-o urmărești unde vânează.

Ochii lui Labă Fumurie erau încă larg deschiși, dar nu mai erau copleșiți de frică, iar ea aprobă din cap. „Chiar mă ascultă uneori!“ se gândi Inimă de Foc, ușurat.

— Și acum?

— La Marele Smochin! hotărî Inimă de Foc.

Străbăteau pădurea, în timp ce soarele se ridica pe cerul de un albastru palid. Traversară o potecă de Două-Picioare și alt pârâu. În cele din urmă, ajunseră la Marele Smochin.

— E uriaș! miorlăi Labă Fumurie, cu respirația întretăiată.

— Urechiușă a spus că, pe când era el ucenic, s-a urcat până la cea mai înaltă creangă, mieună Inimă de Foc.

— Nu se poate! miorlăi Labă Fumurie.

— Dar gândește-te bine, când era Urechiușă ucenic, probabil că acest copac era doar un puiet! glumi Inimă de Foc.

Încă se uita în sus, când un foșnet din spatele lui îl avertiză că Labă Fumurie o rupsese din nou la fugă. Oftă și porni iar pe urmele ei, printre ferigi. Descoperi un miros familiar, care îl tulbură. Labă Fumurie se îndrepta către Pietrele Șerpilor. „Vipere!“ Inimă de Foc iuți pasul.

Ieși dintre copaci și se uită îngrijorat în jur. Labă Fumurie stătea pe un bolovan, la poalele pantei abrupte și stâncoase.

— Hai! Ne întrecem până în vârf! mieună ea.

Inimă de Foc încremeni, îngrozit, văzând că ea se ghemuia, pregătită să sară pe următorul bolovan.

— Labă Fumurie! Dă-te jos de acolo! urlă el.

Își ținu răsuflarea, cât timp ea se întoarse și se dădu jos de pe bolovan. Rămase tremurând, cu blana zbârlită, așteptând ca Inimă de Foc să vină la ea.

— Locul ăsta se numește Pietrele Șerpilor! pufăi el, pe nas.

Labă Fumurie se uită în sus la el cu ochii cât cepele.

— Pietrele Șerpilor?

— Aici trăiesc vipere. Dacă te mușcă una, poți muri, pentru că ești încă mică!

Inimă de Foc o linse pe creștetul capului.

— Haide! Să mergem la Calea Tunetului!

Labă Fumurie încetă îndată să mai tremure.

— Calea Tunetului?

— Da, mieună Inimă de Foc. Urmează-mă!

O conduse pe Labă Fumurie printre ferigi, pe o potecă ce ocolea Pietrele Șerpilor și îi ducea către acea parte a pădurii străbătută de Calea Tunetului, cea ca un râu tare și cenușiu, din piatră.

Inimă de Foc stătea mai mult cu ochii pe Labă Fumurie, în timp ce priveau dincolo de liziera pădurii. Își dădea seama, după felul cum dădea din coadă, că Labă Fumurie abia așteaptă să se strecoare și să adulmece Calea Tunetului, care se afla drept în fața lor. Un vuiet cunoscut începea să îi zbârlească blana de pe urechi, și simți pământul tremurându-i sub labe.

— Stai pe loc! o avertiză el. Se apropie un monstru.

Labă Fumurie întredeschise gura.

— Bleah! mieună ea, strâmbând din nas și dând urechile pe spate.

Vuietul se auzea din ce în ce mai aproape, și o siluetă apăru la orizont.

— Ăla este un monstru? miorlăi ea.

Inimă de Foc dădu din cap.

Labă Fumurie își dezveli ghearele, ca să apuce mai bine pământul, pe măsură ce monstrul vuia din ce în ce mai aproape. Închise ochii când trecu pe lângă ei, stârnind o pală de vânt și tunete. Ținu ochii închiși, până ce zgomotul dispăru în depărtare.

Inimă de Foc scutură din cap, ca să scape de mirosul neplăcut.

— Adulmecă aerul, mieună el. Mai simți și altceva în afară de mirosul Căii Tunetului?

Așteptă cât timp Labă Fumurie ridică botul și inspiră adânc, de câteva ori.

După câteva clipe, ea mieună:

— Îmi amintesc de mirosul ăsta de când ne-a atacat Stea Căzătoare tabăra. Și așa miroseau și pisoii pe care i-a furat, atunci când i-ați adus acasă! E Clanul Umbrelor! Acolo e teritoriul lor, dincolo de Calea Tunetului?

— Da, răspunse Inimă de Foc, simțind că îl furnică blana, deoarece era atât de aproape de teritoriul unui Clan inamic. Ar fi bine să plecăm de-aici!

Hotărî să o ducă pe Labă Fumurie acasă pe ocolite, pe lângă Ținutul Două-Picioare, ca să vadă Brazii Înalți și Copacii Tăiați.

Mergând pe sub pinii subțiri, Inimă de Foc simți mirosurile din Ținutul Două-Picioare, care îl tulburară, deși trăise într-un loc apropiat de acela, pe când era pisoi.

— Fii ochi și urechi! o avertiză pe Labă Fumurie, care mergea alături de el. Câteodată se plimbă pe aici Două-Picioare și câinii lor.

Cele două pisici se ghemuiră sub copaci, ca să se uite la gardurile care împrejmuiau teritoriul Două-Picioare. Aerul rece aducea la nasul lui Inimă de Foc un miros care îi stârnea un sentiment ciudat de căldură interioară, deși nu știa de ce.

— Ia uite!

Labă Fumurie arătă cu botul spre o pisică ce trecea prin pădure. Pisica tărcată, de un cafeniu deschis, avea pieptul și labele din față albe. Avea burta umflată, din cauza puilor pe care urma să îi nască.

— O pisică de casă! rânji Labă Fumurie, cu blana zbârlită. Hai s-o alungăm de pe teritoriul nostru!

Inimă de Foc se aștepta să simtă un impuls agresiv la vederea unei pisici străine pe teritoriul Clanului Tunetului, dar nu i se zbârli deloc blana. Dintr-un motiv pe care nu îl înțelegea, simțea că pisica aceea nu reprezintă o amenințare. Înainte ca Labă Fumurie să o poată ataca, Inimă de Foc se frecă intenționat de o tulpină uscată de ferigă.

Pisica se uită în jur, alarmată. Făcu ochii mari de spaimă, apoi făcu stânga împrejur și se îndepărtă, agale, printre copaci. După câteva momente, sări cu greutate peste unul dintre gardurile construite de Două-Picioare.

— Ce ghinion! se plânse Labă Fumurie. Voiam s-o alerg puțin! Pun pariu că Labă de Ferigă a alergat după o groază de lucruri azi!

— Da, dar probabil că n-a fost pe punctul de a fi mușcat de o viperă, răspunse Inimă de Foc, zvâcnind din coadă către ea. Acum hai să mergem, că mi s-a făcut foame!

Labă Fumurie îl urmă printre Brazii Înalți, bodogănind acele de pin, care o înțepau la lăbuțe. Inimă de Foc o avertiză să facă liniște, fiindcă acolo nu existau tufișuri în care să se ascundă, ceea ce îi făcea vulnerabili. O luară pe una dintre cărările săpate de monstrul Tăietor de Copaci și se opriră la marginea Copacilor Tăiați. Era liniște, și Inimă de Foc știa că așa va fi până la primăvară. Până atunci, numai urmele – adânci și late și înghețate în pământ – le mai aminteau celor din Clanul Tunetului de monstrul ce trăia în pădurea lor.

Când ajunseră înapoi în tabără, Inimă de Foc era epuizat, încă mai avea mușchii suprasolicitați de pe urma lungii călătorii făcute cu Clanul Vântului. Și Labă Fumurie părea obosită. Își înfrână un căscat și plecă să îl caute pe Labă de Ferigă.

Inimă de Foc îl zări pe Dungă Cenușie, care îi făcea semn să vină lângă tufa de urzici.

— Ți-am adus niște vânat proaspăt, mieună Dungă Cenușie.

Agăță cu gheara un șoarece mort și îl aruncă spre Inimă de Foc. Acesta îl prinse între dinți și îl așeză lângă Dungă Cenușie.

— A fost o zi bună? mormăi el, cu gura plină.

— Mai bună ca ieri, răspunse Dungă Cenușie.

Inimă de Foc se uită în sus, îngrijorat, dar prietenul său continuă: — De fapt, chiar mi-a plăcut. Labă de Ferigă e dornic să învețe, asta-i sigur!

— Și Labă Fumurie, la fel.

Inimă de Foc continuă să mestece.

— De fapt, continuă Dungă Cenușie, cu o sclipire în ochi, tot uitam că eu sunt mentorul, nu ucenicul.

— Și eu la fel! recunoscu Inimă de Foc.

Se spălară unul pe celălalt până la răsăritul lunii, când frigul nopții îi alungă în culcușul lor. Dungă Cenușie începu să sforăie imediat, dar Inimă de Foc era straniu de treaz. Îi tot revenea în minte imaginea pisicii însărcinate și, deși era înconjurat de mirosurile familiare ale Clanului Tunetului, îi zăbovea în nări mirosul ei dulce, de pisică de casă.

Adormi, în cele din urmă, dar toate visele lui purtau același miros, până când ajunse să își viseze zilele de pisoi. Își aduse aminte cum dormea lângă burta mamei lui, încolăcit într-un pat mai moale decât orice mușchi de pădure, alături de frații și surorile sale. Și totuși îi persista în nări mirosul pisicii.

Inimă de Foc deschise brusc ochii, treaz de-a binelea. Bineînțeles! Pisica pe care o văzuse în pădure era... sora lui!

CAPITOLUL 10

Inimă de Foc se trezi în zori, cu amintirea surorii sale încă limpede în minte. Ieși din culcuș, sperând ca rutina zilei să îi distragă atenția de la ea. Era o dimineață rece, chiar geroasă. Vifor Alb și Coadă Lungă așteptau lângă intrarea în tabără, pregătiți să plece în patrulare. Blană de Șoarece trecu pe lângă el, în drumul către cei doi, și îl salută cu un miorlăit voios. Vifor Alb o chemă pe Labă Nisipie, care ieși în fugă din culcuș, exact la timp pentru a-i urma pe ceilalți la ieșirea din tabără. Era o scenă pe care Inimă de Foc o urmărise de multe ori, dar, de data aceasta, nu tânjea să li se alăture, să cutreiere alături de ei pădurea abia trezită la viață.

Traversă luminișul, întrebându-se dacă Labă Fumurie se trezise deja. Față Dungată tocmai se strecura din culcușul puilor prin ieșirea îngustă. Fu urmată de un pisoi tărcat, apoi de încă unul. Un al treilea pisoi, cenușiu deschis, cu pete mai închise la culoare decât ceilalți, se dădu de-a dura și căzu.

Față Dungată îl apucă de ceafă și îl așeză din nou în picioare. Blândețea gesturilor ei îi readuse aminte lui Inimă de Foc de visul său. Probabil că și mama lui făcuse la fel cu el. Știa că cel de-al patrulea pui al lui Față Dungată murise la scurt timp de la naștere, iar ea părea să îi iubească și mai mult pe cei trei care rămăseseră în viață.

Inimă de Foc fu copleșit de invidie la gândul că toate celelalte pisici de acolo împărtășeau ceva de care el nu se bucura – *toate se născuseră în sânul Clanului*. Fusese întotdeauna mândru de loialitatea sa față de Clanul care îl adoptase și îi dăruise o viață pe care nu ar fi cunoscut-o ca pisoi de casă. Încă simțea acea loialitate – și-ar fi dat viața ca să protejeze Clanul Tunetului –, dar nimeni din Clan nu înțelegea și nu îi respecta originea de pisoi de casă. Inimă de Foc era sigur că pisica pe care o văzuse ieri l-ar fi înțeles. Cu durere în inimă, se întrebă oare ce amintiri ar fi putut să împărtășească.

Inimă de Foc auzi pașii greoi ai lui Dungă Cenușie în spatele lui. Se întoarse să își salute prietenul, întinzând capul ca să îl atingă pe nas, și îl întrebă: — Poți s-o iei tu pe Labă Fumurie azi?

Dungă Cenușie se uită curios la el.

— De ce?

— Ei, nu-i nimic important, răspunse Inimă de Foc, cât putu de nonșalant. Voiam doar să verific ceva ce am văzut ieri. Dar ai mare grijă, fiindcă Labă Fumurie nu prea ascultă ordinele! Stai cu ochii pe ea, altfel o s-o ia la fugă când nu te aștepți!

Dungă Cenușie mișcă din mustăți, amuzat.

— Se pare c-o să-mi dea mare bătaie de cap! Dar o să fie bine pentru Labă de Ferigă. El n-o ia niciodată la fugă, nicăieri, înainte să se gândească bine la ce are de făcut.

— Mulțumesc, Dungă Cenușie!

Inimă de Foc se repezi către intrarea în tabără, înainte ca prietenul lui să își aducă aminte să îl întrebe unde se duce.

Pe măsură ce Ținutul Două-Picioare începea să se vadă printre copaci, Inimă de Foc se ghemuia din ce în ce mai tare. Deschise gura și inspiră aerul rece al dimineții. Nu simți nicio patrulă a Clanului Tunetului și nici urmă de Două-Picioare. Se relaxă puțin.

Se apropie încetișor de gardul dincolo de care văzuse pisica dispărând. Ezită la baza acestuia și adulmecă din nou aerul. Apoi dintr-un singur salt, ateriză pe un stâlp de gard. Nu se vedea niciun Două-Picioare, ci doar o grădină pustie, cu plante aromate.

Inimă de Foc se simțea vulnerabil cocoțat acolo, pe stâlp. Deasupra capului său atârna o creangă de copac. Era desfrunzită, dar i-ar fi fost mai ușor să se ascundă în ea. Se urcă în liniște și se așeză să aștepte, lipindu-se de scoarța dură.

Văzu o trapă ce se balansa, la intrarea în adăpostul de Două-Picioare. Folosise și el una ca aceea, când era pisoi de casă. Își ațintи privirea asupra trapei, sperând ca sora lui să apară din clipă în clipă. Soarele se ridica încet pe cerul dimineții, dar lui începuse să i se facă frig. Ramura umedă îi absorbea căldura din corp. Poate că Două-Picioare îi țineau sora închisă înăuntru. Doar avea să nască în curând. Inimă de Foc își linse o labă și se întrebă dacă nu cumva ar trebui să se întoarcă în tabără.

Deodată, auzi un clămpănit puternic. Se uită în sus și își văzu sora ieșind prin trapa ce se balansa. Îl furnică blana de pe spinare de emoție și se abținu să sară imediat în grădină, lângă ea. Știa că o va speria, așa cum făcuse cu o zi înainte. Acum mirosea ca o pisică sălbatică, nu ca una prietenoasă, de casă.

Inimă de Foc așteptă până când sora lui ajunse la capătul peticului de iarbă, apoi se furișă până în vârful crengii și se lăsă în jos, pe stâlp. Sări în tufișurile de dedesubt, fără să facă vreun zgomot. Mirosul pisicii îl făcu să își aducă aminte de visul său.

Cum putea să îi atragă atenția fără să o sperie? Se strădui, disperat, să își aducă aminte numele surorii sale. Însă nu își amintea decât propriul nume, de pisoi de casă. Inimă de Foc strigă încet, din tufișuri: — Sunt eu, Roșcovanul!

Pisica înlemni și se uită în jur. Inimă de Foc inspiră adânc și ieși din tufișuri.

Pisica făcu ochii mari, îngrozită. Fratele său își dădu seama cum arăta pentru ea – sfrijit și sălbatic, cu mirosurile puternice ale pădurii îmbibate în blană. Pisica își zbârli părul și șuieră amenințător. Inimă de Foc fu impresionat de vitejia ei.

Într-o clipă, își aduse aminte de numele ei.

— Prințesă! Sunt eu, Roșcovanul, fratele tău! Nu-ți mai aduci aminte de mine?

Prințesa rămase încordată. Inimă de Foc era sigur că se întreba de unde știa pisica aceea necunoscută acele nume. Se plecă la pământ, supus, dar plin de speranță, pe măsură ce expresia surorii sale se schimba încet din frică în curiozitate.

— Roșcovanule?

Prințesa adulmecă aerul, cu ochii mari, precaută. Inimă de Foc făcu un pas timid înainte. Prințesa nu se clinti, așa că se apropie și mai mult. Sora lui rămase pe loc, până când el se afla la o lungime de șoarece de ea.

— Nu miroși ca Roșcovanul, mieună ea.

— Nu mai trăiesc alături de Două-Picioare. Locuiesc în pădure, cu Clanul Tunetului. Acum port mirosul lor.

„Probabil că n-a auzit niciodată de Clanuri“, își dădu seama Inimă de Foc, aducându-și aminte că nici el nu avusese habar de existența lor înainte să îl cunoască pe Dungă Cenușie, în pădure.

Prințesa întinse botul înainte și își frecă nasul, cu grijă, de obrazul lui.

— Dar încă porți mirosul mamei noastre, murmură ea, mai mult pentru sine.

Cuvintele ei îl umplură de fericire pe Inimă de Foc, însă ea își miji ochii și se dădu un pas înapoi, cu urechile date pe spate, în semn de neîncredere.

— De ce ai venit aici? întrebă ea.

— Te-am văzut ieri, în pădure, îi explică el. Simțeam nevoia să mă întorc și să vorbesc cu tine.

— De ce?

Inimă de Foc se uită la ea, mirat.

— Pentru că ești sora mea.

Oare ea nu simțea nimic față de el?

Prințesa îl măsură din cap până în picioare. Spre ușurarea lui Inimă de Foc, nu mai părea bănuitoare.

— Ești foarte slab, îl critică ea.

— Poate că sunt mai slab decât o pisică de casă, dar nu sunt deloc slab pentru o pisică de Clan... adică de pădure, răspunse Inimă de Foc. Ți-am simțit mirosul în vis, azi-noapte. Te-am visat pe tine și pe frații și surorile noastre și...

Inimă de Foc făcu o pauză.

— Unde e mama noastră?

— Este tot la familia ei de oameni, răspunse Prințesa.

— Dar...

Prințesa își dădu seama ce avea de gând să întrebe.

— ...Frații și surorile noastre? Majoritatea locuiesc în apropiere. Îi mai văd prin grădinile lor, din când în când.

Rămaseră tăcuți pentru o clipă, apoi Inimă de Foc întrebă:

— Mai ții minte așternutul moale din coșul mamei noastre?

Se simți vinovat că tânjește după un astfel de confort, dar Prințesa toarse: — Da. Mi-aș dori să-l am și eu, pentru puii mei.

Stingherea lui Inimă de Foc dispăru. Se simțea minunat să poată discuta despre o astfel de amintire dragă, fără jenă.

— O să fie primii tăi pui?

Prințesa încuviință din cap, iar în ochi i se citea nesiguranța. Inimă de Foc se simți înduioșat. Deși erau de aceeași vârstă, i se părea foarte tânără și naivă.

— Totul o să fie bine, mieună el, amintindu-și de felul cum născuse Față Dungată. Se pare că stăpânii tăi au mare grijă de tine. Sunt sigur că puii tăi o să fie sănătoși și bine protejați.

Prințesa se apropie de el, frecându-se cu blana de șoldul lui. Războinicul își simți inima tresărind de emoție. Pentru prima dată de când era pisoi, înțelese ceea ce pentru pisicile din Clan era ceva normal: apropierea care însoțea înrudirea, o legătură determinată de naștere și succesiune.

Deodată, Inimă de Foc simți nevoia să îi povestească surorii sale despre viața pe care o ducea.

— Știi de existența Clanurilor?

Prințesa se uită la el, intrigată.

— Ai spus ceva de un Clan al Tunetului.

Inimă de Foc aprobă din cap.

— Sunt patru Clanuri, în total.

Continuă, simțind că vorbele prind viață și îi ies singure pe gură.

— În cadrul Clanului, avem grijă unii de alții. Pisicile mai tinere vânează pentru cele bătrâne, iar războinicii protejează terenul de vânătoare împotriva invaziei celorlalte Clanuri. M-am antrenat toată vara să devin războinic. Acum, am eu însumi un ucenic.

Inimă de Foc își dădea seama, după expresia ei încurcată, că sora lui nu înțelege tot ceea ce îi spune, însă ochii îi sclipeau de plăcere, pe măsură ce îl asculta vorbind.

— Pare că-ți place foarte mult viața pe care o duci, mieună ea, uluită.

Se auzi o voce de Două-Picioare dinăuntrul casei. Inimă de Foc se aruncă instinctiv în cel mai apropiat tufiș.

— Trebuie să plec, mieună Prințesa. O să-și facă griji dacă nu mă-ntorc, și am multe guri micuțe de hrănit. Le simt mișcându-se înăuntrul meu.

Se uită în jos, la burta sa umflată, cu o privire blândă.

Inimă de Foc scoase capul din tufiș.

— Atunci, du-te! Și eu trebuie să mă-ntorc la Clanul meu. Dar o să vin să te mai văd.

— Mi-ar plăcea! strigă Prințesa, peste umăr.

Deja se îndrepta către cuibul ei de Două-Picioare.

— La revedere!

— Pe curând! strigă Inimă de Foc.

Sora lui se făcu nevăzută, iar el auzi trapa trântindu-se în urma ei.

După ce se făcu liniște în grădină, Inimă de Foc se furișă printre tufișuri, până la gard. Sări peste el și fugi în pădure. Îi năvăleau în minte mirosuri din copilăria lui, care păreau mai reale decât mirosurile pădurii din jurul său.

Inimă de Foc se opri în vârful râpei și se uită în jos, la tabăra Clanului Tunetului. Încă nu se simțea pregătit să se întoarcă. Era îngrijorat că i s-ar putea părea stranii toate lucrurile de acolo. „O să mă duc să vânez“, se gândi el. Labă Fumurie avea să fie în siguranță alături de Dungă Cenușie, încă puțin timp, iar Clanul avea nevoie de tot vânatul pe care îl putea aduna. Se întoarse și se îndreptă către inima pădurii.

Când se întoarse, în sfârșit, în tabără, aducea în gură un șoarece de câmp și un porumbel de pădure. Soarele se pregătea să apună, iar pisicile se adunau pentru masa de seară. Dungă Cenușie stătea singur, lângă tufa de urzici, cu un pițigoi gras la picioare. Inimă de Foc îi făcu un semn din cap, în timp ce traversa luminișul, îndreptându-se către grămada de vânat proaspăt care se adunase deja.

Gheară de Tigru stătea sub Piatra Mare, mijindu-și ochii de chihlimbar.

— Am observat că Labă Fumurie a petrecut ziua cu Dungă Cenușie, mieună el, în timp ce Inimă de Foc își lăsa prada peste mormanul de vânat. Tu unde ai fost?

Inimă de Foc se uită în ochii lui Gheară de Tigru.

— Părea o zi bună pentru vânătoare, prea bună s-o irosim, răspunse el, deși inima îi bătea să îi sară din piept. În momentul ăsta, Clanul are nevoie de toată prada pe care o poate aduna.

Gheară de Tigru aprobă din cap, deși în ochi i se citea suspiciunea.

— Da, dar avem nevoie și de războinici. Tu ești responsabil pentru antrenamentul lui Labă Fumurie.

— Am înțeles, Gheară de Tigru, mieună Inimă de Foc, plecându-și botul, respectuos. O să ies mâine cu ea.

— Bine.

Secundul întoarse capul și se uită prin tabără. Inimă de Foc luă un șoarece și se duse să îl mănânce alături de Dungă Cenușie.

— Ai găsit ce căutai? întrebă Dungă Cenușie, absent.

— Da.

Inimă de Foc era mâhnit de durerea din ochii prietenului său.

— Te gândești la războinicul din Clanul Râului?

— Încerc să nu mă gândesc, răspunse Dungă Cenușie, încet. Doar că, atunci când sunt singur, îmi aduc aminte de premoniția lui Față de Copac, despre o moarte inutilă și necazurile care ne așteaptă...

— Ia! îl întrerupse Inimă de Foc, împingând șoarecele către Dungă Cenușie. Pițigoiul ăla pare că e mai mult pene decât carne, iar mie nu prea mi-e foame. Nu vrei să facem schimb?

Dungă Cenușie se uită recunoscător la el, iar cei doi prieteni făcură schimb de pradă și începură să mănânce.

Pe măsură ce ronțăia din pițigoi, Inimă de Foc cerceta luminișul. Îi văzu pe Labă Nisipie și Labă Pământie lângă vizuina războinicilor. Labă Pământie sfârteca un iepure. O surprinse pe Labă Nisipie uitându-se la el, dar aceasta își întoarse imediat privirea.

Labă Fumurie stătea lângă vechea buturugă unde mâncase și el, de nenumărate ori, când era ucenic. Vorbea entuziasmată cu Labă de Ferigă, care aproba din cap, din când în când, în timp ce smulgea penele dintr-o vrabie. Văzându-i pe cei doi – frate și soră – împreună, stând

liniștiți, Inimă de Foc își aminti din nou de Prințesă, iar pentru prima dată imaginea familiară a Clanului său îl făcu să se simtă stânjenit. Avusese grijă să se lingă temeinic înainte să se întoarcă în tabără, astfel încât să nu se simtă mirosul surorii lui pe blana sa, dar el încă îi simțea mirosul în nări, pe măsură ce soarele dispărea la orizont. Găsise apropierea care îi lipsise, dar aceasta dăduse naștere unei singurătăți care, până atunci, zăcuse neclară și anonimă în sufletul său. *Oare amintirile pe care le împărtășea cu Prințesa, adânc înrădăcinate în mintea sa, erau mai puternice decât loialitatea lui față de Clan?*

CAPITOLUL 11

— Încă o zi cu soare! toarse Inimă de Foc către Dungă Cenușie, simțindu-și blana de culoarea flăcărilor strălucind în lumina slabă a soarelui de dimineață.

Datorită vremii bune, o vizitase pe Prințesa aproape în fiecare zi, în ultima vreme, furișându-se să o vadă între patrule, sesiuni de vânătoare și antrenamente. Acum, mergea alături de prietenul său pe cărarea scurtă ce ducea către depresiunea nisipoasă unde îi așteptau Labă Fumurie și Labă de Ferigă.

— Să sperăm c-o să fie așa toată iarna, mieună Dungă Cenușie.

Inimă de Foc știa cât de mult urăște prietenul său cu blana deasă ploaia – când i se uda blana, se lipea de el și rămânea umedă mult timp după ce blana mai scurtă a lui Inimă de Foc se usca.

Cei doi războinici ajunseră la marginea depresiunii, tocmai când Labă Fumurie sărea pe un morman de frunze înghețate, făcându-le să zboare în toate părțile. Sări și se răsuci să prindă una, pe când cădeau înapoi pe pământ.

Inimă de Foc și Dungă Cenușie se uitară unul la celălalt, amuzați.

— Cel puțin Labă Fumurie o să fie încălzită și pregătită pentru lecția de astăzi, remarcă Dungă Cenușie.

Labă de Ferigă sări în picioare și se uită în sus, la mentorul său, cu ochii mari.

— Bună dimineața, Dungă Cenușie, mieună el. Care este lecția de astăzi?

— O misiune de vânătoare, îi răspunse Dungă Cenușie.

Se îndreptă către despresiune, urmat de Inimă de Foc.

— Unde? miorlăi Labă Fumurie, alergând către ei. Ce-o să prindem?

— Mergem la Pietrele Însorite, răspunse Inimă de Foc, molipsindu-se de entuziasmul ei. Și o să prindem ce putem.

— Mi-ar plăcea să prind un șoarece de câmp! anunță Labă Fumurie. N-am mâncat niciodată un șoarece de câmp!

— Mă tem că tot ce prindem astăzi o să le ducem bătrânilor, îi avertiză Dungă Cenușie. Dar sunt sigur că, dacă o să-l rugați frumos pe unul dintre ei, o să fie bucuros să-l împartă cu voi.

— Bine, mieună Labă Fumurie. Încotro sunt Pietrele Însorite?

Urcă printr-o parte a depresiunii și cercetă pădurea, ținând coada drept în sus.

— Pe aici! mieună Inimă de Foc, urcând pe partea opusă.

— Bine.

Labă Fumurie coborî panta, traversă în fugă depresiunea și urcă alături de Inimă de Foc, făcând frunzele căzute să zboare în toate direcțiile.

Dungă Cenușie sări și prinse una tocmai când îi plutea pe lângă nas. O țintui la pământ, torcând satisfăcut, după care îl văzu pe Labă de Ferigă holbându-se la el.

— Ăăă... Să nu ratezi niciodată o șansă de a-ți exersa abilitățile de vânătoare, îi spuse el repede.

Cele patru pisici urmară mirosul Clanului lor până la Pietrele Însorite. Când ieșiră în câmp deschis, soarele era deja deasupra copacilor. În fața lor, o pantă stâncoasă se ridica din

pământul moale, iar suprafața netedă a acesteia era brăzdată de crăpături. Pisicile fură nevoite să mijească ochii pentru a se uita la ea. După pădurea umbroasă, suprafața plată a stâncii reflecta razele soarelui cu o strălucire orbitoare.

— Astea sunt Pietrele Însorite! anunță Inimă de Foc, clipind des. Haideți!

— Mrrr! Ce bine se simte! miorlăi Labă Fumurie, urcând pe panta abruptă din fața ei.

Inimă de Foc își dădu seama că are dreptate. Piatra era caldă și netedă, spre deosebire de pământul rece ca gheața, din pădure.

Se odihniră în vârf, pe latura care cobora brusc înspre pădure. Inimă de Foc ascultă atent, încercând să prindă bolborositul râului care forma granița cu Clanul Râului și care curgea dinspre ținutul muntos. Ajungea la Pietrele Însorite, înainte să se îndrepte către inima teritoriului Clanului Râului. Abia dacă îl auzea – poate că scăzuse nivelul apei, după seceta din ultima vreme.

Inimă de Foc se întinse, bucurându-se de căldura stâncii de sub el și de căldura soarelui pe blana sa. Închise ochii, mândru că se află acolo, într-un loc în care generații de pisici din Clanul Tunetului veniseră să se încălzească, și pe care se luptaseră să îl păstreze.

Dungă Cenușie li se alătură.

— Haideți! mieună către cei doi ucenici. Profitați de soare cât mai avem parte de el! Ne așteaptă destule zile reci și ude.

Cei doi ucenici se întinseră lângă mentorii lor și toarseră, pe măsură ce blana li se îmbiba de căldură.

— Aici a murit Coadă Roșie? întrebă Labă de Ferigă.

— Da, răspunse Inimă de Foc, precaut.

— Și unde i-a răzbunat moartea Gheară de Tigru, ucigându-l pe Inimă de Stejar? întrebă Labă Fumurie, pe un ton pițigăiat.

Lui Inimă de Foc i se zbârli blana când își aduse aminte de istorisirea lui Labă Neagră despre luptă – Coadă Roșie era responsabil de moartea lui Inimă de Stejar, iar Gheară de Tigru îl omorâse apoi pe Coadă Roșie, secundul propriului Clan. Inimă de Foc respinse aceste gânduri neplăcute și răspunse simplu: — Da, ăsta e locul.

Cei doi ucenici rămaseră muți de uimire, uitându-se în josul pantei.

Deodată, Inimă de Foc auzi un zgomot. Ciuli urechile.

— Liniște! șuieră el. Ce auziți?

Cei doi ucenici ciuliră și ei urechile.

— Cred că aud râcâieli, șopti Labă de Ferigă.

— Ar putea fi un șoarece de câmp, murmură Dungă Cenușie. Vă dați seama de unde vine?

— De acolo! mieună Labă Fumurie, sărind în picioare.

Râcâielile se întețiră, apoi dispărură.

— Cred că te-a auzit, remarcă Inimă de Foc.

Labă Fumurie părea descurajată. Labă de Ferigă toarse, amuzat de stângăcia surorii lui.

— Nu-i nimic, miorlăi Dungă Cenușie. Acum știți că trebuie să vă furișați în liniște, mai ales când este vorba de șoarecii de câmp. Sunt foarte rapizi!

— Stați nemișcați și ascultați! îi sfătui Inimă de Foc. Data viitoare când auzim ceva, încercați să vă dați seama de unde vine zgomotul și începeți să vă mișcați într-acolo, foarte încet. Un șoarece poate auzi chiar și foșnetul blănii voastre, așa că faceți-l să creadă că nu este altceva decât vântul ce mătură pietrele din jur.

Pisicile rămaseră pe loc, neîndrăznind să se miște, până auziră din nou râcâielile. Inimă de Foc se ridică și înaintă, cu urechile ciulite, punând o labă în fața celeilalte, într-o liniște desăvârșită, până ajunse la marginea unei crăpături care străbătea suprafața stâncii. Se opri. Râcâielile continuau. Inimă de Foc se năpusti și băgă o labă în crăpătură. Scoase un șoarece de câmp gras, care se ascundea în întuneric, și îl aruncă pe piatra luminoasă. Acesta chiță când aterizează, dar piatra tare îl ameți, iar Inimă de Foc îl omorî repede.

— Grozav! mieună Labă Fumurie. Vreau să fac și eu asta!

— Stai liniștită, o să ai destule ocazii. Acum să ne-ntoarcem în pădure! miorlăi Dungă Cenușie.

— Nu mai prindem nimic? se revoltă Labă Fumurie.

— Ai auzit șoarecele chițăind? mieună Inimă de Foc.

Labă Fumurie încuviință din cap.

— Ei bine, l-au auzit și toate celelalte vietăți din jur, care o să se ascundă, o perioadă. Ar fi trebuit să-l prind și să-l ucid înainte să poată scoate vreun sunet.

Dungă Cenușie mustăci, amuzat.

— Eu n-aveam de gând să spun nimic, toarse el.

Inimă de Foc luă șoarecele mort în gură și coborî panta, împreună cu celelalte pisici, îndreptându-se către pădure. După căldura de la Pietrele Însorite, pădurea părea răcoroasă, deși soarele se apropia de punctul cel mai înalt. Inimă de Foc mirosi marcaje proaspete la granița cu Clanul Râului. Dincolo de acestea, pământul se înclina, ajungând până la buza râului.

O frunză pluti pe lângă Labă de Ferigă. Tânăra pisică sări și o prinse între labe. Ateriză, părând mulțumit de sine.

— Foarte bine! strigă Dungă Cenușie. Șoarecii de câmp n-o să fie o problemă pentru tine!

Labă de Ferigă părea de două ori mai mulțumit.

— Bravo, Labă de Ferigă! mieună Labă Fumurie.

Își împunse fratele cu botul în umăr, înainte să se întoarcă și să se uite la panta împădurită.

— Râul e liniștit astăzi, mormăi Inimă de Foc, pe lângă șoarecele pe care îl ducea în gură.

— Asta pentru că e înghețat! mieună Labă Fumurie, entuziasmată. Îl văd printre copaci!

Inimă de Foc scăpă șoarecele din gură.

— Înghețat? Complet?

Se uită către panta împădurită. Râul strălucea la baza acesteia, înghețat și nemișcat. Oare Labă Fumurie avea dreptate? Îl furnicau labele de emoție. Nu mai văzuse niciodată râul înghețat de tot.

— Putem să ne uităm mai de aproape? întrebă Labă Fumurie.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, o zbughi dincolo de marcajele Clanului Râului. Entuziasmul lui Inimă de Foc se transformă în groază când văzu pisicuța cenușie dispărând pe teritoriul Clanului inamic. Nu putea să o strige, nu voia să atragă atenția vreunei patrule care s-ar fi aflat prin zonă. Dar trebuia să o aducă înapoi. Lăsă șoarecele și porni după ea, cu Dungă Cenușie și Labă de Ferigă în urma sa.

O ajunseră la marginea râului. Acesta era înghețat aproape complet, în afară de un șuvoi îngust de apă neagră, care curgea repede printre două margini late de gheață. Inimă de Foc își aduse aminte de Gheară Albă și se cutremură. Tocmai se pregătea să le sugereze să plece, când îl observă pe Dungă Cenușie cu urechile ciulite.

— Șoarece de apă! șuieră războinicul cenușiu.

În mod cert, un șoricel alerga pe gheață, aproape de mal.

Inimă de Foc se uită la Labă Fumurie și Labă de Ferigă, temându-se că ar putea încerca să prindă acea pradă micuță. Dar niciunul dintre ucenici nu se mișcă. Inimă de Foc se simți ușurat pentru o clipă, dar apoi se cutremură când îl văzu pe Dungă Cenușie aruncându-se pe gheață, în viteză.

— Vino înapoi! șuieră Inimă de Foc.

Era prea târziu. Gheața de sub labele lui Dungă Cenușie pârâi înfiorător și se sparse. Dungă Cenușie căzu în apă, urlând îngrozit. Dădu disperat din labe, pentru o clipă, înainte să dispară în adâncurile reci și întunecate ale râului.

Labă de Ferigă se uita înspăimântat, iar Labă Fumurie mieuna disperată. Inimă de Foc nu

îi spuse să tacă. Încremenise de frică, scrutând apa, după prietenul său. Oare era prins sub gheață? Inimă de Foc păși pe râul înghețat. Era rece și alunecos, și era imposibil să alerge pe el. Sări înapoi pe mal. Fu cuprins de panică, apoi de speranță, când zări un cap cenușiu și ud apărând la suprafața apei, undeva în depărtare.

Dar ușurarea se transformă în groază când își dădu seama că Dungă Cenușie era purtat în josul râului, răsucindu-se și intrând la fund, apoi ridicându-se din nou la suprafață, din apele înghețate. Dădea neajutorat din labe, fiindcă instinctele îl forțau să înoate împotriva curentului. Inimă de Foc alergă de-a lungul malului, făcându-și drum printre ferigi, dar Dungă Cenușie era purtat din ce în ce mai departe.

Deodată, Inimă de Foc auzi un urlet de pe malul celălalt și se opri. O pisică zveltă, argintie, dungată sări pe gheață, undeva mai departe, în josul râului. Se deplasă ușor pe stratul înghețat și se strecură în apă, înaintea lui Dungă Cenușie. Inimă de Foc o urmări uimit pe pisica aceea care înota viguros împotriva curentului, menținându-și poziția în apa rece ca gheața cu labele sale puternice. Când Dungă Cenușie trecu pe lângă ea, îl prinse cu dinții de blană.

Dar, spre înfiorarea lui Inimă de Foc, greutatea prietenului său le trase în jos pe ambele pisici. O luă din nou la fugă, cu ochii ațintiți asupra râului. Unde erau? Apoi, un cap cu dungi argintii apăru la suprafața apei învolburate, înfruntând valurile. Pisica dungată înota împotriva curentului, trăgându-l pe Dungă Cenușie. Lui Inimă de Foc nu îi venea să creadă că o pisică atât de slabă poate înota cu o astfel de greutate. Pisica se agăță cu ghearele de gheața de pe partea de râu a lui Inimă de Foc, cu gâtul răsucit într-o poziție ciudată, deoarece îl ținea pe Dungă Cenușie între dinți. După ce alunecă și își pierdu echilibrul de mai multe ori, reuși să iasă din apă. Dungă Cenușie zăcea nemișcat în apă, răsucindu-se și întorcându-se, după cum îl trăgea curentul de blană, dar pisica dungată îl ținea bine de ceafă.

Inimă de Foc coborî de pe mal pe gheață și se opri lângă ea. Fără să spună un cuvânt, se aplecă și îl apucă pe Dungă Cenușie cu dinții. Împreună, cele două pisici traseră trupul îmbibat de apă pe malul râului, unde erau în siguranță.

Inimă de Foc se aplecă deasupra prietenului său, ca să vadă dacă mai respiră. Ameți de ușurare când îi văzu pieptul cenușiu și lucios ridicându-se și coborând. Dungă Cenușie tuși și împroșcă în stânga și în dreapta cu stropi, scuipând o gură sănătoasă de apă de râu. Apoi rămase nemișcat.

— Dungă Cenușie! mieună Inimă de Foc, disperat.

— Sunt bine... gâfâi Dungă Cenușie.

Avea răsuflarea întretăiată, dar vocea lui îi liniști.

Inimă de Foc suspină și se așeză. Se uită atent la pisica argintie. Purta mirosul Clanului Râului. După ce văzuse cum înoată, nu era surprins. Pisica dungată îi aruncă o privire glacială, se scutură și se așeză, încercând să își tragă răsuflarea. Apa curgea de pe blana ei lucioasă, de parcă ar fi fost pene de rață.

Dungă Cenușie întoarse capul și se uită la salvatoarea lui.

— Mulțumesc, zise el, răgușit.

— Zevzecule! scuipă ea, dându-și urechile pe spate. Ce faci pe teritoriul meu?

— Mă înec? răspunse Dungă Cenușie.

Pisica argintie mișcă din urechi, iar Inimă de Foc zări un licăr de amuzament în ochii ei.

— Nu poți să te înec în teritoriul tău?

Dungă Cenușie mustăci.

— Ba da, dar cine m-ar mai salva acolo? murmură el.

Se auzi un mieunat slab în spatele lui Inimă de Foc. Se întoarse și o văzu pe Labă Fumurie ghemuită lângă un smoc de iarbă, undeva mai departe, pe mal.

— Unde e Labă de Ferigă? întrebă el.

— Vine acum, răspunse Labă Fumurie, arătând cu botul.

Fratele ei se furișa, agitat, către ei, pe malul râului.

Inimă de Foc suspină și se întoarse către prietenul său.

— Dungă Cenușie, trebuie să plecăm de aici!

— Știu.

Dungă Cenușie se ridică în picioare și se întoarse către pisica argintie: — Mulțumesc încă o dată.

Ea își plecă botul, amabilă, apoi șuieră:

— Grăbiți-vă, plecați acum! Se uită peste umăr. Dacă ar ști tata că am salvat un intrus din Clanul Tunetului, m-ar sfâșia în bucăți și ar face culcuș pentru pisoi din mine!

— Atunci de ce m-ai salvat? o tachină Dungă Cenușie.

Pisica dungată își feri privirea.

— Din instinct. N-aș putea să stau și să mă uit cum se înează o pisică, orice pisică. Acum plecați!

Inimă de Foc se ridică.

— Mulțumesc. Mi-ar fi fost dor de ghemul ăsta de blană, dacă s-ar fi înecat.

Îl înghionti pe Dungă Cenușie. Prietenul său nici nu-și scuturase apa rece din blană și era ud până la piele.

— Hai să ne întoarcem în tabără! O să îngheți!

— Gata, vin! mieună Dungă Cenușie.

Dar, înainte să îl urmeze pe Inimă de Foc pe pantă, se întoarse către pisica argintie.

— Cum te cheamă? Eu sunt Dungă Cenușie.

— Pârâu Argintiu, răspunse ea și se îndepărtă, sărind peste gheață și canalul de apă, către malul opus.

Inimă de Foc și Dungă Cenușie își conduseră ucenicii printre ferigi, către graniță. Inimă de Foc observă că prietenul său se uită înapoi de mai multe ori.

Îl observă și Labă Fumurie. Pisicuța cenușie îi aruncă o privire ghidușă.

— Ce pisică frumușică a Clanului Râului!

Dungă Cenușie îi dădu o scatoalcă peste cap, în joacă, iar pisicuța o luă înainte.

— Stai lângă noi! o avertiză Inimă de Foc.

Încă se aflau pe teritoriul Clanului Râului. Inimă de Foc îi aruncă o privire mânioasă lui Labă Fumurie, când aceasta se opri să îi aștepte. Din cauza ei se aflau acolo, iar Dungă Cenușie fusese cât pe ce să se înece. Se uită la prietenul său ud. Deși războinicul cenușiu își scuturase cât de multă apă putuse din blană, încă se prelingeau picături de pe el și începuse să i se formeze gheață pe vârfurile mustăților.

Inimă de Foc iuți pasul.

— Ești bine? îl întrebă pe Dungă Cenușie.

— B-b-bine! răspunse acesta, printre dinții care îi clănțăneau.

— Îmi pare rău, mieună Labă Fumurie, încet, când își potrivi ritmul mersului cu cel al lui Inimă de Foc.

Războinicul roșcat oftă.

— Nu e vina ta.

Se simțea îngreunat de vină. Cum aveau să explice ceea ce se întâmplase Clanului? Nu aduceau vânat pentru bătrâni – nu mai aveau timp să se întoarcă după șoarecele de câmp –, și mai veneau și cu Dungă Cenușie ud leoarcă. Inimă de Foc se cutremură la gândul că fusese foarte aproape să își piardă cel mai bun prieten. Slavă Clanului Stelelor că Pârâu Argintiu fusese acolo să îl salveze!

— Pârâul de lângă depresiunea unde ne antrenăm încă n-a înghețat, mieună Labă de Ferigă, gânditor, din spate.

— Poftim? întrebă Inimă de Foc, trezit din gândurile lui mohorâte.

— Clanul o să presupună că Dungă Cenușie a căzut în el, continuă tânărul ucenic.

— Putem spune că ne arăta cum să prindem pește, adăugă Labă Fumurie.

— Nu sunt sigur că ar crede vreo pisică că Dungă Cenușie s-a udat dinadins pe labe, pe o vreme ca asta, sublinie Inimă de Foc.

— Ei bine, nu vreau ca restul Clanului să știe c-am fost salvat de o pisică din Clanul Râului! mieună Dungă Cenușie, revenindu-și. Și nu le putem spune c-am fost din nou pe teritoriul Clanului Râului.

Inimă de Foc încuviință din cap.

— Haideți! mieună el. Să alergăm restul drumului! Asta o să-l ajute pe Dungă Cenușie să se încălzească.

Pisicile goniră de-a lungul graniței cu Clanul Râului și trecură de Pietrele Însorite. Când soarele începea să coboare dincolo de vârfurilor copacilor, ajunseră din nou la marginea taberei.

Blana lui Dungă Cenușie se mai uscase puțin, dar de coadă și de mustăți îi atârnau țurțuri de gheață.

Inimă de Foc îi conduse prin lanul de orz sălbatic. Îi stătu inima în loc când îl văzu pe Gheară de Tigru în mijlocul luminișului, uitându-se la ei.

Secundul îl aținti cu privirea pe Inimă de Foc.

— N-ați adus vânat? mârâi el. Parcă astăzi trebuia să-i învățați pe cei doi ucenici cum să vâneze. Tu pari că aproape te-ai înecat, Dungă Cenușie. Trebuie să fi căzut într-un râu, ca să te uzi atât de tare.

Își umflă nările și se ridică, arătându-și statura impunătoare.

— Să nu-mi spuneți c-ați intrat din nou pe teritoriul Clanului Râului!

CAPITOLUL 12

Inimă de Foc își ridică botul, pregătit să vorbească, dar Labă Fumurie i-o luă înainte: — E vina mea, Gheară de Tigru!

Se uită cu îndrăzneală în ochii marelui motan dungat.

— Vânam împreună, pe pârâul înghețat de lângă locul de antrenament, la cotitura după care se adâncește apa. Chiar și acolo se formase gheață. Eu am alunecat, iar Dungă Cenușie mi-a sărit în ajutor, dar gheața nu era suficient de groasă pentru el, așa că s-a crăpat, iar el a căzut în apă.

Gheară de Tigru se uită în ochii ei senini, luminoși, iar ea adăugă: — E foarte adâncă apa acolo. Inimă de Foc a fost nevoit să-l tragă pe Dungă Cenușie la mal.

Inimă de Foc se dădu înapoi, rușinat că încremenise de frică atunci când îl văzuse pe Dungă Cenușie dispărând sub apă.

Gheară de Tigru dădu din cap și se uită la Dungă Cenușie.

— Ai face bine să te duci la Colț Galben, înainte să îngheți de tot.

Secundul Clanului Tunetului se ridică și plecă, iar Inimă de Foc suspină ușurat.

Dungă Cenușie nu mai zăbovi. Lungul drum spre casă nu îl ajutase să nu mai dârdâie. O luă la goană spre bârlogul lui Colț Galben. Labă de Ferigă îi aruncă o privire lui Labă Fumurie și se îndreptă către culcușul lor, târându-și coada, de oboseală.

Inimă de Foc se uită la ucenica sa.

— Nu ți-e teamă deloc de Gheară de Tigru? o întrebă el, curios.

— De ce să-mi fie teamă? răspunse Labă Fumurie. Este un mare războinic! Îl admir.

„Bineînțeles, de ce nu l-ar admira?“ se gândi Inimă de Foc.

— Minți foarte bine, mârâi el sever, făcând tot posibilul să se poarte ca un mentor.

— Ei bine, încerc să nu mint prea des, mieună Labă Fumurie. Doar că în cazul ăsta adevărul nu ne-ar fi făcut niciun bine.

Inimă de Foc fu nevoit să recunoască că avea dreptate. Scutură încet din cap.

— Du-te și încălzește-te!

— Da, Inimă de Foc!

Labă Fumurie coborî capul și plecă pe urmele lui Labă de Ferigă.

Inimă de Foc se îndreptă către bârlogul războinicilor. Îl îngrijora cât de ușor născocise ucenica lui o poveste despre pățania lui Dungă Cenușie. Însă mai credea și că era o pisică sinceră și bine intenționată. Se gândi la Labă Neagră, o altă pisică bună. Oare povestea pe care o spusese – că Gheară de Tigru îl omorâse pe Coadă Roșie – nu fusese altceva decât o născocire care îi ieșise pe gură, sub impulsul momentului? Își alungă acest gând. Labă Neagră era îngrozit când îi vorbise lui Inimă de Foc. Era clar că își crede propria istorisire. Ce altceva l-ar fi putut înspăimânta atât de tare încât să-și părăsească propriul Clan?

Inimă de Foc alese câteva bucăți de vânat pe care le duse lângă tufa de urzici. Se așeză lângă ele și începu să rontăie, gânditor, dintr-un șoarece. Îl îngrijora admirația din glasul lui Labă Fumurie, atunci când îi vorbise de Gheară de Tigru. Oare el era singurul care considera că secundul Clanului Tunetului nu e chiar așa cum pare? Cu siguranță, atitudinea lui Stea Albastră față de Gheară de Tigru nu se schimbase deloc. Îl trata cu aceeași încredere și cu

același respect ca întotdeauna. Frustrat, Inimă de Foc mai sfâșie o bucată din vânatul din fața sa.

Un strănut zgomotos îl făcu să ridice privirea. Dungă Cenușie se îndrepta către el.

— Cum te simți? îl întrebă Inimă de Foc pe Dungă Cenușie, care mirosea ca una dintre fierturile lui Colț Galben.

Dungă Cenușie se așeză greoi și tuși.

— Ți-am păstrat ceva de mâncare, mieună Inimă de Foc, împingând un sturz grăsuț și un șoarece de câmp către prietenul său.

— Colț Galben a spus că trebuie să rămân în tabără. Se pare c-am răcit, miorlăi Dungă Cenușie, răgușit.

— Nu mă miră. Ce ți-a dat?

— Mușețel și levănțică.

Dungă Cenușie se întinse și începu să ciugulească din pițigoi.

— Îmi ajunge asta, mormăi el. Nu prea mi-e foame.

Inimă de Foc se uită uluit la prietenul său. Nu se gândise să îl audă vreodată rostind acele cuvinte.

— Ești sigur? îl întrebă. E destulă mâncare.

Dungă Cenușie se uită în jos, la pițigoi, și nu mai spuse nimic.

— Ești sigur? repetă Inimă de Foc.

— De ce să fiu sigur?

Dungă Cenușie își aținti privirea pierdută asupra lui Inimă de Foc.

— Ah, da... mieună el.

„Probabil are febră“, se hotărî Inimă de Foc, scuturând din cap. Ei bine, măcar era încă printre ei, mulțumită acelei pisici din Clanul Râului.

Peste câteva zile, Inimă de Foc se trezi și descoperi prima dimineață cu ceață din anotimpul rece. Ieși din bârlog și își dădu seama că abia poate distinge colțul opus al luminișului. Auzi pași grăbindu-se spre el, iar Blană de Șoarece apăru din pâlcul albicios.

— Gheară de Tigru vrea să-ți vorbească, mieună ea.

— Bine, mulțumesc, răspunse Inimă de Foc.

Îl cuprinse spaima. Ieri se strecurase să o vadă pe Prințesa. Oare îi observase cineva lipsa?

— Ce voia? hârâi vocea lui Dungă Cenușie în spatele lui.

Acesta se așeză lângă Inimă de Foc, strănută și căscă.

— Gheară de Tigru vrea să vorbească cu mine, răspunse el, uitându-se la prietenul său. Tu ar trebui să dormi.

Începea să își facă griji pentru Dungă Cenușie. Ar fi trebuit să își revină până acum.

— Te-ai odihnit suficient ieri? întrebă el.

— Cât am putut, între crize de tuse și de strănut, se plânse Dungă Cenușie.

— Atunci, de ce nu erai în culcușul tău când m-am întors de la...

Inimă de Foc ezită, amintindu-și că petrecuse după-amiaza vorbind cu Prințesa.

— ...Antrenament?

— Crezi că mă puteam odihni acolo?

Dungă Cenușie arătă cu botul spre vizuină.

— Războinicii intră și ies toată ziua, bună ziua! Am găsit un loc mai liniștit, atâta tot.

Inimă de Foc se pregătea să îl întrebe unde anume, dar Dungă Cenușie vorbi primul.

— Oare ce vrea Gheară de Tigru?

Pe Inimă de Foc îl furnicară labele.

— Mă duc să aflu.

Nu distingea decât siluetele lui Gheară de Tigru și Vifor Alb prin ceață, sub Piatra Mare. Când se apropie de ei, tăcură, iar Gheară de Tigru se întoarse spre el.

— E timpul să-i evaluăm pe Labă Fumurie și Labă de Ferigă.

— Deja? mieună Inimă de Foc, uimit.

Ucenicii nu se antrenau de mult timp.

— Stea Albastră vrea să vadă cum merge antrenamentul. Mai ales că Dungă Cenușie este prea bolnav să-l mai poată antrena pe Labă de Ferigă. Dacă rămâne în urmă, trebuie să știm, ca să-i dăm alt mentor.

Inimă de Foc dădu din coadă, enervat. Dungă Cenușie avea să își revină în curând. Ar fi fost nedrept să îi încredințeze primul ucenic altcuiva.

— L-am luat pe Labă de Ferigă cu mine și cu Labă Fumurie în fiecare zi, miorlăi el repede.

Gheară de Tigru îi aruncă o privire lui Vifor Alb și dădu din cap.

— Da, dar e prima dată când ești mentor. Este o responsabilitate cam mare pentru tine, iar Clanul Tunetului are nevoie de războinici bine pregătiți.

„Da, știu, și sunt doar un pisoi de casă, nu m-am născut în sânul Clanului“, se gândi Inimă de Foc, cu amărăciune. Se uită în jos, spre labele sale, plin de indignare. Nu îi ceruse nimeni să preia și antrenamentul lui Labă de Ferigă, iar el depusese foarte mult efort să îi pregătească pe ambii ucenici.

Gheară de Tigru continuă.

— Trimite-i pe Labă de Ferigă și Labă Fumurie într-o misiune de vânătoare, prin Brazii Înalți, până la Ținutul Două-Picioare! Stai cu ochii pe ei, urmărește-i cum vânează și informează-mă cum se descurcă! Mă interesează cât vânat o să aducă înapoi.

— Dacă abilitățile lui Labă Fumurie sunt pe măsura entuziasmului ei, o să avem multă mâncare diseară, adăugă Vifor Alb. Am auzit că este o ucenică foarte energică.

— Da, este, confirmă Inimă de Foc, deși abia dacă îl mai auzea.

Cuvintele lui Gheară de Tigru îi făcuseră inima să bată cu putere. De ce îl trimitea din nou în Ținutul Două-Picioare? Și evaluarea abilităților lui de vânătoare avusese loc pe același traseu. Dacă Gheară de Tigru îl văzuse vorbind cu un vechi prieten, pisoi de casă, și o informase pe Stea Albastră, iar ea pusese la îndoială loialitatea lui Inimă de Foc față de Clanul care îl adoptase? Își simți blana zbârlindu-se pe spate. Oare acesta era modul lui Gheară de Tigru de a-l avertiza că fusese văzut vorbind cu Prințesa?

Inimă de Foc întoarse capul și se linse pe spate, ca să-și netezească blana ce începea să i se zbârlească. Se îndreptă din nou și sugeră, calm: — Aș putea la fel de bine să le testez abilitățile la Pietrele Însorite. Poate că soarele a îndepărtat ceața de acolo.

— Nu! mârâi Gheară de Tigru. Patrula de dimineață a raportat că a simțit mirosul Clanului Râului la Pietrele Însorite. S-ar putea să fi început să vâneze acolo.

Îi scânteiară ochii, de furie, și își ridică buza de sus, dezvelindu-și dinții ascuțiți.

— Va trebui să-i avertizăm să nu mai calce pe acolo, înainte să începem din nou antrenamentele în zonă. Pentru moment, Brazii Înalți o să fie mai siguri pentru o evaluare a abilităților.

Vifor Alb încuviință din cap, iar lui Inimă de Foc îi zvâcniră urechile de neliniște la auzul veștii. Clanul Râului la Pietrele Însorite! Bine că nu fuseseră zăriți de o patrulă inamică, atunci când căzuse Dungă Cenușie în râu!

— Cât despre ceață, continuă Gheară de Tigru liniștit, vânătoarea în condiții dificile o să facă testul mai interesant.

— Da, Gheară de Tigru, mieună Inimă de Foc, plecându-și capul în semn de respect în fața celor doi războinici. O să-i anunț pe Labă Fumurie și Labă de Ferigă. O să pornim imediat la drum!

Când le explică ucenicilor despre evaluare, Labă Fumurie își ridică coada și începu să alerge în cerc, entuziasmată.

— O evaluare! Crezi că suntem pregătiți?

— Bineînțeles, mieună Inimă de Foc, ascunzându-și îndoielile. Ați muncit foarte mult și ați învățat repede.

— Dar n-o să fie greu să vânăm din cauza cețiii? întrebă Labă de Ferigă.

— Există și avantaje, răspunse Inimă de Foc.

Labă de Ferigă se gândi o clipă, apoi începură să îi strălucească ochii și mieună: — O să ne fie mai greu să adulmecăm prada, dar și prăzii o să-i fie mai greu să ne miroasă pe noi.

— Exact! confirmă mentorul lor.

— Plecăm? întrebă Labă Fumurie.

— Când vreți voi, răspunse Inimă de Foc. Dar nu vă grăbiți, nu e o întrecere...

Labă Fumurie nici nu-i auzi cuvintele, fiindcă o luase deja la goană către intrarea în tabără.

— Aveți timp până la apusul soarelui! strigă după ea.

Labă de Ferigă îi aruncă o privire lui Inimă de Foc, apoi porni după sora lui, oftând încet.

Inimă de Foc îi urmări pe cei doi uceni prin Brazii Înalți. Stratul elastic de ace de pin de sub picioarele lor se simțea neobișnuit de moale, după pământul înghețat din restul pădurii. Inimă de Foc îi luă urma lui Labă Fumurie, până când o văzu pândind, cu înflăcărare, printre copaci. Apoi, îi luă urma lui Labă de Ferigă și se ținu după el. Urmele se intersectau ici și colo. Inimă de Foc își dădea seama unde ucenicii alergaseră repede și unde se așezaseră, chiar și unde zăboviseră împreună, la un moment dat.

După puțin timp, Inimă de Foc găsi locul în care Labă Fumurie ucisese o pradă și o luase cu ea – pe măsură ce adulmeca urma, simțea mirosul prăzii amestecându-se cu cel al pisicuței. Apoi, descoperi locul în care Labă de Ferigă prinsese un sturz. Erau pene împrăștiate peste tot. Ucenicii vânau bine. Inimă de Foc fu sigur de acest lucru atunci când identifică un miros puternic de vânat proaspăt. Scormoni printre acele de pin, la baza unui copac. Sub ele era ascunsă o grămăjoară de vânat, lăsata de Labă Fumurie, pentru a o recupera mai târziu. Mentorul se simtea mândru de reușita ei. Prinsese mult vânat, iar acum se îndrepta către pădurea de stejari din spatele Ținutului Două-Picioare.

Inimă de Foc o urmă. După ce trecu de marginea pădurii de pini, simți și mirosul lui Labă de Ferigă. Era puternic, ceea ce însemna că ucenicul era în apropiere. Inimă de Foc se furișă după un stejar tânăr. Ucenicul stătea ghemuit sub o tufă de mure, ascunzându-se perfect în umbra acesteia. Îi vedea numai coada mișcându-se dintr-o parte în alta.

Labă de Ferigă avea privirea ațintită asupra unui șoarece de pădure, care își făcea de lucru la baza unui copac. Ucenicul nu se pripea. „Foarte bine“, se gândi Inimă de Foc. Îl urmări pe Labă de Ferigă făcând câte un pas înainte. Frunzele de sub labele sale nu scoteau niciun sunet. Era la fel de silențios ca șoarece, care continua să caute de mâncare fără să bănuiască nimic. Inimă de Foc se uita cu sufletul la gură, aducându-și aminte de prima sa misiune de vânătoare.

Labă de Ferigă se apropie de pradă. Foșnetul delicat al frunzelor de sub labele lui era ascuns de zgomotele normale ale pădurii. Inimă de Foc își încuraja în gând ucenicul. Acesta se afla la o lungime de iepure față de șoarece, cu burta lipită de pământ. Șoarecele se urcă pe o radăcină și se uită în jur. Încremeni. Ceva nu era în regulă.

„Acum!“ se gândi Inimă de Foc. Labă de Ferigă făcu un salt și ateriză pe șoarece, strângându-l între labele din față. Șoarecele nici nu avu timp să se zbată. Totul se termină dintr-o singură mușcătură.

Labă de Ferigă ridică botul. Mentorul văzu expresia satisfăcută din ochii tinerei pisici, pe măsură ce inspira mirosul propriului vânat. Apoi, ucenicul o zbughi printre copaci. Inimă de Foc își dădu seama că abia aștepta să îl informeze pe Gheară de Tigru despre ucenicii săi.

— Salutare!

Vocea pițigăiată din spatele lui Inimă de Foc îl făcu pe acesta să sară în sus. Se întoarse.

— Cum ne descurcăm? întrebă Labă Fumurie, uitându-se în sus la el, cu capul lăsat într-o

parte.

— N-ar trebui să mă-ntrebi asta! scuipă Inimă de Foc și își linse blana zbârlită. De fapt, nici n-ar trebui să vorbești cu mine. Eu vă evaluez pe voi, ai uitat?

— Ah! mieună Labă Fumurie. Scuze!

Inimă de Foc oftă. El nu ar fi îndrăznit să îl abordeze pe Gheară de Tigru în timpul evaluării sale. Nu voia să o facă pe Labă Fumurie să îl asculte de frică, așa cum făcuse Gheară de Tigru cu Labă Neagră, dar i-ar fi plăcut să fie respectat, măcar din când în când. Uneori, nici nu se simțea ca mentorul lui Labă Fumurie.

Labă Fumurie se uită în jos pentru o clipă, apoi îl privi în ochi, nedumerită.

— Tu chiar te-ai născut acolo, în Ținutul Două-Picioare?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Inimă de Foc. Se uită agitat către gardul ce împrejmuia curtea unor Două-Picioare și se rugă ca mirosurile lui Labă Fumurie și Labă de Ferigă să o facă pe Prințesa să stea în grădina ei în ziua aceea.

— De ce întrebi? mieună el, ca să tragă de timp.

— A pomenit Gheară de Tigru despre asta, atâta tot, răspunse Labă Fumurie.

Părea cu adevărat curioasă, dar Inimă de Foc simți o amenințare la auzul numelui lui Gheară de Tigru. Oare ce altceva îi mai spusese lui Labă Fumurie despre el?

— M-am născut pisoi de casă, mieună Inimă de Foc, hotărât. Dar acum sunt războinic! Viața mea este alături de Clan! Vechea mea viață nu era urâtă, dar s-a terminat, și mă bucur.

— Ah, bine, mieună Labă Fumurie, indiferentă. Ne vedem mai târziu!

Se răsuci pe labe și o zbughi printre copaci.

Inimă de Foc rămase singur în pădure, cu inima gata să îi sară din piept în timp ce se uita către gardul construit de Două-Picioare. În urmă cu o lună, cuvintele pe care i le spusese lui Labă Fumurie, despre bucuria pe care o simțea pentru că vechea lui viață luase sfârșit, ar fi fost absolut adevărate. Însă acum nu mai era sigur. Îl furnică blana când își dădu seama că cele mai fericite momente din ultima vreme le petrecuse depănând amintiri împreună cu sora lui cea blândă, care încă era pisică de casă.

CAPITOLUL 13

Soarele dispărea printre copaci, iar Inimă de Foc aștepta lângă pinii sub care își îngropase Labă Fumurie prima parte din pradă. Auzi pași, iar când se întoarse îi văzu pe Labă Fumurie și pe Labă de Ferigă îndreptându-se către el. Din gură le atârna prada. A lui Labă de Ferigă era atât de mare, încât abia dacă o putea căra. Inimă de Foc se simți ușurat. Nici măcar Gheară de Tigru nu putea critica eforturile celor doi ucenici.

— Vă ajut eu să cărați prada înapoi, se oferi Inimă de Foc, dând la o parte acele de pin care acopereau ascunzătoarea lui Labă Fumurie.

Scoase prada la suprafață, o apucă cu dinții și porni spre tabără.

Când ajunseră în luminiș, unele dintre pisicile din Clan deja își alegeau porția din mormanul de vânat. Probabil că Gheară de Tigru abia aștepta ca ei să se întoarcă, fiindcă apăru lângă ei imediat ce puseră și prada lor în morman.

— Au prins singuri toate astea? întrebă el, împingând grămăjoara cu laba lui masivă.

— Da, răspunse Inimă de Foc.

— Foarte bine! mieună Gheară de Tigru. Vino cu mine la Stea Albastră! Ia-ți ceva de mâncare, noi ne-am ales deja porția.

Labă Fumurie și Labă de Ferigă se uitară cu admirație la Inimă de Foc – era un privilegiu să mănânci cu liderul și secundul Clanului. Dar Inimă de Foc nu era la fel de entuziasmat ca ei. Sperase să fie singur când îi dădea raportul lui Stea Albastră. Gheară de Tigru era ultima pisică din lume alături de care ar fi vrut să ia masa.

— Apropo, l-ai văzut pe Dungă Cenușie? întrebă Gheară de Tigru.

Inimă de Foc se îngrijoră când secundul continuă:

— Ar trebui să stea în tabără până îi trece răceala, dar nu l-am mai văzut de la prânz.

Inimă de Foc se foi pe lăbuțe. Oare Dungă Cenușie plecase din nou să caute un loc liniștit?

— Nu, recunoscu el. Poate e la Colț Galben.

— Poate, repetă Gheară de Tigru și plecă înspre locul în care Stea Albastră ronțăia un porumbel gras.

Inimă de Foc îl urmă, încercând să își alunge grijile în legătură cu dispariția lui Dungă Cenușie. Alese în treacăt un pițigoi mic din grămada de vânat, apoi își dori să fi ales un șoarece de câmp. Cum avea să îi dea raportul lui Stea Albastră cu gura plină de pene?

— Bine ai venit, Inimă de Foc! mieună Stea Albastră, pe când războinicul se așeza în fața ei.

Puse pițigoiul pe pământ, dar se hotărî să nu înceapă imediat să mănânce.

— Mi-a spus Gheară de Tigru că ucenicii tăi au prins multă pradă.

Stea Albastră se uita prietenoasă la el. Gheară de Tigru, care stătea lângă ea, avea o căutătură mai severă, făcându-l pe Inimă de Foc să dea neliniștit din coadă.

— Așa e. N-au mai vânat niciodată prin ceață, dar asta nu i-a împiedicat deloc, mieună Inimă de Foc. L-am urmărit pe Labă de Ferigă prinzând un șoarece de pădure. Are o tehnică de pândă excelentă!

— Și Labă Fumurie? întrebă Stea Albastră.

Inimă de Foc zări o scânteiere rece în ochii ei. Oare era îngrijorată în privința îndemânării

lui Labă Fumurie?

— Își dezvoltă foarte bine abilitățile de vânătoare, răspunse Inimă de Foc. Cu siguranță este foarte entuziastă și nu pare să-i fie teamă de nimic.

— Nu te temi că acest lucru o poate transforma într-o pisică nechibzuită? întrebă Stea Albastră.

— Este energică și curioasă, ceea ce o ajută să învețe repede. Cred că asta poate compensa...

Inimă de Foc căută, încordat, cuvântul potrivit.

— ...Înflăcărarea sa.

Stea Albastră dădu din coadă.

— *Înflăcărarea* ei, așa cum îi spui tu, mă îngrijorează, mieună ea, aruncându-i o privire lui Gheară de Tigru. Trebuie îndrumată cu grijă în timpul antrenamentului.

Inimă de Foc se posomorî. Oare Stea Albastră era nemulțumită de felul cum îi antrenase el pe cei doi ucenici?

Ochii lui Stea Albastră se îmblânziră.

— Am știut c-o să-ți dea bătăi de cap, dar este clar că se transformă într-un vânător iscusit. Ai făcut treabă bună cu ea, Inimă de Foc. De fapt, cu amândoi.

Inimă de Foc se însenină imediat, iar liderul continuă:

— Știu că ai preluat antrenamentul lui Labă de Ferigă și aș vrea să continui să-i îndrumi pe amândoi, deocamdată.

Gheară de Tigru își îndreptă privirea în altă direcție, dar Inimă de Foc observă furia din ochii lui.

— Mulțumesc, Stea Albastră, miorlăi el.

— Văd că ți s-a întors prietenul dispărut, mârâi Gheară de Tigru, fără să întoarcă capul.

Inimă de Foc se întoarse și îl văzu pe Dungă Cenușie apărând de după culcușul pisoilor.

— Probabil că a căutat un loc mai liniștit, sugeră el. Încă mai are febră, și sunt sigur că nu îi e ușor să stea în tabără toată ziua.

— Indiferent dacă îi e ușor sau nu, ar trebui să se concentreze asupra însănătoșirii cât mai rapid, mieună Gheară de Tigru. Nu e bine să avem pisici bolnave în tabără, iarna. Blană de Șoarece tușea când am patrulat împreună cu ea, azi-dimineață. Sper să ne protejeze Clanul Stelelor de tusea verde, anul ăsta. Anul trecut am pierdut cinci pisoi din cauza ei.

Stea Albastră încuviință, solemn, din cap.

— Să ne rugăm ca iarna asta să nu fie la fel de lungă sau de aspră. Niciodată nu este un anotimp ușor pentru Clanuri.

Căzu pe gânduri o clipă, apoi îi spuse lui Inimă de Foc:

— Ia pițigoiul ăla și împarte-l cu Dungă Cenușie! Sigur vrea să știe cum s-a descurcat ucenicul lui la evaluare.

— Da, Stea Albastră. Mulțumesc, mieună Inimă de Foc.

Ridică pițigoiul și alergă către tufa de urzici unde se așezase Dungă Cenușie, cu un șoarece de pădure. Când ajunse la el, prietenul său mâncase deja jumătate din șoarece. Poate că începea să-i treacă răceala.

Când lăsă pițigoiul lângă prietenul său, acesta strănută.

— Nu ți-a mai trecut răceala? întrebă Inimă de Foc, compătimitor.

— Nu, răspunse Dungă Cenușie, cu gura plină. Cred că va trebui să mai stau în tabără o vreme.

Lui Inimă de Foc i se păru că prietenul său e mai vesel ca înainte. Bănuia că Dungă Cenușie pune ceva la cale.

— Labă de Ferigă s-a descurcat foarte bine la evaluarea de astăzi, mieună el.

— Serios?

Dungă Cenușie mai mușcă o dată din șoarece.

— Mă bucur!

— Da, e un vânător iscusit.

Inimă de Foc începu să mănânce din pițigoi.

— Dungă Cenușie, mieună el după câteva minute de tăcere, ai ieșit din tabără în ultimele zile?

Dungă Cenușie se opri din mestecat.

— De ce întrebi?

Inimă de Foc dădu din coadă, agitat.

— Fiindcă nu erai aici când m-am întors din patrula de noapte, iar Gheară de Tigru a spus că nu te-a mai văzut de azi, de la prânz.

— Gheară de Tigru?

Dungă Cenușie părea îngrijorat.

— I-am spus că poate cauți un loc mai liniștit sau ești la Colț Galben, mieună Inimă de Foc, mușcând încă o dată din pițigoi. Unde ai fost? întrebă el, printre pene, dorindu-și cu ardoare ca Dungă Cenușie să confirme una dintre cele două variante, astfel încât să nu mai trebuiască să îl suspecteze că are un secret față de el.

Dar Dungă Cenușie ignoră întrebarea lui Inimă de Foc.

— Mulțumesc că m-ai acoperit, zise el și continuă să mestece.

Inimă de Foc nu îl mai întrebă nimic, deși ardea de curiozitate. Când Dungă Cenușie se ridică și anunță că se retrage în vizuină, prietenul său își dădu seama că încă nu are nici cea mai mică idee despre ceea ce se întâmplă cu el.

— Bine, mieună el. Eu mai stau aici puțin.

Dungă Cenușie făcu un semn din cap și plecă. Inimă de Foc se întinse pe spate și rămase așa o vreme, căzut pe gânduri. După cum mirosea, Dungă Cenușie se spălase temeinic de curând. Oare încerca să ascundă un miros anume? Inimă de Foc își dădu seama că Dungă Cenușie recunoscuse că părăsise tabăra. Dar unde putea să plece, astfel încât să nu poată sau să nu vrea să îi spună lui Inimă de Foc? Deodată, începură să îl furnice labele. Cum rămânea cu propriile vizite la Prințesa, în teritoriul Două-Picioare? Și el se spălase temeinic înainte să se întoarcă în tabără și nu îi spusese lui Dungă Cenușie de acele întâlniri.

Inimă de Foc se întoarse pe burtă și se ridică. I se prinsese ceva sub una dintre gheare, așa că ridică laba și scoase cu dinții un mâțișor bătrân și veștejit. Ce căuta acolo? Pe teritoriul Clanului Tunetului nu creșteau sălcii – de fapt, singurele sălcii pe care le văzuse vreodată erau aproape de râu, pe teritoriul Clanului Râului. Inimă de Foc își ținu răsuflarea, iar inima începu să îi bată cu putere. Oare căzuse din blana lui Dungă Cenușie?

Se strecură în bârlogul războinicilor. Dungă Cenușie dormea deja. Se așeză lângă el și se întrebă dacă prietenul lui e chiar atât de nesăbuit încât să se întoarcă pe teritoriul Clanului Râului. Privirea din ochii lui Blană de Leopard, după moartea lui Gheară Albă, spusese că avea de gând să se răzbune. Inimă de Foc se cutremură, dar hotărî să afle exact unde se ducea Dungă Cenușie și de ce.

Când se trezi Inimă de Foc, bârlogul era rece și umed. Adulmecă aerul și își dădu seama că stă să plouă. Ieși afară, căscând. Nu dormise bine, fiindcă își făcuse griji pentru Dungă Cenușie. Chiar și în momentul acela îl treceau fiorii la gândul că prietenul său se aventurase singur pe teritoriul Clanului Râului.

— E frig, nu?

Vocea lui Vânt Ager îl sperie pe Inimă de Foc. Se uită peste umăr, dând din coadă. Războinicul dungat și zvelt tocmai ieșea din bârlog.

— Mda, confirmă Inimă de Foc.

— Ai pățit ceva? întrebă Vânt Ager. Doar n-ai luat răceala de la prietenul tău, nu? Blană de Șoarece e bolnavă cobză, iar Coadă Lungă și Labă Iute au strănutat toată ziua, ieri.

Inimă de Foc scutură din cap.

— N-am nimic. Sunt doar obosit după evaluarea de ieri.

— Ah... Stea Albastră s-a gândit c-o să fii obosit, așa că m-a rugat să te ajut cu antrenamentul lui Labă Fumurie și Labă de Ferigă astăzi. Ești de acord?

— Da, mulțumesc, mieună Inimă de Foc.

— Bine, atunci ne întâlnim la locul de antrenament după ce mănânc ceva, hotărî Vânt Ager. Dacă Labă Iute e răcit, o să fim singuri acolo. Ți-e foame?

Inimă de Foc dădu din cap, iar Vânt Ager se duse să aleagă ceva din resturile de vânat din seara precedentă.

Inimă de Foc se duse direct la locul de antrenament și așteptă sosirea celorlalți. Nu îi stătea mintea la antrenament, se gândea numai la Dungă Cenușie. Era sigur că prietenul său se va furișa din nou afară din tabără.

Un vânt aducător de ploaie începea să legene crengile desfrunzite de pe marginea luminișului, când sosiră Labă Fumurie și Labă de Ferigă, urmați de Vânt Ager.

— Ce facem astăzi? întrebă Labă Fumurie, alergând către locul de antrenament.

Inimă de Foc se uită absent la ea. Nu se gândise deloc la asta.

— Vânăm? mieună Labă de Ferigă, optimist, în urma surorii sale.

Vânt Ager veni lângă ei.

— Ce-ați spune dacă am exersa niște tehnici de pândă? sugeră el.

— Bună idee! consimți Inimă de Foc rapid.

— Nu iar lecția cu „iepurele te aude, iar șoarecele te simte“! se lamentă Labă Fumurie.

Vânt Ager o reduse la tăcere cu o privire și se întoarse către Inimă de Foc.

Acesta tresări când își dădu seama că toți așteptau ca el să înceapă.

— Păi... O să încep prin a vă arăta cea mai bună modalitate de a pândi un iepure, bâigui el.

Se ghemui la pământ și începu să înainteze, repede și ușor, până ajunse la capătul luminișului. Se ridică și se întoarse, dar le văzu pe cele trei pisici uitându-se ironic la el.

— Ești sigur c-ai putea păcăli un iepure așa? mieună Labă Fumurie, mustăcind.

Inimă de Foc rămase încurcat o clipă, până își dădu seama că tocmai demonstrase cea mai bună modalitate de a pândi o pasăre. Un iepure i-ar fi auzit foșnetul blănii prin tufișuri de la o distanță de trei lungimi de vulpe.

Inimă de Foc se uită rușinat la Vânt Ager. Războinicul dungat se încruntă.

— Ce-ar fi să vă arăt eu cum să vă furișați asupra unui șoarece de câmp?

Labă Fumurie își întoarse privirea curioasă de la Inimă de Foc la Vânt Ager. Inimă de Foc oftă și se duse pe margine, ca să-l urmărească.

La prânz, lui Inimă de Foc încă îi era greu să se concentreze la antrenament. Și-l tot imagina pe Dungă Cenușie strecurându-se afară din tabără și dorea să îl urmărească. Se duse la Vânt Ager și îi șopti la ureche:

— Mă doare burta, mieună el. Poți să preiei tu antrenamentul pentru restul zilei? Vreau să văd dacă îmi poate da Colț Galben ceva.

— Mi s-a părut mie că ești puțin distras, răspunse Vânt Ager. Întoarce-te în tabără! Eu mă duc cu cei doi ucenici să vânăm.

— Mulțumesc, Vânt Ager, mieună Inimă de Foc, jenat de faptul că războinicul îl crezuse atât de repede.

Ieși șchiopătând din luminiș, încercând să dea impresia că are dureri. Când ajunse la adăpostul copacilor, o zbughi către tabără. În urmă cu o zi, Dungă Cenușie apăruse din spatele culcușului pisoilor. Inimă de Foc știa din experiență că acela era cel mai bun loc prin care te puteai furișa afară din tabără fără să fii observat: pe acolo fugise și Colț Galben din tabără, atunci când Clanul o bănuise pe bătrâna pisică-vraci de uciderea lui Frunză Ruginie.

Inimă de Foc se învârti în jurul taberei și adulmecă stratul de ferigi. Fu dezamăgit când prinse urma lui Dungă Cenușie. Războinicul se făcuse cu siguranță nevăzut în acest mod, și chiar destul de des, după cum demonstra mirosul său. Cel puțin mirosul era vechi, ceea ce

însemna că în ziua aceea nu trecuse pe acolo.

Inimă de Foc se ghemui în spatele unui copac din apropiere și începu să aștepte. Pădurea se întuneca din ce în ce mai tare, pe măsură ce norii de ploaie acopereau cerul. Umbrele îl ascundeau foarte bine și era sigur că se află în direcția vântului, astfel încât Dungă Cenușie nu îi putea simți mirosul. Acum chiar îl durea burta din cauza sentimentului de vinovăție și a unei presimțiri sumbre. Spera fie că Dungă Cenușie nu va apărea, fie că îl va conduce către un loc liniștit, pe teritoriul Clanului lor.

Lui Inimă de Foc i se tăie răsuflarea când auzi un foșnet prin stratul de ferigi. Un nas gri își croia drum printre frunze. Inimă de Foc lăsă capul jos când prietenul lui se uită cu atenție împrejur. După câteva clipe, războinicul o luă la goană către locul de antrenament.

Inimă de Foc se simțea plin de speranță. Poate că îi trecuse răceala și voia să se alăture antrenamentului. Porni pe urmele lui, la o distanță considerabilă, bazându-se mai mult pe miros decât pe văz.

Dar când urma se îndepărtă de poteca ce ducea spre locul de antrenament, Inimă de Foc își dădu seama că sperase degeaba. Îngrozit la gândul că avea să se întâmple ceva rău, zări stânca cenușie conturându-se printre copaci: Pietrele Însorite. Inimă de Foc ciuli urechile și deschise gura, testând aerul, pentru a detecta prezența pisicilor inamice. La marginea pădurii zări o pisică cenușie, cu umerii lați, care se strecura dincolo de stânci, către granița cu Clanul Râului. Acum nu mai exista niciun dubiu încotro se îndrepta prietenul său.

Îndată ce dispăru Dungă Cenușie, Inimă de Foc înaintă și se uită către râu. Își dădea seama unde se află prietenul său, după felul cum se mișcau arbuștii când trecea printre ei. Spera doar că nu îl urmăresc și războinici al Clanului Râului.

Inimă de Foc coborî printre tufișuri. Râul nu mai era înghețat, se auzeau apa clipocind la mal și valurile spărgându-se de bolovani. Încetini când ajunse la marginea frunzișului și se uită la spațiul deschis din apropierea râului.

Dungă Cenușie era așezat pe pietriș. Războinicul cenușiu se uita în jur, cu urechile ciulite, dar Inimă de Foc își dădea seama, după umerii lui relaxați, că nu e la vânătoare.

Se auzi strigătul unei pisici necunoscute în depărtare. O patrulă a Clanului Râului? Lui Inimă de Foc i se zbârli blana, iar mușchii i se încordară instinctiv, dar Dungă Cenușie nici nu se clinti. Apoi se auzi un foșnet în frunzișul de pe cealaltă parte a râului. Însă Dungă Cenușie rămase pe loc. Inimă de Foc își ținu respirația când apăru un chip pe malul îndepărtat. Pisica argintie ieși în liniște dintre tufișuri și se strecură în apă. Inimă de Foc încremeni. Era Pârâu Argintiu, pisica drăguță care îi salvase prietenul! Înotă cu ușurință până pe celălalt mal. Dungă Cenușie se ridică și mieună încântat, frământând pietrișul cu labele, de emoție. Se apropie de marginea apei, ținând coada sus, chiar când ea urca pe mal.

Pârâu Argintiu își scutură apa din blană, iar cele două pisici își atinseră ușor nasurile. Dungă Cenușie își frecă botul de obrazul ei, iar ea își ridică bărbia, fericită. Apoi Pârâu Argintiu se ridică pe vârfuri și își undui trupul suplu în jurul trupului lui. Pentru prima dată, Dungă Cenușie părea să nu se supere deloc că se udă, fiindcă începu să toarcă suficient de tare încât să îl audă și Inimă de Foc, atunci când Pârâu Argintiu își lipi blana udă de el.

CAPITOLUL 14

Lui Inimă de Foc i se zbârli blana de groază. Cum putea Dungă Cenușie să fie atât de neghiob? Încălca fiecare regulă din codul războinicilor întâlnindu-se cu acea pisică din alt Clan.

— Dungă Cenușie! șuieră Inimă de Foc, sărind din tufișuri.

Cele două pisici se întoarseră cu fața la el. Pârâu Argintiu își dădu urechile pe spate, nervoasă. Dungă Cenușie se uită speriat la el.

— M-ai urmărit!

Inimă de Foc îi ignoră miorlăitul uluit.

— Ce faci? Nu știi cât e de periculos să te afli aici?

Pârâu Argintiu i se adresă:

— Suntem în siguranță. N-o să treacă nicio patrulă pe aici, până după apusul soarelui.

— Ești sigură de asta? De parcă știi tu toate mișcările Clanului! mârâi Inimă de Foc.

Pârâu Argintiu își ridică bărbia.

— De fapt, chiar le știu. Tatăl meu este Stea Încovoiată, liderul Clanului Râului.

Inimă de Foc încremeni.

— Ce faci? scuipă el către Dungă Cenușie. Ai fi putut să faci o alegere mai proastă?

Dungă Cenușie se uită în ochii lui pentru o clipă, apoi se întoarse către Pârâu Argintiu.

— Ar fi mai bine să plec, mieună el.

Ea clipi încet și întinse gâtul ca să-i atingă obrazul. Închiseră ochii și rămaseră o clipă nemișcați. Inimă de Foc îi urmări în tăcere, deși îl furnicau labele de îngrijorare. Pârâu Argintiu îi șopti ceva la ureche lui Dungă Cenușie, după care cele două pisici se despărțiră. Pisica din Clanul Râului ridică botul și se uită sfidător în ochii lui Inimă de Foc, înainte să se strecoare din nou în râu.

Dungă Cenușie se apropie de Inimă de Foc. Cei doi prieteni nu vorbiră deloc cât traversară teritoriul Clanului Râului și Pietrele Însorite. Când se apropiară de tabără, Dungă Cenușie încetini ritmul.

Încetini și Inimă de Foc.

— Nu poți să te mai întâlnești cu ea, gâfâi el.

Îi mai dispăruse din teamă, acum, că erau departe de granița cu Clanul Râului, dar tot era furios.

— Nu pot, răspunse Dungă Cenușie, răgușit.

Tuși și începu să gâfâie.

— Nu-nțeleg, mieună Inimă de Foc. În momentul ăsta, Clanul Râului este ostil față de Clanul Tunetului. Doar l-ai auzit pe Blană de Leopard, după moartea lui Gheară Albă...

Inimă de Foc tresări, știind că era o amintire dureroasă pentru prietenul său, dar nu se putea opri acum.

— De unde știi măcar că poți avea încredere în această pisică din Clanul Râului?

— N-o cunoști pe Pârâu Argintiu! scuipă Dungă Cenușie.

Tăcu și se așeză. I se citea durerea în ochi.

— Și nu mai era nevoie să-mi aduci aminte de moartea lui Gheară Albă. Crezi că mie mi-e

ușor să știu că sunt responsabil de moartea unuia dintre tovarășii de Clan ai lui Pârâu Argintiu?

Inimă de Foc fornăi pe nas, iritat. Gheară Albă era un războinic inamic, nu un „tovarăș de Clan“! Dar Dungă Cenușie continuă:

— Pârâu Argintiu a înțeles c-a fost un accident. Canionul nu era un loc potrivit pentru o luptă. Orice pisică ar fi putut să cadă în prăpastie!

Inimă de Foc se plimbă în jurul lui Dungă Cenușie, în timp ce acesta își lingea blana ca să îndepărteze mirosul lui Pârâu Argintiu.

— Nu contează ce crede Pârâu Argintiu! Cum rămâne cu loialitatea ta față de Clanul Tunetului? întrebă el. Încalci codul Clanului prin simplul fapt că te întâlnești cu ea!

Dungă Cenușie se opri din spălat.

— Crezi că nu știu asta? șuieră el. Te îndoiești de loialitatea mea față de Clanul Tunetului?

— Ce altceva pot să cred? Nu te poți întâlni cu ea fără să minți restul Clanului. Și dacă va trebui să ne luptăm cu Clanul Râului? Te-ai gândit la asta?

— Îți faci prea multe griji! se răți oi Dungă Cenușie. N-o să se ajungă acolo. Acum, că Stea Căzătoare a fost alungat, iar Clanul Vântului s-a întors acasă, Clanurile o să păstreze pacea.

— Cei din Clanul Râului nu par să fie prea pașnici, sublinie Inimă de Foc. Știi bine că vânează la Pietrele Însorite, pe teritoriul nostru.

— Vânează la Pietrele Însorite de dinainte să mă nasc eu, îi zise Dungă Cenușie, batjocoritor, după care se răsuci ca să se spele la baza cozii.

Inimă de Foc continuă să se plimbe de colo colo. Dungă Cenușie părea să nu înțeleagă ce face.

— Bine. Și dacă te prinde o patrulă a Clanului Râului?

— Pârâu Argintiu n-o să permită să se întâmple una ca asta, răspunse Dungă Cenușie, continuând să-și spele coada stufoasă.

— Pentru numele Clanului Stelelor, chiar nu ești deloc îngrijorat? izbucni Inimă de Foc, scos din fire.

Dungă Cenușie se opri din spălat și se uită la prietenul său.

— Nu-nțelegi, nu-i așa? Clanul Stelelor a plănuit asta. Uite, Pârâu Argintiu vrea să se întâlnească cu mine *chiar și după ceea ce s-a întâmplat cu Gheară Albă*. Împărtășim aceleași gânduri, de parcă ne-am fi născut în același Clan.

Inimă de Foc își dădu seama că nu are rost să se mai certe cu el.

— Haide! mieună el, obosit. Ar fi bine să ne-ntoarcem înainte să ți se observe iarăși lipsa.

Dungă Cenușie se ridică în picioare. Se urcă, alături de prietenul său, până în vârful pantei, și se uitară amândoi în jos, la tabără. Un singur gând i se învârtea prin minte lui Inimă de Foc: cum putea Dungă Cenușie să o iubească pe fiica lui Stea Încovoiată și totuși să rămână loial Clanului Tunetului?

Se uită la el, apoi începură să coboare, împreună, panta abruptă către casă. Se furișară înapoi în tabără în același mod în care o părăsise Dungă Cenușie. Inimă de Foc își ținu respirația când se strecură prin frunzișul ce forma granița taberei, furios pe prietenul său, fiindcă îl obliga să se furișeze în acel fel. Îi sări inima din piept când, ieșind de după culcușul pisoilor, dădu de Vifor Alb, care se îndrepta spre ei.

— Dungă Cenușie, tu ar trebui să te odihnești, nu să hoinărești pe-aici! Tusea ta a început deja să se răspândească. N-am vrea să ajungă și în culcușul pisoilor! îl avertiză războinicul.

Dungă Cenușie încuviință din cap și se îndreptă către bârlogul războinicilor.

— Iar tu – lui Inimă de Foc îi zvâcniră urechile de teamă când Vifor Alb se întoarse spre el – n-ar trebui să-ți antrenezi ucenicii?

— M-am întors să-i cer lui Colț Galben ceva pentru durerea de burtă, mormăi Inimă de Foc.

— Păi atunci du-te și cere-i! răspunse Vifor Alb. Iar după aia fă-te util și caută niște vânat

proaspăt! E iarnă, nu se poate ca războinicii tineri să piardă vremea degeaba prin tabără!

— Da, Vifor Alb, mieună Inimă de Foc.

Se îndepărtă, ușurat că scăpase de alte întrebări, și se se îndreptă către vizuina lui Colț Galben.

Aceasta era ocupată cu amestecatul ierburilor. În fața ei erau adunate mai multe grămăjoare de frunze. Inimă de Foc o urmări câteva clipe, fără să spună nimic. Se simțea trist și secătuit de puteri după cearta cu Dungă Cenușie. Și-ar fi dorit să fie Frunză Ruginie în locul lui Colț Galben, amestecând ierburi.

Pisica-vraci se uită la el.

— Nu prea mai am rezerve de ierburi. S-ar putea să am nevoie de ajutor cu aprovizionarea.

Inimă de Foc nu răspunse. Tocmai se întreba dacă nu ar fi trebuit să îi mărturisească grijile sale în legătură cu Dungă Cenușie, când ea îi întrerupse șirul gândurilor.

— Se pare că a pătruns tusea albă în tabără, mârâi ea, împungând nervoasă o frunză uscată. Au apărut două cazuri de azi-dimineață.

— Labă Iute? întrebă Inimă de Foc.

Bătrâna pisică scutură din cap.

— Labă Iute e doar răcit. E vorba de puiul lui Coadă Pestriță. Și de Zdreanță. Deocamdată nu e grav, dar trebuie să ne concetrăm asupra însănătoșirii Clanului. Iarna aduce întotdeauna amenințarea tusei verzi.

Inimă de Foc îi înțelegea îngrijorarea. Tusea verde îi putea omorî. Colț Galben se uită din nou la el.

— Tu ce voiai?

— Ah, nimic, mă doare burta, dar nu mai contează, dacă ești ocupată.

— Te doare rău? mieună ea.

— Nu, recunoscu Inimă de Foc, fără să o poată privi în ochi.

— Atunci întoarce-te când o să te doară mai rău!

Pisica-vraci se întoarse la treburile ei. Inimă de Foc se întoarse să plece, dar Colț Galben îl chemă înapoi.

— Asigură-te că Dungă Cenușie stă în vizuina lui, te rog! E un războinic tânăr și puternic. Dacă s-ar fi odihnit, ar fi trebuit să-i treacă tusea până acum.

Inimă de Foc mișcă din coadă, agitat. Oare Colț Galben își dăduse seama că Dungă Cenușie fusese plecat din tabără? Așteptă, cu inima gata să-i sară din piept, să vadă dacă avea să mai spună ceva, dar Colț Galben se încrunta din nou la buruienile ei, așa că plecă pe nesimțite.

Se întuneca, iar Inimă de Foc știa că mai are puțin timp la dispoziție ca să vâneze. Prinse repede un șoarece de câmp, un pițigoi și un șoarece de pădure, dar ezită înainte să se întoarcă în tabără. Temerile sale cu privire la Dungă Cenușie erau mai importante decât ceea ce ar fi putut spune Vifor Alb dacă nu aducea vânat la timp pentru masa de seară. Inimă de Foc luă o hotărâre. Dacă Dungă Cenușie nu voia să asculte de vocea rațiunii, poate o putea convinge el pe Pârâu Argintiu.

Își ascunse prada sub rădăcina unui copac și o acoperi cu frunze. Pentru a doua oară în ziua aceea, se îndreptă către Pietrele Însorite. Ploaia care îi amenințase toată ziua începu, în sfârșit, să cadă. Deja lovea constant frunzele ferigilor când începu el să coboare panta întunecată ce ducea către râu.

Deși ploua, îi găsi ușor urma lui Pârâu Argintiu. Inimă de Foc se ținu după miros, până în locul în care îi găsise pe ea și pe Dungă Cenușie împreună. Coborî pe mal, extrem de atent. Apa întunecată curgea repede pe lângă el, făcându-l să se înfioare. Nu voia deloc să înoate până pe partea cealaltă. Blana lui nu era uleioasă, ca cea a pisicilor din Clanul Râului, iar acela nu era un anotimp prielnic pentru o baie în râu.

Deodată, Inimă de Foc încremeni. Simți mirosul unor războinici din Clanul Râului.

Se ghemui și o văzu pe Pârâu Argintiu pe malul opus, trecând printre crengile lăsate ale unei sălcii. În urma ei erau doi membri ai Clanului său, dintre care unul, un războinic cu umerii lați și răni de luptă la urechi. Războinicul adulmecă aerul, bănuitor, și se uită în jur.

Inimă de Foc își auzi sângele țiuind în urechi. Oare războinicul acela îi simțise mirosul?

CAPITOLUL 15

Inimă de Foc se retrase foarte încet înapoi în stratul de ferigi. Războinicul din Clanul Râului nu mai adulmeca aerul, dar tot se uita atent în jur.

Inimă de Foc se întoarse, tot ghemuit, și începu să se îndepărteze. Auzi un pleoscăit în spatele său. O pisică intrase în râu. Se uită peste umăr, cu inima cât un purice. Văzu, printre ferigi, un cap argintiu îndreptându-se către el. Pârâu Argintiu! Dar unde erau celelalte două pisici? Se plimbă în cerc, grijuliu, testând aerul cu gura deschisă. Nu se simțeau prin apropiere. Probabil că merseseră mai departe. Se uită în spate, la Pârâu Argintiu, care înota hotărâtă spre malul pe care se afla el. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva era o capcană, dacă nu cumva ar fi trebuit să fugă, dar grijile sale pentru Dungă Cenușie îl convinseră să stea pe loc.

Pisica dungată, argintie, se urcă pe mal și șuieră încet:

— Inimă de Foc, știu că ești aici. Îți simt mirosul! Ești în siguranță, Blană de Piatră și Labă Umbroasă au plecat.

Inimă de Foc nu se mișcă.

— Inimă de Foc, n-aș permite să i se întâmple ceva celui mai bun prieten al lui Dungă Cenușie! mieună ea, nerăbdătoare. Ai încredere în mine, pentru numele Clanului Stelelor!

Inimă de Foc ieși, încet, din ascunzătoare.

Pârâu Argintiu se holbă la el, dând din coadă.

— Ce cauți aici?

— Te căutam pe tine, șopti el, conștient că se află pe teritoriu inamic.

Pârâu Argintiu mișcă din urechi, speriată.

— A pățit ceva Dungă Cenușie? I s-a agravat tusea?

Inimă de Foc era enervat de îngrijorarea ei. Nu voia să știe cât de mult ținea pisica aceea la prietenul lui.

— E bine! mârâi el, grija fiind înlocuită de furie. Dar n-o să mai fie, dacă o să continue să se întâlnească cu tine!

Lui Pârâu Argintiu i se zbârli blana.

— N-o să permit să i se întâmple nimic rău lui Dungă Cenușie!

— Serios? pufni el pe nas. Și ce ai putea face să-l protejezi?

— Sunt fiica unui lider de Clan! mieună Pârâu Argintiu.

— Iar asta îți dă puterea de a-i controla pe războinicii tatălui tău? De-abia ai trecut de stadiul de ucenic!

— La fel ca tine! scuipă ea, indignată.

— Da, așa e, recunoscu Inimă de Foc. Și tocmai de-aia nu sunt sigur că-l pot proteja pe Dungă Cenușie de furia propriului Clan, sau de cea a Clanului tău, dacă o să afle că vă întâlniți.

Pârâu Argintiu încercă să se uite urât la el, dar avea ochii îndurerați.

— Nu pot să nu mă mai întâlnesc cu el, miorlăi ea.

Glasul i se transformă într-o șoaptă:

— Îl iubesc.

— Dar tensiunea dintre Clanurile noastre este și așa destul de mare!

Inimă de Foc era prea nervos ca să i se facă milă de ea.

— Știm că membrii Clanului Râului vânează pe teritoriul nostru...

Ochii lui Pârâu Argintiu își recăpătară privirea sfidătoare.

— Dacă ar înțelege de ce, Clanul Tunetului n-ar mai invidia ceea ce prindem noi acolo!

— De ce? o întrebă Inimă de Foc.

— Clanul meu e înfometat. Pisoii noștri plâng pentru că mamele lor nu mai au lapte. Bătrânii mor fiindcă nu avem pradă suficientă.

Inimă de Foc se uită la ea cu gura căscată.

— Dar voi aveți râul! protestă el.

Toate pisicile știau că cei din Clanul Râului se bucurau de cea mai bună zonă de vânat: aveau peștele din râu, precum și prada din pădurea și câmpurile dimprejur.

— Nu e de ajuns. Două-Picioare ne-au acaparat teritoriul din josul râului. Și-au construit o tabără acolo, unde au stat toată vara, cât timp peștii erau din abundență. După ce au plecat, mai rămăseseră puțini pești. Iar stricăciunile pe care le-au creat în pădure au făcut ca și prada de uscat să fie mai rară.

Lui Inimă de Foc i se făcu milă de membrii Clanului ei, deși era încă mânios. Își dădea seama în ce situație gravă se află Clanul Râului. Erau obișnuiți cu regimul lor bogat în pește – se îngrășau vara ca să poată trece peste lunile grele de iarnă. Se uită la pisica argintie cu alți ochi. Își dădu seama că, de fapt, nu era zveltă, ci de-a dreptul slabă. Prin blana udă i se vedeau coastele. Deodată înțelese ostilitatea lui Stea Încovoiată față de planul lui Stea Albastră de la Adunare.

— De-aia nu voiați să se întoarcă acasă Clanul Vântului!

— Iepurii aleargă prin ținutul mlăștinos tot anul, îi explică ea. Erau singura noastră speranță să supraviețuim iernii fără să pierdem pui.

Dădu din cap încet, înainte să se uite din nou la Inimă de Foc.

— Dungă Cenușie știe toate astea? întrebă el.

Pârâu Argintiu încuviință din cap. Inimă de Foc se holbă la ea, uluit pentru o clipă. Dar nu putea permite ca acele cuvinte să stea în calea codului războinicilor. Și nici prietenul său.

— Indiferent ce probleme are Clanul tău, tot nu trebuie să te mai întâlnești cu Dungă Cenușie!

— Nu! răspunse Pârâu Argintiu, ridicându-și bărbia.

Îi scânteiară ochii.

— Cum ar putea dragostea noastră să facă rău?

Inimă de Foc se uită fix în ochii ei. Îl trecu din nou un fior pe șira spinării, pe măsură ce ploaia rece i se infiltra în blana groasă.

Deodată, Pârâu Argintiu scuipă, făcându-l pe Inimă de Foc să tresară.

— Trebuie să pleci, se-ntoarce patrula!

Inimă de Foc auzi un foșnet slab pe celălalt mal al râului. Ar fi fost inutil – și periculos – să mai zăbovească. Foșnetul se auzea din ce în ce mai aproape. Fără să își ia rămas-bun, se năspusti prin stratul de ferigi și se îndreptă către casă.

Alergă până la prada ascunsă, pe care o lăsase sub un stejar. În drum spre casă, mirosul proaspăt al unui Două-Picioare îl făcu să se oprească și să își aducă aminte de Prințesa. Se întrebă dacă avea timp să treacă prin Ținutul Două-Picioare. Voia să afle dacă născuse. Dar Prințesa era, probabil, la adăpost, în cuibul ei de Două-Picioare, iar Clanul lui avea nevoie de vânat. Inimă de Foc începu să aibă mustrări de conștiință când își dădu seama că nu numai prietenul său nu știa cui să îi fie loial.

Începură să i se prelingă picături de ploaie de pe vârfurile mustăților. Scutură din cap și porni mai departe.

În tabără era liniște când ajunse el, fiindcă pisicile se adăposteau în culcușurile lor. Inimă de Foc traversă luminișul noroios și își lăsă prada în grămada de vânat proaspăt. După ce își

alese ceva de mâncare, se îndreptă către bârlogul războinicilor. În niciun caz nu avea să mănânce afară în seara aceea.

Își vârî capul în bârlog. Dungă Cenușie moțăia, spre ușurarea lui Inimă de Foc. Poate că avea să se însănătoșească dacă nu mai alerga prin pădure ca să o întâlnească pe Pârâu Argintiu.

— Colț Galben nu și-a luat nimic de mâncare, se auzi vocea lui Vifor Alb, din întuneric. A fost prea ocupată. Cred c-ar aprecia șoarecele ăla din gura ta.

Inimă de Foc aprobă din cap și ieși din nou din bârlog. Dacă pisica-vraci era prea ocupată să își ia ceva de mâncare însemna că epidemia din tabără se agrava. Traversă luminișul în fugă, oprindu-se numai ca să mai ia un șoarece, înainte să treacă prin tunelul de ferigi.

Un pisoi dungat zăcea într-un cuib de mușchi, între ferigi, la marginea luminișului. Colț Galben se ghemuise lângă el, încercând să îl convingă să înghită niște ierburi. Pisoiul fornăi pe nas, stârnindu-i mila lui Inimă de Foc, după care se uită în sus, la pisica-vraci, cu ochii și nasul curgând. Inimă de Foc își dădu seama că acela e pisoiul bolnav de tuse albă.

Colț Galben se întoarse când îl auzi pe Inimă de Foc sosind.

— Sunt pentru mine? mieună ea, uitându-se la șoarecii care atârnau din gura lui Inimă de Foc.

Acesta încuviință din cap și îi lăsă jos.

— Mulțumesc. Acum, că ești aici, încearcă să convingi pisoiul ăsta să ia leacul!

Bătrâna pisică se apropie de șoareci, mișcându-se cu greutate din cauza vechii ei răni de la umăr, și începu să înfulece, înfometată.

Războinicul se apropie de pisoi. Acesta se uită în sus la el, deschizând boticul pentru a tuși răgușit, dureros. Inimă de Foc împinse, încet, o buruiană verde înspre el.

— Dacă vrei să devii războinic, va trebui să te obișnuiești să înghiți lucrurile astea oribile, mieună el. Atunci când o să călătorești la Piatra Lunii, o să trebuiască să mănânci ierburi mult mai dezgustătoare ca asta.

Pisoiul se uită întrebător la el, cu ochii pe jumătate închiși.

— Gândește-te că acum te antrenezi, îl îndemnă Inimă de Foc. Antrenament pentru atunci când o să devii războinic.

Pisoiul se aplecă și gustă din buruiană.

Inimă de Foc toarse ca să îl încurajeze.

Colț Galben apăru lângă el.

— Foarte bine! mieună ea.

Făcu un semn cu botul, iar războinicul înțelese că vrea să îi vorbească. O urmă până la adăpostul pietrei înalte, unde dormea ea. Încă ploua, iar blana de un cenușiu mat a lui Colț Galben era îmbibată de apă, iar ea își târa coada udă prin noroi.

— Stea Albastră e bolnavă de tuse albă, mieună ea, solemn.

— Dar tusea albă nu e gravă, nu-i așa?

Colț Galben dădu din cap.

— S-a instalat foarte repede, mieună ea, și a afectat-o foarte tare.

Inimă de Foc simți un gol în stomac când își aduse aminte numărul mic de vieți pe care le mai avea liderul Clanului.

— Am avertizat-o să stea departe de pisicile bolnave, dar ea a vrut să le viziteze, continuă Colț Galben. Acum doarme în vizuina ei. Blană de Zăpadă e cu ea.

Teama din ochii lui Colț Galben îl făcu pe Inimă de Foc să se întrebe dacă nu cumva știe adevărul despre viețile lui Stea Albastră. Războinicul credea că el e singura pisică din tabără căreia îi împărtășise acest secret. Ceilalți membri ai Clanului credeau că mai are trei vieți, dar poate că o pisică-vraci își dădea seama instinctiv de astfel de lucruri.

Adevărul era că, dacă Stea Albastră își mai pierdea o viață, nu îi mai rămânea decât una.

CAPITOLUL 16

Ploaia continuă toată noaptea și dimineața următoare. Dar, la prânz, norii începură să dispară. În luminiș era o atmosferă grea, fiindcă toți membrii Clanului așteptau vești despre liderul lor.

Inimă de Foc ieși de sub tufa de mure de lângă zidul taberei, unde se adăpostise încă de la răsăritul soarelui. Se îndreptă către vizuina lui Stea Albastră, de sub Piatra Mare. Nu se auzea nimic dinăuntru. Când se întoarse să plece, se lovi de Blană Albastră, care ducea hrană către culcușul pisoilor. Aceasta înclină capul într-o parte, întrebător.

Inimă de Foc își dădu seama că spera să audă vești despre Stea Albastră.

— Mă tem că nu sunt noutăți, zise el, ridicând din umeri.

Inimă de Foc le dăduse lui Labă Fumurie și Labă de Ferigă o zi liberă, fără antrenamente. Îi vedea întinși lângă vizuina lor, plictisiți. Își dădea seama că îi dezamăgise, dar voia să stea în tabără cât timp Stea Albastră era bolnavă. Cel puțin Gheară de Tigru nu era acolo, ca să-i conteste decizia. Secundul plecase cu patrula de dimineață.

Deodată, lichenii de la intrarea în vizuina lui Stea Albastră se mișcară, iar Blană de Zăpadă se ivi dintre ei. Alergă până la bârlogul lui Colț Galben și apăru din nou, după câteva clipe, cu pisica-vraci în urma ei.

Inimă de Foc ajunse la vizuina lui Stea Albastră tocmai când Blană de Zăpadă și Colț Galben se făceau nevăzute prin perdeaua de licheni. Se opri la intrare și se așeză, cu inima mai să-i sară din piept. Blană de Zăpadă scoase capul afară.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Inimă de Foc, cu glasul tremurând.

Blană de Zăpadă închise ochii.

— Are tuse verde, îi spuse ea, tristă. Stai de pază și nu lăsa pe nimeni să intre!

Intră din nou în vizuină.

Inimă de Foc încremeni, șocat. Tuse verde! Stea Albastră chiar era în pericol să își mai piardă o viață!

Un țipăt ascuțit din afara taberei îl făcu să se întoarcă și să se uite către tunelul de orz sălbatic. Labă Pământie se năpusti în luminiș și se opri lângă Inimă de Foc.

— Vin din partea lui Gheară de Tigru, gâfâi el. Am un mesaj pentru Stea Albastră.

— E bolnavă, răspunse Inimă de Foc. Nu poți intra!

Labă Pământie dădu din coadă, nervos.

— Gheară de Tigru vrea să se întâlnească cu ea la Calea Tunetului. E urgent!

— Ce s-a întâmplat?

Labă Pământie îi aruncă o privire urâcioasă.

— Gheară de Tigru a chemat-o pe Stea Albastră, rânji el. Nu pe un pisoi de casă, care se preface că e războinic!

Inimă de Foc se înfurie și scoase ghearele.

— Stea Albastră nu poate părăsi tabăra, mârâi el.

Își lăsă urechile pe spate și se postă în fața intrării în vizuina liderului său.

— Inimă de Foc are dreptate, se auzi mieunatul răgușit al lui Colț Galben din spatele lui.

Ieșise din vizuina lui Stea Albastră.

Labă Pământie se uită la pisica-vraci, făcându-se mic sub privirea ei portocalie.

— Gheară de Tigru a găsit dovezi că pe teritoriul nostru se află războinici ai Clanului Umbrelor, mieună el. Ne-au invadat locurile de vânătoare!

În ciuda îngrijorării pentru Stea Albastră, Inimă de Foc își arătă colții de furie. Cum îndrăzneau? După tot ceea ce făcuse Clanul Tunetului pentru ei!

Dar pe Colț Galben nu îl interesau informațiile lui Labă Pământie. Se întoarse către Inimă de Foc, alarmată.

— Inimă de Foc... mieună ea. Spune-mi, știi cumva dacă există iarba-mâței în Ținutul Două-Picioare?

— Iarba-mâței? repetă el.

— Am nevoie pentru Stea Albastră, îi explică ea. Este o buruiană pe care n-am mai folosit-o de luni întregi, dar cred c-o poate ajuta.

Inimă de Foc era numai ochi și urechi la pisica-vraci. Aceasta continuă: — Are frunzele moi și un miros irezistibil...

Inimă de Foc o întrerupse.

— Da, știu unde se găsește!

Nu o văzuse niciodată prin pădure, dar, când era pisoi, se rostogolise printr-o astfel de tufă, lângă casa lui de Două-Picioare.

— Foarte bine, răspunse Colț Galben. Am nevoie de cât de multă poți căra, și repede!

— Cum rămâne cu Gheară de Tigru? întrebă Labă Pământie.

— Gheară de Tigru va trebui să se descurce singur, deocamdată! se răsti Colț Galben.

Labă Fumurie îi urmărise de pe butuc. Sări în picioare.

— Cu ce să se descurce singur? mieună ea, agitată.

Inimă de Foc îi făcu semn din coadă, să nu mai spună nimic.

Labă Pământie ignoră ucenicul.

— Clanul Umbrelor ar putea fi deja pe teritoriul nostru! șuieră el.

Labă Fumurie făcu ochii mari, dar își ținu gura.

Colț Galben căzu pe gânduri.

— Unde e Vifor Alb? întrebă ea.

— În patrulă, la Pietrele Însorite, cu Labă Nisipie și Blană de Șoarece, răspunse Labă Pământie.

Colț Galben încuviință din cap.

— Cum Stea Albastră este bolnavă, iar Inimă de Foc o să plece după iarba-mâței, nu putem risca să mai trimitem războinici în afara taberei. Dacă *într-adevăr* Clanul Umbrelor se află pe teritoriul nostru, ar putea să atace aici. Au mai făcut-o și altădată! îi reaminti ea, îndârjită.

— Dacă o să aduc repede iarba-mâței, zise Inimă de Foc, m-aș putea întâlni după aceea cu Gheară de Tigru și i-aș putea transmite mesajul de la Stea Albastră.

Lui Labă Pământie îi sclipiră ochii.

— Dar el vrea ca Stea Albastră să vadă dovezile cu ochii ei! Clanul Umbrelor a lăsat resturi de vânat pe partea noastră de Calea Tunetului!

Colț Galben îl reduse la tăcere cu un mârâit.

— Stea Albastră n-are nevoie să vadă dovezile! se răsti ea. Cuvântul secundului ei ar trebui să fie suficient!

— Nu trebuie să-i spun decât că Stea Albastră nu poate veni, mieună Inimă de Foc. O să-i duc eu mesajul, după ce iau iarba-mâței. Unde e?

— Mă duc eu! scuipă Labă Pământie. Crezi că ești un mesager mai bun ca mine, doar pentru că eu sunt ucenic, iar tu războinic?

Îi aruncă lui Inimă de Foc o privire plină de ură.

Dar Colț Galben nu avea timp de certuri.

— Clanul va trebui protejat cât timp e plecat Inimă de Foc! șuieră ea către Labă Pământie, dându-și urechile pe spate. Nu este o datorie suficient de importantă pentru tine? Acum, unde este Gheară de Tigru?

— În spatele frasinului ars, care atârnă peste Calea Tunetului, răspunse Labă Pământie, morocănos.

— Am înțeles, mârâi Colț Galben. Du-te, Inimă de Foc! Repede!

Pe măsură ce traversa în fugă luminișul, auzea pași mărunți în spatele său.

— Inimă de Foc, așteaptă!

— Du-te înapoi în culcușul tău, Labă Fumurie! mieună el peste umăr, fără să încetinească.

— Dar aș putea să-i duc eu mesajul lui Gheară de Tigru, cât timp culegi tu iarba-mâței!

Inimă de Foc se opri și se întoarse spre ucenica sa.

— Labă Fumurie, dacă sunt războinici din Clanul Umbrelor prin preajmă, trebuie să rămâi în tabără!

Pisicuța păru dezamăgită, dar Inimă de Foc nu avea timp să se gândească la sentimentele ei.

— Du-te înapoi la culcușul tău! mârâi el.

Se întoarse și o zbughi din tabără, fără să mai aștepte să îi vadă reacția.

Alergă printre Brazii Înalți și se strecură rapid printre tufișurile din jurul Ținutului Două-Picioare. Când se cățără pe gardul care împrejmuia fosta lui casă, mirosul cunoscut al grădinii îi umplu nările. Mintea îi fu invadată de amintiri care îl năuciră pentru o clipă. Se gândi la după-amiezile însorite când se juca în grădină, cu jucăriile pe care i le dădeau Două-Picioare. Aproape că se aștepta să audă zdrăngănitul familiar care anunța masa și pe ei strigându-l pe numele lui de pisoi de casă. Apoi se gândi la Stea Albastră, care se lupta cu tusea verde.

Inimă de Foc sări în grădină și traversă pajiștea, îndreptându-se către locul în care știa că se găsea cândva iarba-mâței. Trase adânc aer în piept, cu gura deschisă, și expiră ușurat. Mirosul ademenitor era încă pe undeva, pe acolo.

Se plimbă de-a lungul stratului de plante, adulmecând. Nu vedea buruiana căutată, iar cu fiecare pas se apropia din ce în ce mai mult de fostul său cuib de Două-Picioare. Încetini ritmul. Începură să i se amestece în minte mirosurile copilăriei sale cu cel al plantei căutate. Era derutat.

Scutură din cap, ca să își revină, și se concentră asupra mirosului de iarba-mâței. Se furișă pe sub un tufiș mare, din care încă se mai prelingea apa rămasă de la ploaia de noaptea trecută, și găsi un smoc mare din buruiana aceea moale și frumos-mirositoare. Din cauza înghețului de zilele trecute unele frunze degeraseră, dar tufișul protejase suficient de multe încât să poată fi folosite de Colț Galben. Inimă de Foc smulse câte putea el să ducă. Gustul lor delicios i se preligea în gură, dar avu grijă să nu le mestece, oricât de mult și-ar fi dorit. Stea Albastră avea nevoie de fiecare picătură din seva lor prețioasă.

Cu fălcile pline, se întoarse și traversă din nou grădina. Sări peste gard și fugi cât îl țină picioarele, prin pădure, fără să ia în seamă ciulinii care i se agățau de blană. Simțea că îi explodează plămânii – ținea fălcile închise, ca să poată duce buruienile, așa că nu respira decât pe nas.

Colț Galben îl aștepta în tunelul de orz sălbatic. Inimă de Foc îi lăsă iarba-mâței la picioare și luă o gură mare de aer, respirând adânc. Pisica-vraci ridică frunzele, cu o privire recunoscătoare, după care se grăbi către vizuina lui Stea Albastră.

Respirând adânc aerul din tunelul de orz sălbatic, Inimă de Foc își dădu seama că simte mirosul lui Labă Fumurie. Adulmecă în jur. Oare Labă Fumurie părăsise tabăra, în ciuda faptului că o avertizase în legătură cu războinicii din Clanul Umbrelor?

Războinicul alergă până la bârlogul ucenicilor și își băgă capul înăuntru. Labă de Ferigă dormea, singur.

— Unde e Labă Fumurie? mieună Inimă de Foc.

Labă de Ferigă ridică botul, somnoros.

— Ce?

— Labă Fumurie! Unde e?

— Nu știu, răspunse ucenicul, derutat.

Inimă de Foc scoase capul din bârlog și se uită de jur-împrejurul luminișului. Blană de Zăpadă se plimba prin fața vizuinii lui Stea Albastră, cu blana zbârlită de agitație.

Inimă de Foc se întrebă ce să facă. Nu avea timp să o caute pe Labă Fumurie, dar nici nu voia să le spună celorlalți războinici că lipsește. „Dungă Cenușie!“ îi veni în cap, brusc. O putea căuta prietenul lui, în timp ce el se ducea după Gheară de Tigru. Se duse la bârlogul războinicilor și se strecură înăuntru.

Cuibul lui Dungă Cenușie era gol. Inimă de Foc se înfurie. Unde era prietenul lui când avea nevoie de el? De parcă n-ar fi știut! Pufni pe nas, mânios. Labă Fumurie trebuia să se descurce singur, până îl găsea el pe Gheară de Tigru și îi spunea că Stea Albastră e bolnavă.

Inimă de Foc se întoarse prin tunelul de orz și începu călătoria până la Calea Tunetului. În timp ce urma cărarea care urca pe marginea râpei, către pădure, își dădu seama că mirosul lui Labă Fumurie încă se simte în aer. Probabil că trecuse pe acolo. Bineînțeles! Se dusese singură să îl caute pe Gheară de Tigru! Lui Inimă de Foc i se zbârli blana pe spinare de grijă și de furie. Cum putea să fie atât de nesăbuită?

Când trecu pe lângă Pietrele Șerpilor, începu să simtă mirosul Căii Tunetului și să audă vuietul monștrilor de pe ea.

Deodată se auzi un țipăt ascuțit de la marginea pădurii. Lui Inimă de Foc îi îngheță sângele în vene. Era același țipăt pe care îl auzise în visul său.

Ieși dintre copaci și se opri pe peticul de iarbă de la capătul Căii Tunetului. Se uită disperat de-a lungul marginii pădurii și zări un frasin carbonizat de un fulger. Acela trebuia să fie locul în care spusese Labă Pământie că vrea să se întâlnească Gheară de Tigru cu Stea Albastră. Dar secundul se afla la oarece distanță, îndreptându-se calm către frasin.

Inimă de Foc o rupse la fugă. Marginea era foarte îngustă acolo, abia dacă avea loc un iepure să treacă, dar Inimă de Foc continuă să alerge. Îl strigă pe Gheară de Tigru, în timp ce alerga.

— Ai auzit țipătul ăla?

Însă zgomotul unui monstru care se apropia îi acoperi cuvintele.

Inimă de Foc se cutremură când trecu pe lângă el și așteptă să se facă liniște, ca să îl poată striga din nou pe Gheară de Tigru. Apoi zări ceva lângă frasin: o siluetă întunecată pe fâșia îngustă de iarbă. Tresărind de spaimă, recunoscu trupul micuț care zăcea nemișcat lângă Calea Tunetului. Era Labă Fumurie.

CAPITOLUL 17

Inimă de Foc se holbă, îngrozit. În fața lui, Gheară de Tigru ajunsese deja la trupul nemișcat și stătea uitându-se la el, cu umerii-i lați înțepeniți de spaimă. Inimă de Foc se apropie. Întinse botul, timid, și o mirosi pe Labă Fumurie. Avea mirosul Căii Tunetului pe ea. Una dintre labele din spate era răsucită și lucea din cauza sângelui. Lui Inimă de Foc îi tremurau labele atât de tare, încât aproape că nu se mai putea ține pe ele. Apoi îi văzu burta mișcându-se. Încă respira! Mut de uimire, se uită în sus la Gheară de Tigru.

— E în viață, mârâi secundul.

Își aținti privirea de chihlimbar asupra lui Inimă de Foc.

— Ce căuta aici?

— Te căuta pe tine, șopti acesta.

— Adică tu ai trimis-o aici?

Inimă de Foc făcu ochii mari de mirare. Gheară de Tigru chiar credea că el poate fi atât de neghiob?

— Eu i-am spus să stea în tabără! obiectă el. A venit de capul ei.

„Fiindcă n-am știut s-o fac să m-asculte“, își dădu el seama, consternat.

Gheară de Tigru pufni pe nas.

— Trebuie să o ducem acasă.

Se aplecă cu gura deschisă ca să apuce trupul mic și contorsionat, dar Inimă de Foc se repezi și își apucă ucenica de ceafă, înainte ca secundul s-o poată atinge. Începu să o tragă pe Labă Fumurie prin pădure, cât de delicat putu, iar trupul ei atârna moale între labele lui din față.

Dungă Neagră veni în fugă către ei.

— Am verificat din nou Pietrele Șerpilor, Gheară de Tigru! Nu e nici urmă de Clanul...

Se opri când o văzu pe Labă Fumurie atârnând din gura lui Inimă de Foc.

— Ce s-a întâmplat?

Inimă de Foc nu așteptă să audă răspunsul secundului. Se îndepărtă cu povara lui prețioasă printre copaci. Ar fi putut împiedica acel accident! Dacă ar fi putut să o facă pe Labă Fumurie să îl asculte, dacă ar fi fost un mentor mai bun... Trupul ei era rănit și sângera, dar nu ea scotea niciun sunet în timp ce atârna între fălcile lui. Labele ei din spate lăsau o urmă abia vizibilă printre frunze, pe când Inimă de Foc o căra, grijuliu, către casă.

Colț Galben nu era în luminișul ei. Cei doi pisoi care sufereau de tuse albă dormeau duși, încolăciți în adăpostul lor. Inimă de foc o lăsă pe Labă Fumurie pe pământul rece, apoi îi făcu un cuib între ferigi, plimbându-se în cerc printre ele. După ce termină, o apucă de ceafă pe ucenica lui și o trase, încet, înăuntru.

— Inimă de Foc? se auzi glasul lui Colț Galben, din luminiș.

Probabil că îi spusese Gheară de Tigru despre Labă Fumurie. Inimă de Foc sări din cuibul pe care îl făcuse.

— E acolo, înăuntru! cârâi el, simțindu-se slăbit, dar ușurat, la vederea pisicii-vraci.

— Lasă-mă să mă uit! îi ordonă Colț Galben.

Trecu pe lângă Inimă de Foc și intră între ferigi ca să o examineze pe Labă Fumurie. Inimă de Foc se așeză și așteptă.

În cele din urmă, Colț Galben se întoarse.

— E rănită foarte grav, mieună ea, cu ochii întunecați de îngrijorare. Dar cred c-aș putea s-o salvez.

Era o speranță minusculă, ca o singură picătură strălucitoare de rouă care atârna de blană. Inimă de Foc o simți scânteind o clipă, înainte ca pisica-vraci să adauge: — Nu pot să promit nimic.

Se uită adânc în ochii lui Inimă de Foc și murmură:

— Stea Albastră este foarte bolnavă și nu mai pot face nimic pentru ea. Numai Clanul Stelelor îi poate hotărî soarta acum.

Lui Inimă de Foc i se împăienjeniră ochii de tristețe. Abia dacă îi mai zărea chipul lui Colț Galben, dar o auzi din nou vorbindu-i pe un ton blând: — Du-te și stai cu Stea Albastră, mieună ea. Întreba de tine mai devreme. Am eu grijă de Labă Fumurie.

Inimă de Foc încuviință din cap, absent, și se întoarse să plece. Stea Albastră fusese mentorul lui și, mai mult decât atât, existase o legătură între ei doi încă de când se cunoscuseră. Dar se simțea rupt în două. Simțea nevoia să stea și cu Labă Fumurie.

La capătul îndepărtat al tunelului de ferigi străjuia o siluetă întunecată. Gheară de Tigru stătea la intrarea în vizuina lui Colț Galben, ținând capul sus, ca de obicei. Lui Inimă de Foc i se încordară umerii de furie. De ce nu putea marele războinic să dea dovadă de puțină părere de rău? La urma urmei, Labă Fumurie se afla acolo ca să îl caute pe el. Și pentru ce? Inimă de Foc nu văzuse nicio dovadă că cei din Clanul Umbrelor vânaseră pe teritoriul lor! Trecu pe lângă Gheară de Tigru fără să scoată un cuvânt și traversă luminișul ca să ajungă la bârlogul lui Stea Albastră.

Coadă Lungă stătea de pază la intrare. Acesta se uită chiorâș, dar nu încercă să îl oprească atunci când îl văzu dând lichenii la o parte și intrând.

Înăuntru se afla Floare Aurie, una dintre regine. Inimă de Foc vedea ochii acesteia lucind în întuneric și blana de o culoare palidă a lui Stea Albastră, care zăcea în cuibul său. Floare Aurie se aplecă în față și îl linse încet pe cap pe Inimă de Foc ca să îl liniștească, întocmai ca o mamă care își îngrijește puiul. Pe Inimă de Foc îl durea capul gândindu-se la Labă Fumurie. Oare Blană de Zăpadă era alături de fiica ei acum?

— Colț Galben i-a dat iarba-mâței și mușețel, îi șopti Floare Aurie. Acum nu putem face altceva decât s-o veghem și să așteptăm.

Se ridică în picioare și îl atinse cu botul pe nas.

— Poți să stai tu cu ea? întrebă ea cu blândețe.

Războinicul aprobă din cap, iar Floare Aurie ieși în liniște din vizuină.

Inimă de Foc se lungi pe burtă, cu labele din față întinse înainte, astfel încât să atingă ușor chipul liderului său. Stătea nemișcat, cu privirea ațintită asupra trupului moale al lui Stea Albastră, care nici măcar nu mai avea puterea să tușească. O auzea doar răsuflând pe întuneric, greoi și hârâit, și îi asculta ritmul respirației, din ce în ce mai încet pe măsură ce trecea noaptea.

I se opri respirația chiar înainte de zori. Inimă de Foc aproape că adormise, când își dădu seama că peștera este cufundată în liniște. Nu se auzea niciun zgomot nici din afara taberei, ci doar o tăcere mormântală, de parcă întreg Clanul își ținea respirația.

Stea Albastră era complet nemișcată. Inimă de Foc știa că e alături de Clanul Stelelor, pregătindu-se pentru singura viață care îi mai rămăsese. O mai văzuse pe Stea Albastră pierzându-și o viață. Îl furnică pielea din cauza liniștii ciudate care părea să îi învăluiască trupul, dar nu putea face nimic, așa că aștepta.

Deodată, Stea Albastră trase o gură adâncă de aer.

— Inimă de Foc, tu ești? mieună ea, cu o voce răgușită.

— Da, Stea Albastră, murmură el. Sunt aici.

— Mi-am mai pierdut o viață.

Vocea lui Stea Albastră era slabă, dar ușurarea îl făcea pe Inimă de Foc să vrea să se aplece și să o lingă între urechi, așa cum îi făcuse Floare Aurie lui.

— După ce o s-o pierd și pe asta, n-o să pot să mă mai întorc.

Inimă de Foc înghiți în sec. Îl durea gândul că și-ar putea pierde liderul, dar gândul că își putea pierde și mentorul, și prietena îl durea și mai tare.

— Cum te simți? S-o chem pe Colț Galben?

Stea Albastră dădu încet din cap.

— Mi-a trecut febra. Sunt destul de bine. Trebuie doar să mă odihnesc.

— Am înțeles, mieună Inimă de Foc.

Lumina începea să se infiltreze printre licheni, și lui îi vâjâia capul din cauza nopții nedormite.

— Probabil că și tu ești obosit, miorlăi Stea Albastră. Du-te și culcă-te!

— Da...

Inimă de Foc se ridică cu greutate. Îi înțepeniseră picioarele pentru că stătuse nemișcat atâta timp.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu. Doar să-i spui lui Colț Galben ce s-a întâmplat, răspunse Stea Albastră. Îți mulțumesc c-ai stat cu mine.

Inimă de Foc încercă să toarcă, dar sunetul îi rămase în gât. Aveau timp mai târziu să vorbească. Își făcu loc printre licheni și ieși.

Afară, o lumină orbitoare îl făcu să clipească. Ninsese în noaptea aceea. Inimă de Foc se holba, uluit. Nu mai văzuse niciodată zăpadă – când era mic, stăpânii lui, Două-Picioare, îl țineau închis în casă când era frig afară. Dar îi auzise pe bătrânii Clanului vorbind despre ea. Îl salută cu un semn din cap pe Dungă Neagră, care îl înlocuise pe Coadă Lungă la intrarea în vizuina lui Stea Albastră, și păși pe pudra aceea bizară. Era udă și rece și pârâia sub labele lui.

Gheară de Tigru stătea în mijlocul luminișului. Încă ningea, iar fulgii se așezau pe blana deasă a războinicului dungat fără să se topească. Inimă de Foc îl auzea dând ordine ca vizuina pisoilor să fie căptușită cu frunze împotriva frigului.

— Apoi vreau să săpați o groapă în care o să depozităm prada, ordonă secundul Clanului Tunetului. Căptușiți-o cu zăpadă, iar după ce se umple acoperiți-o tot cu zăpadă! Dacă tot e din belșug, putem măcar să ne folosim de ea.

Războinicii alergau în jurul lui Gheară de Tigru, urmându-i instrucțiunile.

— Blană de Șoarece, Coadă Lungă! Organizați niște echipe de vânătoare! Avem nevoie de cât mai mult vânat, înainte ca prada să intre în adăposturi pentru restul iernii.

Gheară de Tigru îl zări pe Inimă de Foc traversând luminișul.

— Inimă de Foc, așteaptă! strigă el. Ah, bănuiesc că trebuie să te odihnești... Nu cred c-o să ne fii de folos la vânătoare în dimineața asta.

Inimă de Foc se uită lung la războinicul întunecat, în timp ce furia i se ridica, amară ca fierea, până în gât.

— Întâi mă duc să văd ce face Labă Fumurie, mârâi el.

Gheară de Tigru se uită pentru o clipă în ochii lui.

— Cum se mai simte Stea Albastră? întrebă.

Întocmai ca un vânt rece, neîncrederea îi făcu blana lui Inimă de Foc să se zbârlească. O mai auzise cândva pe Stea Albastră mințindu-și secundul în legătură cu numărul de vieți rămase.

— Eu nu sunt pisică-vraci! răspunse el. Nu știu să-ți spun.

Gheară de Tigru pufni pe nas, iritat, apoi se întoarse cu spatele la el și continuă să dea ordine. Inimă de Foc se îndreptă către bârlogul lui Colț Galben, bucuros să scape de agitația

din tabără. Începu să îi bată inima cu putere când se gândi la starea în care avea să o găsească pe Labă Fumurie.

— Colț Galben! o strigă el.

— Șșt!

Colț Galben apăru din cuibul de ferigi al lui Labă Fumurie.

— A adormit în sfârșit. A avut o noapte grea. Nu pot să-i dau semințe de mac ca să-i alin durerea până nu-și revine din șoc.

— Dar o să supraviețuiască?

Lui Inimă de Foc i se înmuiară picioarele de ușurare.

— N-o să știm sigur decât peste câteva zile. Are răni interne, iar una dintre labele din spate e ruptă în mai multe locuri.

— Dar o să se facă bine, nu-i așa? insistă Inimă de Foc, disperat. O să se antreneze din nou până la sosirea primăverii?

Colț Galben dădu din cap, iar în ochii ei goi se citea o milă imensă.

— Inimă de Foc, orice s-ar întâmpla, Labă Fumurie n-o să mai devină niciodată războinic.

Inimă de Foc simți că începe să se învârtă pământul cu el. Era amețit din cauza lipsei de somn, iar acea veste îngrozitoare îl golise și de ultima picătură de energie. Lui îi fusese încredințat antrenamentul lui Labă Fumurie, pentru a o transforma într-un războinic. Începură să îl înțepe amintirile de la ceremonia de numire, întocmai ca niște spini nemiloși – entuziasmul lui Labă Fumurie, mândria de mamă a lui Blană de Zăpadă...

— Blană de Zăpadă știe? mieună el, simțindu-se gol pe dinăuntru.

— Da, a fost aici până în zori. Acum s-a întors în culcușul pisoilor, fiindcă mai are și alți pui de care trebuie să aibă grijă. O să-l rog pe unul dintre bătrâni să stea cu Labă Fumurie. Trebuie să-i țină cineva de cald.

— Pot să fac eu asta!

Inimă de Foc se îndreptă către cuibul în care dormea Labă Fumurie și se uită înăuntru. Ucenica lui se zvârcolea, iar abdomenul ei mânjit de sânge se ridica și cobora greoi, de parcă purta o luptă în somn.

Colț Galben îl împinse ușor cu botul pe Inimă de Foc.

— Trebuie să dormi puțin, zise ea, pe un ton răgușit. Las-o pe Labă Fumurie în seama mea!

Inimă de Foc rămase pe loc.

— Stea Albastră și-a mai pierdut o viață! izbucni el.

Colț Galben clipi un moment, apoi ridică botul spre Clanul Stelelor. Nu scoase niciun cuvânt, dar Inimă de Foc îi vedea îngrijorarea din ochii portocalii.

— Știi, nu-i așa? murmură el.

Colț Galben își coborî bărbia și se uită în ochii lui.

— Că asta e ultima viață a lui Stea Albastră? Da, știu. O pisică-vraci își dă seama de astfel de lucruri.

— O să-și dea seama și restul Clanului? întrebă Inimă de Foc, gândindu-se la Gheară de Tigru.

Colț Galben miji ochii.

— Nu. N-o să fie mai slabă în viața asta decât în oricare altă viață.

Războinicul clipi recunoscător.

— Acum nu vrei niște semințe de mac, să poți dormi? îl ispiti Colț Galben.

Inimă de Foc dădu din cap. O parte din el tânjea după somnul adânc și liniștit pe care i-l puteau oferi. Dar dacă Gheară de Tigru avea dreptate, iar Clanul Umbrelor se pregătea să atace granițele Clanului Tunetului, nu voia să își amorțească simțurile. Poate că va trebui să apere tabăra.

Dungă Cenușie se întorsese în culcușul războinicilor. Inimă de Foc nu îi vorbi. Încă mai simțea furia oarbă care îl cuprinsese cu o seară înainte, când descoperise că lipsește din tabără. Merse în liniște către cuibul său, se învârti o dată în cerc, apoi se așeză ca să se spele.

Dungă Cenușie se uită în sus.

— Te-ai întors! zise el.

Părea țâfnos, de parcă ar fi vrut să spună mai multe.

Inimă de Foc, care tocmai își spăla laba din față, se opri și se uită lung la Dungă Cenușie.

— Ai încercat s-o avertizezi pe Pârâu Argintiu! șuieră Dungă Cenușie, furios.

Blană Albastră, care dormea în cealaltă parte a bârlogului, deschise un ochi, apoi îl închise la loc.

Dungă Cenușie coborî vocea.

— Nu te mai băga, ai înțeles? scuipă el. O să continui să mă întâlnesc cu ea, indiferent ce ai face sau ai spune tu.

Inimă de Foc pufni pe nas și îi aruncă prietenului său o privire plină de dispreț. Părea că discuția lui cu Pârâu Argintiu avusese loc cu atât de mult timp în urmă, încât aproape că uitase de ea. Dar nu uitase că Dungă Cenușie lipsise din tabără tocmai când avea nevoie de ajutorul lui pentru a o găsi pe Labă Fumurie. Își culcă capul pe labele din față, deși erau pline de noroi, și închise ochii. Labă Fumurie se lupta cu rănile sale, iar Stea Albastră ajunsese la cea de-a noua viață. Din punctul de vedere al lui Inimă de Foc, Dungă Cenușie putea să facă ce voia.

CAPITOLUL 18

Când se trezi Inimă de Foc a doua zi, Dungă Cenușie își părăsise deja cuibul. Își dădea seama că e amiază după lumina care trecea printre ramuri. Se ridică, deși încă avea trupul slăbit de mâhnire, și scoase capul din bârlog. Probabil că ninsese toată dimineața, fiindcă se așternuse un strat gros, iar zăpada fusese troienită peste bârlog. Inimă de Foc se trezi uitându-se peste un zid alb, care îi ajungea până la umeri.

Freamătul obișnuit al taberei părea să fi amuțit. Îi vedea pe Blană Albastră și Juma de Coadă șușotind în capătul îndepărtat al taberei. Blană de Șoarece își făcea drum, cu greu, către rezerva de vânat, cu un iepure atârnându-i din gură. Se opri și strănută, apoi continuă.

Inimă de Foc ridică o labă și o puse pe zăpadă. La început părea tare, dar, când apăsă, stratul subțire de gheață pârâi, iar lui i se tăie răsuflarea când i se afundă piciorul în mormanul de omăt. Fornăi pe nas când se trezi îngropat până la bot în zăpadă. Scuturâ din cap și își ridică bărbia, apoi făcu un salt înainte, însă se afundă și mai adânc. Se chinuia să înainteze, deși era din ce în ce mai speriat. Se simțea de parcă se îneca în zăpadă! Apoi, deodată, simți pământul tare sub labe. Ajunsese la marginea luminișului. Acolo, zăpada era groasă cam de o lungime de șoarece, iar Inimă de Foc se așeză, ușurat, făcând omătul să scârțâie.

Se încordă când îl văzu pe Dungă Cenușie făcându-și drum către el. Războinicul cenușiu nu părea deranjat de zăpadă, deoarece blana lui deasă îl proteja de răceala și umezeala ei. Avea chipul umbrit de tristețe.

— Ai auzit de Stea Albastră? întrebă el, când se apropie. Și-a pierdut o viață din cauza tusei verzi.

Inimă de Foc mișcă din urechi, iritat. Ar fi putut să îi spună prietenului său aseară.

— Știu! se răsti el. Eram cu ea.

— De ce nu mi-ai spus? mieună Dungă Cenușie, uluit.

— Nu erai într-o dispoziție prea prietenoasă azi-noapte, dacă îți mai aduci aminte. În orice caz, dacă n-ai fi mai mereu plecat, să încalci codul războinicilor, ai ști ce se întâmplă în propriul Clan, mârâi el.

Dungă Cenușie mișcă din urechi, stânjenit.

— Tocmai am vizitat-o pe Labă Fumurie, mieună el. Îmi pare rău că e atât de bolnavă.

— Cum se simte?

— Arăta destul de rău, dar Colț Galben a spus c-o să-și revină, răspunse Dungă Cenușie.

Inimă de Foc se uită nerăbdător către cealaltă parte a luminișului și se ridică. Voia să își viziteze ucenica.

— Acum doarme, mieună Dungă Cenușie. Blană de Zăpadă e lângă ea, iar Colț Galben nu vrea s-o mai deranjeze nimeni altcineva.

Inimă de Foc tresări fără să vrea. Cum avea să îi spună lui Blană de Zăpadă că din vina lui se dusese Labă Fumurie la Calea Tunetului? Din obișnuință, Inimă de Foc se întoarse către prietenul său, sperând ca acesta să îl liniștească. Dar Dungă Cenușie își târșâia deja labele prin luminișul înzăpezit, către culcușul pisoilor. „Se duce să se întâlnească cu Pârâu Argintiu“, presupuse Inimă de Foc, plin de resentimente, dezvelindu-și și retrăgându-și ghearele, pe

măsură ce își urmărea prietenul dispărând.

Inimă de Foc nu o observă pe Coadă Pestriță, cea mai bătrână regină din Clan și mama pisoiului ce suferea de tuse albă, decât atunci când se opri chiar în fața lui.

— Gheară de Tigru e înăuntru? întrebă ea, arătând cu botul către vizuina războinicilor.

Inimă de Foc dădu din cap.

— Tusea verde a ajuns în culcușul pisoilor, mieună Coadă Pestriță. Doi dintre puii lui Față Dungată sunt bolnavi.

— Tusea verde! gâfâi Inimă de Foc, uitând de furie. O să murim?

— S-ar putea. Dar iarna aduce mereu tusea verde, sublinie Coadă Pestriță, cu blândețe.

— Sigur putem face ceva! obiectă războinicul.

— Colț Galben o să facă tot ce o să-i stea în putință, răspunse regina. Dar, în cele din urmă, depinde numai de Clanul Stelelor.

Un nou val de furie puse stăpânire pe Inimă de Foc atunci când Coadă Pestriță se întoarse cu spatele și se îndreptă către culcușul pisoilor. Cum putea Clanul să tolereze asemenea tragedii? Simțea nevoia apăsătoare de a părăsi tabăra, de a scăpa de atmosfera sumbră pe care restul Clanului părea să o accepte.

Se ridică și traversă luminișul înzăpezit, apoi tunelul de orz sălbatic și ieși în pădure. Se înfioră când își dădu seama că se îndreaptă, instinctiv, către locul de antrenament. Nu putea suporta gândul că ar fi trebuit să se afle acolo, împreună cu Labă Fumurie, pregătind-o pentru stadiul de războinic. Când schimbă direcția, ca să evite acel loc, auzi glasurile lui Vifor Alb și Labă de Ferigă. Războinicul cu blana albă îl luase pe Labă de Ferigă să îl antreneze cât timp Inimă de Foc dormea. Oare nu se oprise nicio pisică să deplângă viața distrusă a lui Stea Albastră? Inimă de Foc simți că i se pune un nod în gât și încercă să își înăbușe furia. Continuă să alerge, străduindu-se să pună o cât mai mare distanță între el și tabără.

Se opri, în sfârșit, sub Brazii Înalți, respirând greu din cauza efortului de a alerga prin zăpadă. Liniștea de acolo îl calma. Nici măcar păsările nu mai cântau. Inimă de Foc se simțea de parcă era singura ființă din lume.

Nu știa încotro merge; continua să pună un picior înaintea celuilalt, lăsând pădurea să îl aline. Simțea că s-a mai liniștit. Nu putea să o ajute cu nimic pe Labă Fumurie, iar Dungă Cenușie nu voia să îl asculte, dar poate că o putea ajuta pe Colț Galben să lupte împotriva tusei verzi. Avea să mai culeagă niște iarba-mâței.

Inimă de Foc își îndreptă pașii către fosta sa casă de Două-Picioare, croindu-și drum printre tufele de mure din pădurea de stejari. Sări pe gardul din spatele vechiului său cămin, împingând o grămăjoară de zăpadă în grădina de dedesubt. Aceasta căzu cu un zgomot surd. Inimă de Foc se uită prin grădină. Se vedeau urme, mai mici decât cele de pisică. O veveriță ieșise să mai adune provizii pentru iarnă.

Nu dură mult ca războinicul să smulgă un smoc mare de frunze din tufișul de iarba-mâței. Voia să ia cât putea de multe. Frunzele sale moi nu aveau să supraviețuiască frigului aceluia, putea fi ultima lui șansă să le culeagă.

Inimă de Foc se uită, cu gura plină, către ușița rotitoare pe care o folosise când era mic. Se întrebă dacă stăpânii lui încă mai locuiesc acolo. Fuseseră buni cu el. Își petrecuse prima iarnă din viață dezmierdat în cuibul lor, la căldură, ferit de cruzimea Căii Tunetului și a tusei verzi.

„Cred că mi se urcă la cap mirosul ierbii-mâței“, îi trecu prin minte, deodată. Traversă grădina și se urcă pe gard, dintr-un singur salt. Era speriat de cât de mult îl răscolise amintirea casei lui de Două-Picioare. Oare chiar își dorea siguranța și rutina vieții de pisoi de casă? „Bineînțeles că nu!“ respinse Inimă de Foc acel gând. Dar nici nu îi venea să se întoarcă în tabără încă.

Brusc, se gândi la Prințesa.

Inimă de Foc alergă de-a lungul marginii pădurii, către acea parte a Ținutului Două-

Picioare în care se afla grădina surorii sale. Când văzu gardul, se furișă prin zăpadă și îngropă iarba-mâței sub un strat de frunze moarte, ca să le protejeze de frig. Încă mai gâfâia, când sări pe gard și o strigă pe Prințesa. Apoi se dădu jos și se duse în pădure, să o aștepte.

Se plimba de colo colo pe sub un stejar și îl dureau labele de frig. „Poate că acum naște, sau este ținută înăuntru“, își spuse el. Tocmai se convinsese că nu avea să o vadă în ziua aceea, când îi auzi mieunatul familiar. Se uită în sus și o văzu stând pe stâlpul gardului. Inimă de Foc simți un fior de nerăbdare. Nu mai avea burta umflată. Probabil că născuse deja.

Îi inhală mirosul când se apropie de el și simți cum îl încălzește.

— Ai născut! mieună el.

Prințesa îi atinse ușor nasul, cu nasul ei.

— Da, mieună ea, încet.

— A fost totul în regulă? Puii sunt bine?

Prințesa toarse.

— Da, a fost totul bine. Am cinci pui sănătoși, mieună ea, cu ochii scânteind de bucurie.

Inimă de Foc o linse pe cap, iar ea miorlăi:

— Nu m-așteptam să te văd pe-aici, pe o vreme ca asta.

— Am venit să caut niște iarba-mâței, îi spuse el. A pătruns tusea verde în tabără.

Prințesei i se umbriră ochii de îngrijorare.

— S-au îmbolnăvit mulți membri ai Clanului tău?

— Până acum, trei.

Inimă de Foc ezită, apoi adăugă trist:

— Liderul nostru și-a mai pierdut o viață azi-noapte.

— Și-a mai pierdut o viață? repetă Prințesa. Cum adică? Credeam că e doar o legendă că pisicile au nouă vieți.

— Clanul Stelelor i-a dăruit lui Stea Albastră nouă vieți pentru că este liderul Clanului nostru, îi explică Inimă de Foc.

Prințesa se uită la el, uluită.

— Deci e adevărat!

— Doar pentru liderii de Clan. Noi, restul, avem doar o viață: și tu, și eu, și Labă Fumurie...

Lui Inimă de Foc i se stinse glasul.

— Labă Fumurie?

Prințesa simțise, probabil, durerea din vocea lui.

Războinicul se uită în ochii surorii lui, iar toate gândurile care îl măcinau de ceva timp începură să îi iasă pe gură.

— Ucenica mea... mieună el. A fost lovită pe Calea Tunetului, noaptea trecută.

I se schimbă glasul când își aminti cum îi găsise trupul lovit și plin de sânge.

— E rănită grav. S-ar putea să moară. Și, chiar dacă supraviețuiește, n-o să mai fie niciodată războinic.

Prințesa se apropie de el și îl atinse cu botul.

— Ultima dată când ai fost aici, ai vorbit cu mult drag despre ea. Părea plină de energie și pusă pe șotii.

— Accidentul n-ar fi trebui să se întâmple, mârâi Inimă de Foc. Eu trebuia să mă întâlnesc cu Gheară de Tigru. O chemase pe Stea Albastră la el, dar ea era atât de bolnavă, încât m-am oferit să merg eu în locul ei. Însă a trebuit să aduc întâi niște iarba-mâței, iar Labă Fumurie s-a dus în locul meu.

Prințesa păru îngrijorată, iar Inimă de Foc adăugă repede: — Eu i-am spus să nu se ducă! Dar poate că, dacă aș fi fost un mentor mai bun, m-ar fi ascultat.

— Sunt sigură că ești un mentor bun, încercă Prințesa să îl încurajeze, dar Inimă de Foc nu era atent la ea.

— Nu știu de ce a vrut Gheară de Tigru să se întâlnească cu Stea Albastră într-un loc atât

de periculos! scuipă el. A spus că a găsit dovezi că ne-a fost invadat teritoriul de către cei din Clanul Umbrelor, dar când am ajuns eu acolo n-am simțit deloc mirosul lor!

— Oare a fost o capcană? sugeră Prințesa.

Inimă de Foc se uită în ochii întrebători ai surorii sale și începu să se gândească și el.

— Dar de ce ar vrea Gheară de Tigru s-o rănească pe Labă Fumurie?

— El a chemat-o pe Stea Albastră, îi atrase atenția Prințesa.

Lui Inimă de Foc i se zbârli blana. Oare sora lui avea dreptate? *Într-adevăr*, Gheară de Tigru o chemase pe Stea Albastră în cea mai îngustă parte a marginii Căii Tunetului. Dar parcă nici măcar Gheară de Tigru nu și-ar fi putut pune în pericol liderul Clanului. Războinicul respinse acel gând.

— N-nu știu... se bâlbâi el. Totul e atât de confuz acum. Nici măcar Dungă Cenușie nu mai vorbește cu mine.

— De ce?

Inimă de Foc ridică din umeri.

— E prea complicat să-ți explic.

Prințesa se cuibări lângă el, în zăpadă, lipindu-se cu blana ei moale de blana lui.

— Dar mă simt atât de străin de ei acum... continuă el, posomorât. Nu e ușor să fii diferit.

— Diferit?

Prințesa părea derutată.

— Fiindcă m-am născut pisoi de casă, în timp ce toți ceilalți s-au născut în sânul Clanului.

— Pentru mine pari născut în Clan, mieună Prințesa.

Fratele ei clipi recunoscător.

— Dar dacă nu ești fericit în Clanul tău, continuă Prințesa, poți veni oricând să stai cu mine. Sunt sigură că stăpânii mei o să aibă grijă și de tine.

Inimă de Foc se imagină trăindu-și vechea viață de pisoi de casă: călduroasă, tihnită și sigură. Dar nu putea uita cum privise pădurea de dincolo de grădina lui de Două-Picioare și visase să fie și el acolo. O adiere îi răscoli blana deasă și aduse mirosul unui șoarece până la el. Inimă de Foc dădu ferm din cap.

— Îți mulțumesc, Prințesă, dar acum locul meu e alături de Clan, mieună el. N-aș mai putea fi fericit într-un cuib de Două-Picioare. Mi-ar lipsi miresmele pădurii și să dorm sub Blana Argintie, să-mi vânez singur hrana și s-o împart cu membrii Clanului meu.

Surorii lui îi luciră ochii.

— Pare o viață minunată, toarse ea.

Se uită, rușinată, la labele ei.

— Uneori, până și eu privesc spre pădure și mă întreb cum ar fi să trăiesc acolo.

Inimă de Foc toarse și se ridică în picioare.

— Atunci înțelegi?

Prințesa încuviință din cap.

— Te întorci acasă?

— Da. Trebuie să-i duc lui Colț Galben iarba-mâței, cât e încă proaspătă.

Prințesa întinse capul ca să-i atingă umărul cu botul.

— Poate că data viitoare când o să vii puii mei o să fie suficient de puternici să te cunoască, mieună ea.

Inimă de Foc se emoționă.

— Sper! mieună el.

Când se întoarse să plece, Prințesa îi strigă:

— Ai grijă de tine, frate! Nu vreau să te pierd din nou.

— N-o să mă pierzi! îi promise Inimă de Foc.

— Bună idee, Inimă de Foc, toarse Vifor Alb.

Îl văzuse intrând în tabără cu gura plină de iarba-mâței.

Războinicului îi lăsase gura apă tot drumul spre casă, deși începea să creadă că ar fi fost fericit să nu mai vadă vreo tufă de iarba-mâței în viața lui. Dar era mai vesel decât atunci când plecase din tabără. Sora lui născuse în siguranță, și el își simțea mintea mai limpede.

Se îndrepta către bârlogul lui Colț Galben, când Gheară de Tigru apăru lângă el.

— Altă iarba-mâței? observă războinicul dungat, privindu-l suspicios. Mă întrebam unde ai dispărut. Poate să le ducă Labă de Ferigă la Colț Galben.

Labă de Ferigă ajuta la îndepărtarea zăpezii din apropiere.

— Vino și du frunzele astea la Colț Galben! îi ordonă Gheară de Tigru ucenicului.

Inimă de Foc lăsă buruienile pe pământ.

— Voiam s-o vizitez pe Labă Fumurie, mieună el, către Gheară de Tigru.

— Mai târziu, mârâi secundul.

Așteptă ca Labă de Ferigă să ridice frunzele și să plece spre bârlogul lui Colț Galben, apoi se întoarse către Inimă de Foc și continuă: — Vreau să știu unde tot pleacă Dungă Cenușie în ultima vreme.

Inimă de Foc simțea cum se încălzește pe sub blană.

— Nu știu, răspunse el, uitându-se în ochii secundului.

Gheară de Tigru se uită fix la el, cu o privire rece și dușmănoasă.

— Când îl vezi, să-i spui că trebuie să stea la stejarul căzut, șuieră el.

— La fostul adăpost al lui Colț Galben?

Inimă de Foc se uită la crengile încâlcite în care locuise pisica-vraci atunci când ajunsese prima oară în Clanul Tunetului, când încă se credea că fusese renegată de Clanul Umbrelor. Era și Labă Iute acolo, împreună cu pisoiul dungat al lui Coadă Pestriță.

— Pisicile bolnave de tuse albă trebuie să stea acolo, până se vindecă.

— Dar Dungă Cenușie e doar răcit! protestă Inimă de Foc.

— Și răceala e destul de gravă. Trebuie să stea la stejarul căzut! repetă Gheară de Tigru. Pisicile bolnave de tuse verde o să fie cu Colț Galben. Trebuie să oprim răspândirea bolii.

Secundului îi luceau ochii, cu nepăsare. Inimă de Foc se întrebă dacă nu cumva lui Gheară de Tigru i se părea că boala este un semn de slăbiciune.

— Este pentru binele Clanului, adăugă secundul.

— Da, Gheară de Tigru. O să-i transmit lui Dungă Cenușie.

— Și să stai departe de Stea Albastră! îl avertiză secundul.

— Dar s-a vindecat de tusea verde! obiectă Inimă de Foc.

— Știu, dar în vizuina ei încă se mai simte boala. Nu ne putem permite să se mai îmbolnăvească un războinic. Vifor Alb mi-a spus că a simțit mirosul Clanului Umbrelor și mai aproape de tabără. De asemenea, mi-a spus că a trebuit să-l antreneze el pe Labă de Ferigă astăzi. Mă aștept să te ocupi tu de el, începând de mâine.

Inimă de Foc aprobă din cap.

— Acum pot merge s-o vizitez pe Labă Fumurie?

Gheară de Tigru îl privi lung.

— Mă îndoiesc s-o fi așezat Colț Galben alături de pisicile bolnave de tuse verde, adăugă Inimă de Foc, iritat. N-o să mă îmbolnăvesc!

— Bine, consimți Gheară de Tigru, după care plecă alene.

Inimă de Foc se întâlni cu Labă de Ferigă în mijlocul luminișului.

— Colț Galben a fost foarte recunoscătoare pentru iarba-mâței, mieună ucenicul.

— Mă bucur, răspunse Inimă de Foc. Apropo, mâine o să te-nvăț cum să prinzi păsări. Sper că ești pregătit să te cațeri puțin prin copaci.

Labă de Ferigă mustăci, entuziasmat.

— Bineînțeles! Ne-ntâlnim la locul de antrenament!

Inimă de Foc încuviință din cap și își continuă drumul spre bârlogul lui Colț Galben. Îi zări

imediat pe bieții pisoi ai lui Față Dungată. Zăceau în liniște în cuibul de ferigi, tușind din când în când, și le curgeau ochii și nasul.

— Mulțumesc pentru iarba-mâței, îl întâmpină Colț Galben, o să avem nevoie de ea. S-a îmbolnăvit și Zdreanță de tuse verde.

Arătă cu botul spre alt cuib dintre ferigi. Înăuntru, Inimă de Foc recunoscu blana alb cu negru a bătrânului motan.

— Cum se mai simte Labă Fumurie? întrebă el, uitându-se din nou la pisica-vraci.

Colț Galben suspină.

— S-a trezit mai devreme, dar nu pentru mult timp. Are o infecție la picior. Clanul Stelelor mi-e martor, eu am încercat orice, dar trebuie să lupte singură acum.

Inimă de Foc se uită în cuibul lui Labă Fumurie. Pisicuța cenușie tresărea în somn, iar piciorul rănit îi era întors într-o parte. Războinicul se cutremură la gândul că ucenica lui putea să piardă lupta aceea. Se întoarse iarăși spre Colț Galben, căutând cuvinte de încurajare, dar pisica-vraci se așezase cu capul plecat. Părea epuizată.

— Crezi că Frunză Ruginie ar fi putut să salveze toate pisicile astea? mieună ea, pe neașteptate, ridicând botul astfel încât să îl poată privi în ochi.

Inimă de Foc se înfioră. Încă mai simțea prezența lui Frunză Ruginie acolo, în luminiș. Își amintea cât de bine îi tratase umărul lui Labă Neagră, după lupta cu Clanul Umbrelor, și cu câtă răbdare îl învățase să o îngrijească pe Colț Galben, când sosise pisica cea bătrână în Clanul Tunetului, pentru prima dată. Apoi se uită la pisica-vraci căreia i se lăsaseră umerii de bătrânețe.

— Sunt sigur că Frunză Ruginie n-ar fi făcut nimic diferit, îi spuse el.

Unul dintre pisoi urlă, iar Colț Galben sări în picioare. Când trecu pe lângă el, Inimă de Foc se aplecă și își frecă botul de blana ei. Ea îi făcu un semn cu umărul, recunoscătoare. Apoi, plin de tristețe, războinicul se ridică și plecă prin tunelul de ferigi.

În capătul opus al acestuia apăru blana albă a lui Blană de Zăpadă. Probabil că venea să o viziteze pe Labă Fumurie. Apropiindu-se de regină, Inimă de Foc ridică botul și se uită drept în ochii ei albaștri. Tristețea oglindită în ei îi făcu inima să se strângă.

— Blană de Zăpadă... începu el.

Regina se opri.

— Îmi... Îmi pare rău.

Inimă de Foc tremura, încercând să scoată cuvintele pe gură.

Blană de Zăpadă părea derutată.

— Pentru ce?

— Ar fi trebuit s-o țin departe de Calea Tunetului pe Labă Fumurie.

Regina se uită lung la el, dar expresia din ochii ei nu exprima altceva decât mâhnire.

— Eu nu te consider vinovat, Inimă de Foc, murmură ea.

Apoi plecă capul și continuă să meargă către puiul ei.

Dungă Cenușie se întorsese în tabără și ronțăia un șoarece de câmp lângă tufa de urzici.

Inimă de Foc se apropie de el.

— A spus Gheară de Tigru că trebuie să te muți la stejarul căzut, împreună cu pisicile care suferă de tuse albă, mieună el.

Înfiorându-se de ură, își aduse aminte cum îl interogase secundul despre prietenul său.

— N-o să fie nevoie! răspunse Dungă Cenușie, vesel. Sunt mai bine acum. Și-a dat acordul și Colț Galben, azi-dimineață.

Inimă de Foc îl examină atent. Ochii îi erau din nou senini și nasul nu îi mai curgea, dar i se formase o coajă urâtă sub el. Altădată și-ar fi tachinat prietenul, spunându-i că seamănă cu Mucea, pisica-vraci a Clanului Umbrelor, dar acum nu făcu decât să scuipe, enervat.

— Gheară de Tigru a observat că dispari cam des. Ar trebui să fii mai precaut. De ce nu

poți să stai departe de Pârâu Argintiu, măcar pentru o perioadă?

Dungă Cenușie se opri din mestecat și îi aruncă o privire urâtă lui Inimă de Foc.

— De ce nu-ți vezi de treaba ta?

Inimă de Foc închise ochii și pufni iritat. Oare avea să-l facă vreodată să înțeleagă? Apoi se întrebă dacă într-adevăr îi mai pasă. La urma urmelor, Dungă Cenușie nici măcar nu întrebase cum se mai simte Labă Fumurie.

Lui Inimă de Foc îi chioră stomacul, anunțându-l că îi este foame. Măcar să mănânce ceva, dacă tot nu reușea să o scoată la capăt cu prietenul său. Luă o vrabie din grămada de vânat și plecă spre un colț pustiu al taberei, să mănânce singur. Când se așeză, se gândi la Prințesa, care era departe, în cuibul ei de Două-Picioare, cu pisoii ei nou-născuți. Singur și neliniștit, Inimă de Foc se uită către tabără și își dori să o revadă pe sora lui.

CAPITOLUL 19

În zilele următoare, Inimă de Foc încercă să se împotrivească tentației de a-și vizita sora. Dorința lui de a se afla în compania unei rude cu sânge de pisică de casă începea să îl facă să se simtă prost. Își ocupa timpul vânând în pădurea troienită de zăpadă, menținând rezerva de vânat a Clanului.

Chiar în ziua aceea avusese o partidă de vânătoare încununată de succes, în urma căreia se întorsese în tabără cu doi șoareci și un pițigoi, tocmai când soarele dispărea în spatele copacilor. Îngropă șoarecii în groapa căptușită cu zăpadă și luă pițigoiul să îl mănânce la cină.

Când termină masa, îl observă pe Vifor Alb îndreptându-se către el.

— Aș vrea să te duci cu Labă Nisipie în patrula de dimineață, mieună marele războinic alb. S-a simțit mirosul Clanului Umbrelor până la Copacul Bufniței.

— Clanul Umbrelor? repetă Inimă de Foc, alarmat.

Poate că Gheară de Tigru chiar găsise dovezi ale unei invazii.

— Aveam de gând să-l iau iarăși pe Labă de Ferigă la antrenament, mâine.

— Dar Dungă Cenușie nu se simte mai bine? întrebă Vifor Alb. Poate să iasă el cu Labă de Ferigă.

„Desigur!“ se gândi Inimă de Foc. Poate că antrenamentul avea să îl țină pe Dungă Cenușie departe de Pârâu Argintiu, măcar pentru scurt timp. Dar asta însemna să patruleze împreună cu Labă Nisipie. Iar Inimă de Foc nu putea uita privirea furioasă pe care i-o aruncase aceasta, când îi întrerupsese lupta cu războinicul din Clanul Râului, pe marginea canionului.

— Doar eu și Labă Nisipie? întrebă el.

Vifor Alb îl privi mirat.

— Labă Nisipie este aproape de stadiul de războinic, iar tu îți poți purta singur de grijă, răspunse el.

Vifor Alb înțelesese greșit îngrijorarea lui Inimă de Foc. Acestuia nu îi era teamă de atacul pisicilor inamice, îi era teamă că Labă Nisipie îl urăște la fel de mult ca Labă Pământie. Dar Inimă de Foc nu mai zise nimic.

— Labă Nisipie știe?

— Îi poți spune tu, mieună Vifor Alb.

Lui Inimă de Foc îi zvâcni urechea. Nu credea că Labă Nisipie avea să fie încântată de ideea de a patrula împreună cu el, dar nu se împotrivi.

Vifor Alb făcu un semn scurt din cap și plecă spre vizuina războinicilor. Inimă de Foc suspină și se îndreptă către locul în care stătea Labă Nisipie, alături de ceilalți ucenici.

— Labă Nisipie, mieună el, foindu-se agitat. Vifor Alb vrea să patrulezi împreună cu mine, mâine în zori.

Așteptă un șuierat disprețuitor, dar Labă Nisipie doar se uită la el și mieună: — Bine.

Până și Labă Pământie păru surprins.

— B-bine, repetă Inimă de Foc, uluit. Ne vedem în zori, atunci!

— În zori, confirmă Labă Nisipie.

Inimă de Foc hotărî să îi împărtășească vestea cea bună prietenului său, Dungă Cenușie.

Poate că avea să fie ocazia perfectă să înceapă din nou să vorbească. Dungă Cenușie îl spăla pe Vânt Ager, lângă tufa de urzici.

— Salutare, Inimă de Foc! mieună Vânt Ager, când îl văzu apropiindu-se.

— Salutare!

Inimă de Foc se uită plin de speranță la Dungă Cenușie, dar acesta întorsese capul și se uita în altă parte. Inimă de Foc se întristă. Își plecă botul și se îndreptă către cuibul său. Abia aștepta să plece în patrulă în dimineața următoare, să fie departe de tabără.

Cerul era de un roz palid deasupra capului lui Inimă de Foc când acesta părăsi vizuina, în dimineața următoare.

Labă Nisipie îl aștepta la intrarea în tunelul de orz sălbatic.

— Ăăă... Bună... mieună războinicul, puțin stânjenit.

— Bună, răspunse Labă Nisipie, încet.

Inimă de Foc se așeză.

— Hai s-așteptăm să se întoarcă patrula de noapte, sugeră el.

Stătură în liniște până auziră foșnetul familiar al tufișurilor, care anunța întoarcerea lui Vifor Alb, Coadă Lungă și Blană de Șoarece.

— Ați găsit vreo urmă a Clanului Umbrelor? întrebă Inimă de Foc.

— Am adulmecat, cu siguranță, niște mirosuri din Clanul Umbrelor, răspunse Vifor Alb, cu înverșunare.

— E ciudat, mieună Blană de Șoarece, încruntându-se. Este mereu același grup de mirosuri. Probabil că trimit aceiași războinici, de fiecare dată.

— Ați face bine să verificați granița cu Clanul Râului, sugeră Vifor Alb. N-am apucat să patrulăm și pe-acolo. Aveți grijă și nu uitați, nu vreți să iscați o luptă! Voi doar căutați dovezi că au vânat din nou pe teritoriul nostru.

— Da, Vifor Alb! mieună Inimă de Foc.

Labă Nisipie încuviință respectuos din cap.

Inimă de Foc o luă înainte.

— Începem de la Patru Stejari și mergem de-a lungul graniței, până la Brazii Înalți, mieună el, în timp ce urcau panta de ieșire din tabără.

— Sună bine, răspunse Labă Nisipie. N-am mai văzut cei Patru Stejari pe zăpadă.

Inimă de Foc încercă să detecteze o notă de sarcasm în glasul ei, dar părea să fie sinceră.

Ajunseră în vârful pantei.

— Acum încotro? hotărî războinicul să o testeze.

— Crezi că nu știu să ajung la Patru Stejari? obiectă ucenica.

Inimă de Foc începu să regrete că se purtase ca un mentor, până zări un licăr de voioșie în ochii ei. O luă la goană, prin pădure, fără să mai scoată un cuvânt, iar Inimă de Foc o zbughi după ea.

Se simțea bine să alerge din nou prin pădure cu altă pisică. Trebuia să recunoască că Labă Nisipie era foarte rapidă. Era la o distanță de două lungimi de vulpe înaintea lui, când sări peste un buștean căzut și dispăru.

Inimă de Foc o urmă, trecând peste buștean dintr-un singur salt. Când ateriză pe partea cealaltă, ceva îl lovi din spate. Se opri în zăpadă, se rostogoli și sări în picioare.

Labă Nispie se întoarse cu fața la el, mustăcind.

— Surpriză!

Inimă de Foc șuieră jucăuș și sări peste ea. Era impresionat de puterea lui Labă Nisipie, dar el avea avantajul că era mai mare. Când o doborî, în cele din urmă, ea protestă: — Dă-te jos, matahală!

— Bine, bine! mieună el, lăsând-o să se ridice. Dar ai căutat-o cu lumânarea!

Labă Nisipie se ridică, iar blana portocalie îi era acoperită de zăpadă.

— Arăți de parcă te-ar fi prins viscolul! mieună ea.

— Și tu la fel!

Se scuturară amândoi de zăpadă.

— Haide! mieună Inimă de Foc. Să ne mișcăm mai repede!

Alergară, în același pas, până la Patru Stejari. Când ajunseră în vârful pantei care domina valea, cerul era de un albastru lăptos. Soarele palid lumina valea înzăpezită. Pe cei patru stejari desfrunziți de sub ei scânteia gheața.

Labă Nisipie se uită în jos, cu ochii mari de uimire. Inimă de Foc așteptă, impresionat de entuziasmul ei, până când ea se întoarse să plece.

— Nu știam că totul pare atât de diferit pe zăpadă! mieună ea, când începură să urmeze granița cu Clanul Râului, către apă.

Inimă de Foc încuviință din cap.

De-a lungul marcajelor încetiniră pasul în liniște, atenți la orice urmă nouă de miros al Clanului Râului pe partea aceea a graniței. Inimă de Foc se oprea la fiecare câțiva copaci, ca să lase o nouă urmă de miros a Clanului Tunetului.

Deodată, Labă Nisipie se opri.

— Ai poftă de niște vânat proaspăt? șopti ea.

Inimă de Foc aprobă din cap. Ucenica se ghemui, luând poziția de vânătoare, și începu să înainteze încet prin zăpadă. Inimă de Foc îi urmări privirea și zări un iepuraș ce țopăia pe sub niște tufe de mur. Labă Nisipie sări, șuierând, se aruncă între tufe și țintui iepurele la pământ, cu laba ei puternică. Cu o mișcare iute, îl trase către ea, ca să termine ce începuse.

Inimă de Foc se apropie de ea.

— Bravo, Labă Nisipie!

Ucenica părea încântată. Lăsă prada caldă pe pământ.

— O împărțim?

— Mulțumesc!

— Ăsta e unul dintre avantajele patrulei, remarcă Labă Nisipie, între două îmbucături.

— Care? întrebă Inimă de Foc.

— Poți să mănânci ce prinzi, în loc să trebuiască să duci tot Clanului, răspunse Labă Nisipie. Nici nu mai știu în câte misiuni de vânătoare era să mor de foame!

Inimă de Foc toarse amuzat.

Porniră din nou, ocolind Pietrele Însorite, pe poteca care ducea din nou în pădure, aproape de granița cu Clanul Râului. Când ajunseră în vârful pantei acoperite de ferigi, deasupra râului, Inimă de Foc mulțumi în liniște Clanului Stelelor că nu îl găsiseră pe Dungă Cenușie acolo.

— Ia uite! mieună Labă Nisipie, deodată, iar corpul i se încordă de emoție. Râul e înghețat!

Lui Inimă de Foc i se strânse inima când își aminti că Labă Fumurie spusese exact aceleași cuvinte înainte de accidentul lui Dungă Cenușie.

— Nu coborâm să ne uităm mai de aproape! mieună el, ferm.

— Nici nu trebuie. Se vede foarte bine și de aici. Să ne-ntoarcem și să le spunem tuturor!

— De ce?

Inimă de Foc nu înțelegea entuziasmul lui Labă Nisipie.

— O patrulă de războinici de-ai noștri ar putea traversa acum râul! mieună Labă Nisipie. Putem invada teritoriul Clanului Râului și putem lua înapoi o parte din prada pe care ne-au furat-o!

Pe Inimă de Foc îl trecu un fior pe șira spinării. Oare Dungă Cenușie ce ar fi avut de spus despre asta? Iar el, Inimă de Foc, chiar putea să pornească la luptă împotriva unui Clan lihnit de foame?

Labă Nisipie se învârti în jurul lui, nerăbdătoare.

— Vii?

— Da, răspunse războinicul, cu greutate.

Labă Nisipie o luă la fugă spre pădure, către tabără, iar Inimă de Foc se ținu după ea.

Labă Nisipie traversă tunelul de orz sălbatic înaintea lui Inimă de foc. Gheară de Tigru ridică privirea tocmai când ei se opreau în mijlocul luminișului.

Inimă de Foc auzi un zgomot în spatele lui. Dungă Cenușie intra în tabără, împreună cu Labă de Ferigă.

Se auzi un strigăt de sub Piatra Mare.

— Inimă de Foc, Labă Nisipie, cum a fost în patrulă?

Pe Inimă de Foc îl copleși un sentiment de liniște când o văzu pe Stea Albastră stând ca de obicei, cu bărbia sus și cu coada înfășurată în jurul labelor din față.

Labă Nisipie se apropie de Piatra Mare.

— A înghețat râul! izbucni ea. Îl putem traversa cu ușurință acum!

Stea Albastră se uită, gânditoare, la ucenică. Inimă de Foc tresări când văzu o scânteiere în ochii liderului său.

— Mulțumesc, Labă Nisipie, mieună ea.

Inimă de Foc se aplecă și îi șopti la ureche lui Labă Nisipie: — Haide să le spunem și celorlalți!

Bănuia că Stea Albastră va vrea să discute despre râul înghețat cu războinicii ei mai vechi.

Labă Nisipie se uită la el înțelegătoare și îl urmă către mijlocul luminișului.

— Ce zi grozavă a fost! mieună ea.

Inimă de Foc încuviință din cap și se uită îngrijorat la Dungă Cenușie.

— Se pare că v-ați distrat! zise Labă Pământie, ieșind din culcușul războinicilor. Ați mai înecat vreo pisică din Clanul Râului? rânji el către Inimă de Foc.

Labă Pământie se uită la Labă Nisipie, așteptându-se ca aceasta să spună ceva. Inimă de Foc bănuia că se aștepta să fie de acord cu el, ca de obicei, dar ucenica nu îl asculta. Războinicul simți un fior de satisfacție văzând privirea mânioasă din ochii lui Labă Pământie când Labă Nisipie mieună agitată: — Am aflat că râul a înghețat! Cred că Stea Albastră plănuiește un atac asupra Clanului Râului!

În clipa aceea se auzi chemarea liderului lor, de pe Piatra Mare, iar Clanul începu să se adune în luminiș. Soarele ajunsese în punctul cel mai înalt, ceea ce iarna însemna că era chiar deasupra vârfurilor copacilor.

— Labă Nisipie și Inimă de Foc ne-au adus vești bune. A înghețat râul, îi anunță Stea Albastră. O să profităm de ocazie pentru a face o incursiune pe terenul de vânătoare al Clanului Râului, ca să transmitem mesajul că trebuie să înceteze să ne mai fure prada! Războinicii noștri o să dea de urma uneia dintre patrulele lor și o să le dea un avertisment pe care să-l țină minte mult timp de acum încolo!

Inimă de Foc se cutremură când își aduse aminte ce îi spusese Pârâu Argintiu despre Clanul ei înfometat. În jurul lui, celelalte pisici scoteau urlete înflăcărate. Inimă de Foc nu mai auzise Clanul atât de entuziasmat de luni bune.

— Gheară de Tigru! strigă Stea Albastră, peste zarva iscată. Sunt pregătiți războinicii noștri pentru un atac asupra Clanului Râului?

Gheară de Tigru aprobă din cap.

— Perfect! spuse Stea Albastră, ridicându-și coada. Atunci o să pornim la apus!

Clanul urlă de fericire. Pe Inimă de Foc îl furnicau labele. Oare avea să meargă și liderul lor cu ei? Doar nu avea să își riște ultima viață într-o luptă pentru încălcarea granițelor!

Inimă de Foc se uită peste umăr, către Dungă Cenușie. Acesta se uita în sus, la Piatra Mare, mișcând nervos din vârful cozii. Când urletele se domoliră, războinicul cenușiu strigă tare: — Mie mi se pare că e mai cald azi! E periculos să traversăm râul, s-ar putea dezgheța.

Inimă de Foc își ținu răsuflarea, în timp ce celelalte pisici se întoarseră să se uite, curioase,

la Dungă Cenușie.

Gheară de Tigru se uită urât la războinic, iar ochii lui ca de chihlimbar păreau nedumeriți.

— De obicei nu te dai înapoi de la o luptă, mieună încet secundul.

Dungă Neagră întinse gâtul și zise:

— Da, Dungă Cenușie, doar nu ți-e frică de puricoșii ăia din Clanul Râului, nu-i așa?

Dungă Cenușie se foi, neliniștit, în timp ce Clanul aștepta un răspuns.

— Cred că ți-e frică! șuieră Labă Pământie, de lângă Labă Nisipie.

Inimă de Foc dădu nervos din coadă, dar reuși să își păstreze tonul calm când strigă: — Da, să se ude pe labe! Dungă Cenușie a căzut deja prin gheață iarna asta, nu cred că vrea să repete experiența.

Tensiunea din Clan se dizolvă în toarceri amuzate. Dungă Cenușie se uită în jos, cu urechile date pe spate. Numai Gheară de Tigru rămase suspicios și încruntat.

Stea Albastră așteptă până când rumoarea se domoli.

— Trebuie să discut despre atac cu războinicii mei cei mai vechi.

Se dădu jos de pe Piatra Mare, aterizând atât de ușor, încât era greu de crezut că se luptase pentru viețile sale cu doar câteva zile în urmă. Gheară de Tigru, Vifor Alb și Blană Albastră o urmară în bârlogul său, iar restul Clanului se împrăștie în grupuri, ca să discute despre atacul propus.

— Presupun că te aștepți să-ți mulțumesc că m-ai făcut de râs! îi șuieră Dungă Cenușie nervos, la ureche, lui Inimă de Foc.

— Ba chiar deloc! se răți acesta. Dar ai putea măcar să fii recunoscător că încă te mai acopăr!

Plecă spre marginea luminișului, cu blana zbârlită de furie.

Labă Nisipie se apropie de el.

— E timpul să le arătăm pisicilor din Clanul Râului că nu pot vâna pe teritoriul nostru când vor ele! mieună ea, cu ochii scânteind.

— Da, cam așa e, răspunse Inimă de Foc, căzut pe gânduri.

Nu putea să îl piardă din ochi pe Dungă Cenușie. I se părea lui, sau războinicul cenușiu se apropia din ce în ce mai mult de culcușul pisoilor? Oare chiar avea de gând să fugă și să o avertizeze pe Pârâu Argintiu?

Inimă de Foc se ridică încet și începu să se îndrepte către culcușul pisoilor. Dungă Cenușie se uită urât la el, dar înainte ca vreunul dintre ei să poată spune ceva, se auzi din nou chemarea lui Stea Albastră, de pe Piatra Mare. Inimă de Foc se opri, dar nu își dezlipi privirea de Dungă Cenușie.

— Blană Albastră este de acord cu tânărul Dungă Cenușie! anunță Stea Albastră. Se apropie dezghețul.

Dungă Cenușie își ridică bărbia și îi aruncă o privire disprețuitoare lui Inimă de Foc, dar el nici nu se sinchisi. Stea Albastră avea să amâne atacul! În momentul acela, Dungă Cenușie nu mai era nevoit să aleagă între Clanul său și Pârâu Argintiu, iar Inimă de Foc nu mai trebuia să se alăture unui grup de atac împotriva unui Clan despre care știa deja că suferă.

Dar Stea Albastră nu terminase de vorbit.

— Așa c-o să atacăm imediat!

Inimă de Foc se uită într-o parte – expresia de triumf a lui Dungă Cenușie se transformase într-una de groază.

— O să lăsăm o patrulă de războinici aici, ca să apere tabăra, continuă liderul. Să nu uităm că există o posibilă amenințare din partea Clanului Umbrelor. Cinci războinici o să dea atacul. Eu o să rămân aici.

„Ce bine!“ se gândi Inimă de Foc. Până la urmă, nu avea de gând să își rișteultima viață.

— Gheară de Tigru o să conducă grupul de atac. Dungă Neagră, Blană Albastră și Coadă Lungă o să se ducă cu el. Mai rămâne un singur loc.

— Pot să merg eu? izbucni Inimă de Foc.

Deși avea inima grea la gândul că trebuie să atace un Clan flămând, măcar însemna că Dungă Cenușie nu va trebui să facă această alegere.

— Îți mulțumesc, Inimă de Foc! Te poți alătura patrulei.

Stea Albastră era evident încântată de entuziasmul fostului ei ucenic. Gheară de Tigru nu părea prea bucuros. Își îngustă ochii la Inimă de Foc, fără să mai încerce să își ascundă suspiciunea.

— N-avem timp de pierdut! strigă Stea Albastră. Simt și eu vânturile calde. Gheară de Tigru o să vă dea instrucțiunile pe drum. Acum plecați!

Dungă Neagră, Blană Albastră și Coadă Lungă o luară la fugă în urma lui Gheară de Tigru. Inimă de Foc se ținu după ei, prin tunelul de orz sălbatic, apoi în sus, pe pantă, către teritoriul Clanului Râului.

Trecură pe lângă Pietrele Însorite și ajunseră la granița inamică, tocmai când soarele de iarnă începea să se lase în jos, către pădure. Inimă de Foc adulmecă aerul. Dungă Cenușie și Blană Albastră avuseseră dreptate, simțea și el vânturile calde, iar norii de ploaie își făceau deja apariția peste vârfurile copacilor.

Când coborâră panta către râu, Inimă de Foc simți un fior de neliniște. Povestea disperată a lui Pârâu Argintiu îi răsuna în urechi, însă el încerca să își alunge sentimentele de milă.

Războinicii din Clanul Tunetului ieșiră dintre ferigi și se opriră la marginea râului. Priveliștea dinaintea lor îi făcu genunchii lui Inimă de Foc să se înmoaie de ușurare. Stratul lucios de gheață pe care îl văzuse mai devreme împreună cu Labă Nisipie se transformase într-un șuvoi de apă întunecată și rece.

CAPITOLUL 20

Gheară de Tigru se întoarse către războinicii săi, cu ochii palizi scânteindu-i de frustrare.

— Va trebui să așteptăm, mârâi el.

Patrula se întoarse și începu să își croiască drum spre casă. Inimă de Foc mulțumi în gând Clanului Stelelor, dar simțea un gust amar în gură. Acum nu mai avea de unde să afle dacă ar fi putut, într-adevăr, să ducă atacul la bun sfârșit. Nu numai în Dungă Cenușie nu avea încredere; nu avea încredere nici în el însuși.

Inimă de Foc nu scoase o vorbă pe drumul către tabără. Din când în când, îl observa pe Gheară de Tigru aruncându-i câte o privire peste umărul său castaniu, masiv. Fu o călătorie anevoioasă. Lumina zilei scurte, de iarnă, începea să pălească atunci când ajunseră, în sfârșit, în vârful pantei care cobora spre tabără. Inimă de Foc așteptă să coboare ceilalți primii. Când reuși să traverseze și el tunelul de orz sălbatic, îl găsi pe Gheară de Tigru explicând deja Clanului dezamăgit că râul se dezgheța.

Inimă de Foc o zbughi către marginea luminișului, căutându-l pe Dungă Cenușie. Trebuia să afle dacă prietenul său se furișase afară din tabără. Se îndreptă instinctiv către vizuina pisoilor. Apropiindu-se de tufele încâlcite, auzi un mieunat cunoscut.

— Inimă de Foc!

Războinicul roșiatic simți un licăr de speranță. Poate că Dungă Cenușie îi era recunoscător că se oferise să ocupe ultimul loc liber din grupul de atac. Urmă vocea prietenului său până în umbrișul din spatele culcușului pisoilor.

Inimă de Foc mieună încetișor în întuneric, dar nu își văzu prietenul nicăieri. Deodată, ceva se năpusti asupra lui, cu o bufnitură înfundată. Inimă de Foc se întoarse repede, cu toate simțurile în alertă. Văzu silueta lui Dungă Cenușie, cu blana zbârlită.

Dungă Cenușie se repezi din nou către el. Inimă de Foc se feri la timp, așa că laba cenușie și grea a prietenului său nu îi nimeri urechea.

— Ce faci? îngăimă Inimă de Foc.

Dungă Cenușie își dădu urechile pe spate și scuipă:

— N-ai avut încredere în mine! Credeai c-o să trădez Clanul Tunetului!

Se năpusti din nou să îl lovească. De data aceasta, îi nimeri vârful urechii.

Inimă de Foc fu cuprins de durere și de furie.

— Am vrut doar să te scutesc să iei o decizie grea! scuipă el. Deși e adevărat că nu știu cui îi ești loial în momentul ăsta.

Dungă Cenușie se izbi de el și îl răsturnă cu labele în sus. Cele două pisici se încăierară, cu ghearele dezvelite.

— Pot să iau decizii și singur! mârâi Dungă Cenușie.

Inimă de Foc se strădui să se elibereze și îi sări în spate lui Dungă Cenușie.

— Încercam să te protejez!

— N-am nevoie să mă protejezi tu!

Orbit de furie, Inimă de Foc își înfipse ghearele în blana prietenului său, dar acesta îl întoarse pe spate, iar cele două pisici ieșiră, rostogolindu-se, dintre tufele din spatele vizuinei pisoilor.

Pisicile din luminiș se dădură la o parte din calea lor, pe măsură ce cei doi războinici se luptau printre ele. Inimă de Foc urlă de furie când Dungă Cenușie îl mușcă de laba din față. Lovi în sus cu o gheară și îl zgârie pe Dungă Cenușie deasupra ochiului. Acesta se răzbună, aruncându-se asupra lui și înfigându-și dinții în laba lui din spate.

— Încetați imediat!

Strigătul aspru al lui Stea Albastră îi făcu pe cei doi războinici să încremenească. Inimă de Foc îi dădu drumul prietenului său și se trase într-o parte. Dungă Cenușie se retrase, cu blana zbârlită. Inimă de Foc îl văzu cu colțul ochiului pe Gheară de Tigru rânjind, incapabil să își ascundă încântarea, și ridicându-și buza de sus, astfel încât să i se vadă colții.

— Inimă de Foc, vreau să vorbesc cu tine în bârlogul meu! Acum! mârâi Stea Albastră, cu ochii albaștri înflăcărați de mânie. Dungă Cenușie, du-te în cuibul tău și rămâi acolo!

Restul Clanului dispăru în întuneric. Inimă de Foc șchiopătă în urma lui Stea Albastră, către bârlogul ei. Rămase cu privirea în pământ, fiindcă se simțea epuizat și derutat.

Stea Albastră se așeză pe nisip și se uită o clipă către Inimă de Foc, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Apoi mieună furioasă:

— Despre ce a fost vorba?

Războinicul scutură din cap. Oricât de mânios ar fi fost, nu putea să dezvăluie secretul prietenului său.

Stea Albastră închise ochii și inspiră adânc.

— Îmi dau seama că tensiunea din tabără este mare, dar nu m-aș fi așteptat niciodată să vă văd pe tine și pe Dungă Cenușie luptându-vă. Ești rănit?

Îl usturau urechea și laba din spate, dar ridică din umeri și răspunse:

— Nu.

— Ai de gând să-mi spui despre ce a fost vorba?

Inimă de Foc se uită cât putu de hotărât în ochii ei.

— Stea Albastră, îmi pare rău. Nu-ți pot explica.

„Măcar ăsta e adevărul“, se gândi el.

— Bine, mieună Stea Albastră, în cele din urmă. Sper să vă rezolvați singuri problemele. Clanul trece printr-o perioadă grea, așa că eu n-o să îngădui luptele între membrii săi. Ai înțeles?

— Da, Stea Albastră, răspunse Inimă de Foc. Pot să plec?

Liderul încuviință din cap, iar războinicul se întoarse și ieși din bârlog. Știa că își dezamăgise fostul mentor, dar nu avea cum să îi dezvăluie adevărul. Ultima dată când o făcuse, în legătură cu acuzația pe care i-o aducea Labă Neagră lui Gheară de Tigru, ea nu îl crezuse. Și, chiar dacă l-ar fi crezut de data aceasta, și-ar fi trădat cel mai bun prieten.

Îngrijorat, Inimă de Foc traversă luminișul și se strecură în vizuina războinicilor. Se ghemui în cuibul său, alături de Dungă Cenușie. Rămase acolo, nemișcat, conștient de corpul încordat al lui Dungă Cenușie lângă al lui, până când, în cele din urmă, îl fură somnul.

Inimă de Foc se trezi devreme a doua zi. Soarele încă nu răsărise, iar luminișul era pustiu când îl traversă el, în drum spre bârlogul lui Colț Galben. Voia să o viziteze pe Labă Fumurie.

Colț Galben dormea, ghemuită lângă pisoii bolnavi ai lui Față Dungată. Aceștia se vânzoleau încet în cuibul lor, cu ochii închiși. Colț Galben sforăia zgomotos. Inimă de Foc nu voia să o trezească, așa că se strecură până la cuibul lui Labă Fumurie și aruncă o privire înăuntru.

Și pisicuța cenușie dormea. Cineva îi curățase sângele de pe blană. Inimă de Foc se întrebă dacă se spălase singură sau o spălase Colț Galben. Războinicul se ghemui lângă ucenica lui și o privi cum respiră. Era ceva liniștitor în felul în care i se ridica și i se cobora pântecele. Părea mult mai liniștită decât ultima dată când o vizitase.

Rămase cu ea până când lumina zorilor începu să treacă printre ferigi și auzi membrii Clanului începând să mișune prin tabără. Inimă de Foc se ridică în picioare. Se aplecă

deasupra lui Labă Fumurie și îi atinse umărul cu nasul.

Când se întoarse să plece, Colț Galben se întinse și deschise ochii.

— Inimă de Foc?

— Am venit s-o văd pe Labă Fumurie, șopti el.

— E mai bine, mieună Colț Galben, ridicându-se.

Inimă de Foc simți că i se ia o piatră de pe inimă.

— Mulțumesc, Colț Galben!

Când ajunse înapoi în luminiș, îl găsi pe Gheară de Tigru adresându-se unui grup de războinici și ucenici. Secundul îl zări imediat pe Inimă de Foc.

— Ne bucurăm că te-ai decis să ne onorezi cu prezența, mârâi el. Și Dungă Cenușie ni s-a alăturat de curând. A fost să discute cu Stea Albastră.

Inimă de Foc se uită către prietenul său, dar Dungă Cenușie privea în jos. Ceilalți războinici îl urmăriră în liniște cum se grăbește către Labă Nisipie și se așază lângă ea.

— Fiindcă s-a încălzit vremea, prin pădure o să mișune din nou prada, mieună Gheară de Tigru. Animalele o să fie înfometate după ce s-au adăpostit atâta timp în bârloguri. O să fie o șansă bună să prindem cât mai mult vânat.

— Dar încă mai avem rezerve, mieună Labă Pământie.

— În curând o să se strice, îi spuse Gheară de Tigru. Trebuie să profităm de orice ocazie ca să vânăm. Dacă vremea o să se înrăutățească iar, prada o să înceapă să dispară, iar ceea ce o să rămână n-o să fie suficient.

Războinicii încuviințară din cap.

— Coadă Lungă, zise secundul întorcându-se către războinicul dungat, vreau să organizezi tu grupurile de vânătoare!

Coadă Lungă aprobă din cap, iar Gheară de Tigru se ridică și se îndreptă către bârlogul lui Stea Albastră. În timp ce îl urmărea cum dispare printre licheni, Inimă de Foc se întreba dacă liderul și secundul aveau să discute despre lupta sa cu Dungă Cenușie.

Glasul lui Coadă Lungă îl aduse din nou la realitate.

— Inimă de Foc! Tu și Labă Nisipie vă puteți alătura lui Blană de Șoarece. Dungă Cenușie poate vâna cu Vifor Alb și Labă de Ferigă. Cred că e mai bine să nu vă pun pe amândoi în același grup.

Pisicile toarseră amuzate, dar Inimă de Foc mijii ochii, nervos. Se calmă uitându-se la rana pe care i-o făcuse la ureche războinicului dungat, în prima lui zi în tabără, când Coadă Lungă îl tachinase.

— Frumoasă lupta de aseară, miorlăi Blană de Șoarece, cu ochii strălucindu-i poznaș. Aproape că a compensat faptul că am ratat o luptă cu Clanul Râului.

Inimă de Foc se încruntă, iar Labă Pământie adăugă:

— Da! Frumoase mișcări, Inimă de Foc... Pentru o pisică de casă.

Războinicul roșcat strânse din dinți și se uită în jos, dezvelindu-și și retrăgându-și ghearele.

Cele două grupuri plecară împreună din tabără. Când vânătorii se aliniară ca să urce panta de ieșire din tabără, Inimă de Foc se uită către cer. Norii de ploaie pe care îi văzuse apropiindu-se seara trecută acopereau acum soarele, iar zăpada de sub labele lor se transforma în zloată.

Blană de Șoarece îi conduse pe Labă Nisipie și Inimă de Foc printre Brazii Înalți.

— O iau pe Labă Nisipie cu mine, îi spuse războinicul castaniu lui Inimă de Foc. Iar tu poți vâna singur. Ne întâlnim din nou în tabără, când soarele o să fie în punctul cel mai înalt.

Inimă de Foc se simți ușurat la gândul că va fi singur. Se furișă printre copaci, încă nevenindu-i să creadă că el și Dungă Cenușie se luptaseră atât de înverșunat. Se simțea pierdut și singur fără vechiul său prieten, deși abia dacă îl mai recunoaștea. Se întreba dacă vor mai putea fi prieteni vreodată.

Abia când simți cât de moi sunt frunzele de sub labele sale, își dădu seama că hoinărise până la pădurea de stejari din fața Ținutului Două-Picioare. Se gândi imediat la Prințesa și se întrebă dacă nu cumva labele îl purtaseră către cuibul ei de Două-Picioare cu un motiv anume.

Inimă de Foc se îndreptă către gard și o strigă pe sora sa. Apoi sări înapoi în pădure și așteptă în tufișuri ca ea să vină să îl caute.

Nu fu nevoit să aștepte prea mult, fiindcă după scurt timp se auziră niște râcâieli pe gard și el îi simți mirosul specific. Inimă de Foc era pregătit să iasă în întâmpinarea ei, când simți un alt miros, necunoscut.

Ferigile foșniră, iar Prințesa apăru dintre ele. Căra în gură un pisoiaș alb. Războinicul ieși să o întâmpine, iar ea îl salută călduros prin ghemul de blană pe care îl ținea în gură.

Pisoiul era foarte mic. Inimă de Foc bănuia că are să mai treacă o lună până când va fi înțărcat. Prințesa dădu niște zăpadă la o parte, cu laba, și așeză puiul pe frunze, cu blândețe. Apoi se așeză și își încolăci coada stufoasă în jurul lui.

Inimă de Foc era copleșit de emoții. Era ruda lui de sânge, născut într-o casă de Două-Picioare, la fel ca el! Merse încet către Prințesa, își frecă botul de al ei, apoi se aplecă și mirosi pisoiașul. Mirosea a căldură și a lapte – străin, dar oarecum familiar. Îl linse drăgăstos pe cap, iar puiul mieună, deschizând gura rozalie, ca să-și arate dințișorii albi.

Prințesa se uită la fratele ei, cu ochii strălucindu-i de bucurie.

— Ți l-am adus ție, Inimă de Foc, mieună ea încet. Vreau să-l duci înapoi la Clanul tău, ca să fie noul tău ucenic.

CAPITOLUL 21

Inimă de Foc se uită lung la pisoi.

— Nu m-am așteptat... începu el.

Își mută privirea și se uită în liniște la sora lui.

— Stăpânii mei o să hotărască unde o să locuiască ceilalți, continuă Prințesa, dar acesta este primul meu născut și vreau să-i hotărăsc *eu* viitorul.

Își ridică bărbia și spuse:

— Tranformă-l într-un erou, te rog! Ca tine!

Singurătatea tulburătoare care îl apăsase atâta timp pe Inimă de Foc începu să se risipească. Își imagină pisoiul alb în mijlocul Clanului, iar pe el însuși dezvăluindu-i secretele pădurii și vânând alături de el, printre ferigile dese. În sfârșit avea să mai fie un membru cu origini de pisică de casă în Clanul Tunetului!

Prințesa înclină capul.

— Știu cât ai fost de supărat din cauza ucenicei tale. M-am gândit că dacă ai avea un nou ucenic, unul care să fie rudă de sânge cu tine, nu te-ai mai simți atât de singur.

Întinse gâtul și își așeză botul pe spatele lui Inimă de Foc.

— Nu-nțeleg toate regulile Clanului, dar, după ce te-am văzut și te-am auzit vorbind de viața ta, mi-am dat seama că aș fi onorată ca fiul meu să fie crescut ca un membru al Clanului.

Copleșit de fericire, Inimă de Foc începu să se gândească și la restul Clanului, la cât de multă nevoie aveau de pisici care să lupte. Labă Fumurie nu avea să mai devină războinică niciodată. Și dacă tusea verde avea să mai ia și alte vieți, nu numai pe cea a lui Stea Albastră? Poate Clanul Tunetului avea nevoie de acel pisoi.

Deodată deveni conștient de ploaia care îi îmbiba blana. Pisoiul avea nevoie de adăpost, cât mai repede. Părea puternic, dar era încă prea mic să poată suporta mult timp frigul și umezeala.

— O să-l iau cu mine, mieună el. Ai oferit un dar extraordinar Clanului Tunetului! O să-l antrenez să devină cel mai bun războinic pe care l-a avut vreodată Clanul!

Lăsă capul în jos și apucă pisoiul de ceafă.

Prințesei îi luceau ochii de mulțumire și de mândrie.

— Îți mulțumesc, Inimă de Foc, toarse ea. Cine știe, poate chiar o să devină lider de Clan și o să primească nouă vieți!

Războinicul se uită cu drag la chipul ei încrezător și plin de speranță. Apoi îl străbătu un fior de îndoială. Ducea pisoiașul acela într-o tabără infectată cu tuse verde. Dacă nu supraviețuia până la primăvară? Dar mirosul liniștitor al pisoiului de sub botul său îl calma. Avea să supraviețuiască. Era puternic și avea același sânge ca el. Inimă de Foc inspiră adânc. Trebuia să se miște repede – puiului i se făcuse frig deja. Clipi către Prințesa, în semn de rămas-bun, și o luă la fugă printre tufișuri.

Puiul era mai greu decât se așteptase. Atârna din gura lui, lovindu-se de labele din față cu miorlăituri slabe de protest. Când ajunse în vârful pantei ce ducea către casă, pe Inimă de Foc începu să îl doară gâtul. Coborî către tabără punând o labă înaintea celeilalte, cu grijă, ca să

nu alunece pe zăpada care se topea rapid.

La intrare, Inimă de Foc ezită. Pentru prima dată, se întrebă cum avea să îi explice Clanului apariția acelui pui – trebuia să recunoască că se întâlnise cu sora lui. Dar era prea târziu. Simțea că pisoiul tremură. Își îndreptă umerii și intră în tunelul de orz sălbatic. Pisoiul scoase un miorlăit ascuțit când i se prinse un spin de blană. Mai multe perechi de ochi se întoarseră curioase când Inimă de Foc ajunse în luminiș.

Ambele grupuri de vânătoare se întorseseră în tabără. Blană de Șoarece, Vifor Alb, Labă Nisipie și Labă de Ferigă se aflau cu toții în luminiș. Doar Dungă Cenușie lipsea. Unul câte unul, ceilalți membri ai Clanului fură scoși din vizuinele lor de zgomot și de mirosul necunoscut. Niciuna dintre pisici nu scoase vreun sunet. Îi aruncară lui Inimă de Foc priviri dușmănoase, nedumerite, de parcă se uitau la un străin.

Inimă de Foc se întoarse, încet, în mijlocul luminișului, cu puiul încă atârnându-i din gură, ca să se uite la cercul de ochi întrebători. I se uscase gura. Oare de ce crezuse că va accepta Clanul un pisoi care nici măcar nu se născuse în pădure?

Se simți ușurat când o văzu pe Stea Albastră ieșind din bârlogul lui Colț Galben. Dar liderul făcu ochii mari când îl văzu.

— Ce e asta? întrebă ea.

Inimă de Foc avu un presentiment sumbru. Puse pisoiul între labele din față și își înfășură coada în jurul lui, ca să nu îi fie frig.

— Este primul născut al surorii mele, răspunse el.

— Al *surorii* tale?! șuieră Gheară de Tigru, acuzator.

— Ai o soră? strigă Coadă Tărcată. Unde?

— În același loc unde s-a născut și Inimă de Foc, bineînțeles, scuipă Coadă Lungă, cu dispreț. În ținutul Două-Picioare!

— E adevărat? întrebă Stea Albastră, făcând ochii și mai mari.

— Da, recunoscu Inimă de Foc. Mi l-a dat sora mea, ca să-l aduc în Clan.

— Și de ce ar face una ca asta? întrebă Stea Albastră, amenințător de calmă.

Inimă de Foc se bâlbâi, emoționat.

— I-am povestit despre viața în Clan, despre cât de frumoasă e...

I se stinse vocea sub privirea sceptică a liderului.

— De cât timp vizitezi Ținutul Două-Picioare?

— De puțin timp, dinainte de începutul anotimpului rece. Dar numai ca să-mi văd sora. Eu am rămas loial Clanului Tunetului.

— Loial? răsună glasul lui Dungă Neagră, în luminiș. Și totuși ai adus un pisoi de casă aici?

— Nu ajunge c-avem deja un pisoi de casă? cârâi unul dintre bătrâni.

— Bineînțeles că o pisică de casă o să mai aducă o pisică de casă! se răsti Labă Pământie, zbârlindu-și blana indignat.

Se întoarse către Labă Nisipie și o împunse cu nasul. Ea se uită jenată la Inimă de Foc, apoi privi în jos.

— De ce l-ai adus? mârâi Gheară de Tigru.

— Avem nevoie de războinici...

Pisoiașul se zvârcolea sub burta lui, iar Inimă de Foc își dădu seama cât de ridicol suna. Lăsă capul în jos, iar cuvintele lui fură primite cu urlete de dispreț.

După ce se domoliră insultele, Vânt Ager luă cuvântul:

— Clanul are deja destule probleme.

— N-o să fie decât o povară, fu de acord Blană de Șoarece. O să mai treacă cinci luni până când o să fie pregătit să înceapă antrenamentul.

Vifor Alb încuviință din cap.

— N-ar fi trebuit să aduci pisoiul ăsta de casă aici, Inimă de Foc, mieună el. N-o să fie suficient de puternic pentru viața în Clan.

Lui Inimă de Foc i se zbârli blana.

— Și eu m-am născut pisoi de casă! Nu sunt suficient de puternic?

Avusese impresia că începuse să schimbe părerea proastă a Clanului despre pisicile de casă, dar se înșelase. Nu vedea nici măcar un chip prietenos în mulțime.

Din spatele lui Vifor Alb se auzi o voce:

— Dacă are același sânge ca Inimă de Foc, o să fie o pisică de Clan destoinică.

Inimă de Foc răsuflă ușurat. Era Dungă Cenușie! Războinicul roșcat se simți însuflețit de speranță când Vifor Alb se dădu la o parte, iar celelalte pisici se întoarseră să se uite la războinicul cenușiu. Dungă Cenușie se uită în jur, la pisicile aranjate în cerc, privind cu ochii mari și calmi pe fiecare.

— Ce schimbare, Dungă Cenușie! Acum îți susții prietenul, dar aseară voiai să-l faci bucăți! rânji Coadă Lungă.

Dungă Cenușie se uită urât la motanul dungat, apoi se întoarse spre Dungă Neagră, care i se adresă:

— Da, Dungă Cenușie! De unde știi că sângele lui Inimă de Foc e demn de Clanul Tunetului? I-ai simțit gustul aseară, când ai încercat să-i smulgi o bucată din picior?

Stea Albastră făcu un pas în față, însă ochii ei albaștri erau întunecați de grijă.

— Inimă de Foc, te cred că nu ți-ai încălcat loialitatea față de Clan vizitându-ți sora, dar de ce ai fost de acord să-i aduci puiul aici? N-ai dreptul să iei astfel de decizii. Ceea ce ai făcut afectează întregul Clan!

Inimă de Foc se uită la Dungă Cenușie, sperând ca acesta să îl mai susțină, dar prietenul lui nici nu se uită la el. Inimă de Foc întoarse capul, iar fiecare pisică își feri privirea. Începea să intre în panică. Oare își pusese în pericol poziția în interiorul Clanului aducând acolo puiul Prințesei?

Stea Albastră vorbi din nou.

— Gheară de Tigru, tu ce crezi?

— Ce cred eu? răspunse secundul, iar Inimă de Foc se simți demoralizat de nota de aroganță și de satisfacție din glasul său. Cred c-ar trebui să scăpăm cât mai repede de el.

— Floare Aurie?

— Pare prea mic să supraviețuiască până la primăvară, remarcă regina roșcată.

— O să se îmbolnăvească de tuse verde până la răsăritul soarelui! adăugă Blană de Șoarece.

— Sau o să ne mănânce prada până iarna următoare, iar pe urmă o să moară de răceală! scuipă Vânt Ager.

Stea Albastră își plecă botul.

— Ajunge! Trebuie să mă gândesc la toate astea.

Se îndreptă către vizuina ei și dispăru înăuntru. Restul Clanului se făcu nevăzut, mormăind amenințător.

Inimă de Foc ridică pisoiul ud leoarcă și îl duse în culcușul războinicilor. Puiul tremura și miorlăia jalnic. Se ghemui în jurul ghemotocului micuț și închise ochii, dar chipurile dușmănoase ale membrilor Clanului i se învârteau prin cap, umplându-i sufletul de groază. Crezuse că fusese singur până atunci, dar acum părea că întregul Clan îl renegase.

Dungă Cenușie intră în vizuină și se așeză în cuibul său. Inimă de Foc se uită nervos la el. Războinicul cenușiu fusese singurul care vorbise în apărarea lui, așa că voia să îi mulțumească. După o pauză stânjenitoare, timp în care pisoiul plânse încontinuu, Inimă de Foc murmură:

— Îți mulțumesc că mi-ai luat apărarea.

Dungă Cenușie ridică din umeri.

— Mda, păi... Nu avea nimeni de gând s-o facă, mieună el.

Întoarse capul și începu să își spele coada.

Pisoiul continua să miorlăie, din ce în ce mai tare. O parte dintre războinici intrară în vizuină ca să se adăpostească de ploaia de afară. Blană Albastră aruncă o privire spre Inimă de Foc și pisoi, dar nu spuse nimic.

— Nu poți să-l faci să tacă? se plânse Dungă Neagră, aranjându-și culcușul.

Inimă de Foc linse disperat pisoiul. Probabil că îi era foarte foame. Un foșnet din vizuină îl făcu să ridice capul. Era Blană de Zăpadă, care se apropie de cuibul lui Inimă de Foc și se uită la pisoiașul jalnic. Deodată lăsă capul în jos și îi mirosi blana moale.

— I-ar fi mai bine în culcușul pisoilor, murmură ea. Față Dungată are suficient lapte. Aș putea s-o rog să-l hrănească și pe el.

Războinicul se uită mirat la regină.

Blană de Zăpadă îl privi fix cu ochii ei blânzi.

— N-am uitat că mi-ai salvat pisoii de Clanul Umbrelor.

Inimă de Foc ridică din nou pisoiul și o urmă pe Blană de Zăpadă afară din vizuina războinicilor. Ploaia se întețise. Alergară împreună către culcușul puilor. Blană de Zăpadă dispăru prin intrarea îngustă, iar Inimă de Foc se strecură după ea. Se opri puțin în desișul de tufe de mur, clipind, până când i se obișnuiră ochii cu lumina slabă.

În coconul uscat și întunecat, Față Dungată era încolăcită în jurul celor doi pisoi sănătoși care îi mai rămăseseră. Se uită bănuitoare la Inimă de Foc, apoi la pisoiul care atârna din gura lui.

— Unul dintre pisoii lui Față Dungată a murit azi-noapte, îi șopti Blană de Zăpadă războinicului.

Inimă de Foc își aduse aminte de pisoii bolnavi care se zvârcoleau în bârlogul lui Colț Galben și se întrebă, cu durere, care dintre ei se stinsese. Lăsă jos pisoiul Prințesei și se întoarse către Față Dungată.

— Îmi pare rău, murmură el.

Regina clipi, iar în ochi i se citea încă suferința recentă.

— Față Dungată, nu pot decât să-mi imaginez cât de mult suferi, începu Blană de Zăpadă. Dar pisoiul ăsta e înfometat, iar tu ai suficient lapte. Vrei să-l hrănești și pe el?

Față Dungată scutură din cap și închise ochii strâns, ca și cum ar fi vrut să nege prezența lui Inimă de Foc în culcușul ei.

Blană de Zăpadă îi întinse gâtul și îi atinse obrazul cu botul său.

— Știu că nu-l poate înlocui pe fiul tău, șopti ea, dar are nevoie de căldura și de grija ta.

Inimă de Foc așteptă, încordat. Pisoiul începu să plângă și mai tare; simțea mirosul laptelui lui Față Dungată și începu să se îndrepte, cu ochii închiși, către burta ei moale. Își făcu loc între ceilalți doi pui ai reginei. Față Dungată se uită în jos, la puiul care înainta șovăielnic, urmând mirosul laptelui. Nu se împotrivi atunci când se prinse de burta ei și începu să sugă. Inimă de Foc se simți ușurat și recunoscător când văzu privirea reginei îmblânzindu-se și pisoiul alb începând să toarcă, frământându-i burta umflată cu labele lui micuțe.

Blană de Zăpadă încuviință din cap.

— Îți mulțumesc, Față Dungată. Pot să-i spun lui Stea Albastră c-o să ai tu grijă de pisoi?

— Da, răspunse Față Dungată, fără să își ia ochii de la pisoiul alb.

Îl împinse mai aproape de burta ei, cu laba din spate.

Inimă de Foc toarse și își aplecă botul ca să o atingă pe umăr.

— Îți mulțumesc. Promit c-o să-ți aduc o porție mai mare de vânat în fiecare zi.

— Mă duc să-i spun lui Stea Albastră! mieună Blană de Zăpadă.

Inimă de Foc se uită la regina albă, impresionat de bunătatea ei.

— Mulțumesc, mieună el.

— Niciun pisoi nu merită să moară de foame, indiferent dacă s-a născut în sânul Clanului sau nu.

Blană de Zăpadă se întoarse și își croi drum printre tufe, către ieșire.

— Poți pleca, îi șopti Față Dungată lui Inimă de Foc. Pisoiul tău o să fie în siguranță alături de mine.

Inimă de Foc dădu din cap și o urmă pe Blană de Zăpadă afară, în ploaie. Se gândi să se întoarcă în culcușul său, dar știa că până când nu va auzi hotărârea lui Stea Albastră în privința pisoiului nu se va putea odihni.

Se plimba prin luminiș, cu blana udă leoarcă, când o văzu pe Blană de Zăpadă ieșind din vizuina lui Stea Albastră și alergând către culcușul pisoilor.

Blană Albastră se pregătea să conducă patrula de seară afară din tabără, când Stea Albastră ieși, în sfârșit, din vizuina sa. Inimă de Foc se opri, iar inima îi bătea atât de tare, încât credea că i se vor înmuia picioarele. Liderul se urcă pe Piatra Mare și începu chemarea binecunoscută.

— Să se adune sub Piatra Mare toate pisicile îndeajuns de mari să-și prindă singure prada!

Patrula se întoarse de la intrarea în tabără și o urmă pe Blană Albastră până sub Piatra Mare. Restul membrilor Clanului începură să își părăsească vizuinele calde, bodogănind ploaia. Sever, Gheară de Tigru urcă lângă Stea Albastră.

„O să mă oblige să-l duc înapoi!“ se gândi Inimă de Foc. Începu să respire sacadat. Îl năpadiră gânduri și mai sumbre. „Dacă Stea Albastră o să-i ordone lui Gheară de Tigru să-l lase în mijlocul pădurii? N-o să supraviețuiască. O, Clanul Stelelor, ce-o să-i spun Prințesei?“

După ce se așezară toate pisicile, Stea Albastră începu să vorbească:

— Pisici din Clanul Tunetului, nu poate nega nimeni că avem nevoie de războinici. Deja am pierdut o pisică din cauza tusei verzi, și mai sunt multe luni până la sosirea primăverii. Labă Fumurie a fost rănită grav și n-o să devină niciodată războinic. După cum a subliniat și Dungă Cenușie...

Inimă de Foc îl auzi pe Labă Pământie șoptind în apropiere:

— Și Dungă Cenușie a început să se transforme într-o pisică de casă.

Întoarse mânios capul, dar un șuierat de avertizare, venit din partea unuia dintre bătrâni, îl reduse la tăcere pe Labă Pământie înainte ca Inimă de Foc să îi poată spune ceva.

— După cum a subliniat și Dungă Cenușie, repetă Stea Albastră, acest pisoi de casă are același sânge ca Inimă de Foc. Există șanse foarte mari ca el să devină un războinic foarte bun.

O parte dintre membrii Clanului se uitară la Inimă de Foc, care abia dacă auzise complimentul liderului său. Începea să întrezărească un licăr de speranță.

Stea Albastră se opri pentru o clipă să cerceteze pisicile din fața sa.

— Am hotărât c-o să primim pisoiul ăsta în Clan! declară ea.

Nicio pisică nu spuse nimic. Inimă de Foc voia să își exprime recunoștința față de Clanul Stelelor, dar își ținu gura închisă. Respiră adânc pentru prima dată de când soarele ajunsese la punctul cel mai înalt. Ruda lui de sânge avea să facă parte din Clanul Tunetului!

— Față Dungată a acceptat să-l alăpteze, continuă Stea Albastră, așa că Inimă de Foc o să trebuiască să-i aducă hrană.

Liderul se uită drept la războinicul roșcat, dar acesta nu reușea să își dea seama ce gândea.

— În ultimul rând, pisoiul trebuie să aibă un nume. O să fie cunoscut sub numele de Norișor!

— O să se țină o ceremonie de numire? strigă Blană de Șoarece, din spate.

Inimă de Foc se uită nerăbdător spre Piatra Mare. Oare pisoiul surorii lui va avea parte de același privilegiu ca el, atunci când fusese acceptat oficial de către Clan?

Stea Albastră se uită în jos la Blană de Șoarece cu ochi reci.

— Nu, răspunse ea.

CAPITOLUL 22

Zilele până la următoarea lună plină se scurseră foarte încet pentru Inimă de Foc. Deja părea că trecuseră secole întregi de la ultima Adunare. Norii de ploaie acoperiseră luna ultima dată, iar Clanurile nu se mai apropiaseră de Patru Stejari. Între timp, numeroase patrule raportaseră că au simțit mirosul Clanului Râului la Pietrele Însorite, iar mirosul Clanului Umbrelor fusese descoperit din nou la Copacul Bufniței.

Când nu vâna sau nu patrula, Inimă de Foc își împărțea timpul între Norișor, Labă Fumurie și Labă de Ferigă. Deși Dungă Cenușie își reluase rolul de mentor al lui Labă de Ferigă, Inimă de Foc începu să îl zărească pe ucenic fără ocupație din când în când, iar mentorul lui nu era prin preajmă. Când îl întreba unde s-a dus războinicul cenușiu, ucenicul nu putea răspunde decât „La vânătoare“.

— Și tu de ce nu te-ai dus cu el? mieuna Inimă de Foc.

— A spus c-o să mă ia mâine.

Războinicul roșcat simțea aceeași furie la adresa încăpățânării lui Dungă Cenușie, dar nu mai încerca să își facă prietenul să înțeleagă; abia dacă mai schimbaseră două vorbe de când Inimă de Foc îl adusese pe Norișor în tabără. Se străduia să îl antreneze pe Labă de Ferigă ori de câte ori lipsea Dungă Cenușie, doar ca să nu îl vadă ceilalți pe ucenic neînsoțit. Inimă de Foc știa ca Gheară de Tigru nu ar fi acceptat răspunsurile ucenicului cu atâta ușurință ca el.

În cele din urmă apăru luna, pe un cer fără nori. Inimă de Foc se întoarse devreme de la vânătoare. Trecu de stejarul căzut, care era părăsit acum, după ce Vânt Ager și puiul lui Coadă Tărcată își reveniseră. Își adăugă prada la rezervă și se îndreptă către bârlogul lui Colț Galben, să o viziteze pe Labă Fumurie. Până și amenințarea tusei verzi părăsise tabăra, deocamdată. Numai Labă Fumurie mai rămăsese alături de pisica-vraci.

Mergând prin tunel, o zări pe pisicuța cenușie în luminișul din față. O ajuta pe Colț Galben să amestece niște buruieni. Inimă de Foc se înfioră când o văzu pe Labă Fumurie șchiopătând, cu greu, către piatra crăpată, cu gura plină de frunze uscate.

— Inimă de Foc!

Labă Fumurie scuipă buruienile și se întoarse să îl salute, tocmai când ieșea din tunel.

— Abia dacă ți-am simțit mirosul prin aroma ierburilor ăstora scârboase!

— Ierburile alea scârboase te-au ajutat sa te vindeci, mârâi Colț Galben.

— Ei bine, ar fi trebuit să folosești mai multe, îi dădu replica Labă Fumurie, dar Inimă de Foc se bucură să vadă o licărire strengărească în ochii ei. Ia uite! zise ea, mișcându-și laba din spate. Abia dacă ajung să-mi spăl ghearele.

— Poate c-ar trebui să-ți mai dau câteva exerciții, ca să se mai dezmorțească, mieună Colț Galben.

— Nu, mulțumesc! miorlăi Labă Fumurie repede. Mă dor!

— Așa și trebuie! Înseamnă că-și revin.

Pisica-vraci se întoarse către Inimă de Foc:

— Poate reușești s-o convingi tu să le facă. Eu mă duc în pădure, să caut niște rădăcini de tătăneasă.

— O să-ncerc, promise Inimă de Foc, pe când Colț Galben trecea pe lângă el.

— O să-ți dai seama dacă le face bine, fiindcă o să se văicărească! strigă pisica-vraci, peste umăr.

Labă Fumurie se apropie de mentorul ei și îi atinse nasul cu botul.

— Îți mulțumesc c-ai venit să mă vezi.

Se așeză și se schimonosi când își trase piciorul rănit sub ea.

— Îmi place să vin să te văd, toarse Inimă de Foc. Mi-e dor de antrenamentele noastre.

Își regretă vorbele de îndată ce le rosti.

Labă Fumurie deveni melancolică.

— Și mie, mieună ea. Când crezi c-o să pot să-ncep din nou?

Inimă de Foc se uită la ea cu durere în suflet. Era limpede, Colț Galben încă nu îi spusese că nu va mai fi niciodată războinic.

— Poate c-o să te ajute dacă încercăm câteva exerciții, mieună el, ocolind un răspuns direct.

— Bine, mieună Labă Fumurie. Dar numai câteva!

Se așeză pe o parte și întinse piciorul până când i se schimonosi fața de durere. Încet-încet, cu dinții încleștați, începu să și-l miște înainte și înapoi.

— Te descurci foarte bine! mieună Inimă de Foc, ascunzând durerea care îi stătea ca o piatră pe inimă.

Labă Fumurie își lăsă laba să cadă și rămase nemișcată o clipă, apoi se ridică în picioare. Inimă de Foc o urmări în liniște cum scutură din cap.

— N-o să devin niciodată războinic, nu-i așa?

Inimă de Foc nu o putea minți.

— Nu, șopti el. Îmi pare atât de rău.

Întinse botul și o linse pe cap. După câteva clipe, ucenica oftă prelung și se așeză din nou.

— Știam, de fapt, mieună ea. Doar că uneori visez că sunt în pădure, că vânez împreună cu Labă de Ferigă, dar pe urmă mă trezesc, iar durerea din picior îmi reamintește că n-o să mai vânez niciodată. E mai mult decât pot suporta. Trebuie să-mi imaginez că, la un moment dat, o să pot vâna din nou.

Inimă de Foc nu suporta să o vadă atât de descurajată.

— O să merg din nou cu tine în pădure, îi promise el. O să găsim cel mai bătrân și mai lent șoarece din pădure. N-o să aibă nicio șansă în fața ta.

Labă Fumurie se uită la el și toarse recunoscătoare.

Inimă de Foc toarse și el, dar încă de când avusese loc accidentul îl sâcâia o întrebare.

— Labă Fumurie, începu el, îți mai aduci aminte ce s-a întâmplat când te-a lovit monstrul? Era și Gheară de Tigru acolo?

Ucenica se uită în jos, derutată.

— N-nu știu, se bâlbâi ea, iar Inimă de Foc se simți vinovat când văzu că se ferește să își amintească. M-am dus direct la frasinul ars unde a spus Labă Pământie c-o să-l găsesc pe Gheară de Tigru, iar pe urmă a apărut monstrul și... Nu prea îmi mai aduc aminte.

— Probabil că nu ți-ai dat seama cât e de îngustă marginea acolo, spuse Inimă de Foc, scuturând încet din cap. Cred c-ai alergat direct pe Calea Tunetului.

„De ce nu se afla Gheară de Tigru acolo unde a spus?“ se gândi el, furios. „Ar fi putut s-o oprească din drum, să nu mai ajungă pe Calea Tunetului!“ În cap îi răsunară cuvintele prevestitoare ale Prințesei. „Oare a fost o capcană?“ Și-l imagină pe Gheară de Tigru ghemuit undeva, în direcția vântului, ascuns printre copaci, uitându-se către margine, așteptând...

— Ce mai face Norișor? îi întrerupse Labă Fumurie șirul gândurilor.

Era clar că vrea să schimbe subiectul.

Inimă de Foc era bucuros să îi facă pe plac, mai ales dacă asta însemna să vorbească despre fiul Prințesei.

— Crește cu fiecare zi ce trece, mieună el, mândru.

— Abia aștept să-l cunosc! Când îl aduci să-l văd și eu?

— Când o să-mi dea voie Față Dungată, răspunse războinicul. Deocamdată nu-l scapă din ochi nicio clipă.

— Asta înseamnă că l-a acceptat?

— Slavă Clanului Stelelor, se poartă cu el ca și cu ceilalți pui ai ei! mieună războinicul. Să fiu sincer, nu eram sigur c-o să se atașeze de el. Arată atât de diferit de ceilalți pisoi ai ei...

Nici măcar Inimă de Foc nu putea să nege că blana moale și albă ca zăpada a lui Norișor nu se potrivea cu cea scurtă, tărcată, în culorile pădurii, a celorlalți pisoi ai Clanului.

— Cel puțin se înțelege bine cu ceilalți tovarăși din culcușul pisoilor...

Războinicului i se stinse glasul. Se uită în jos, neliniștit.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Labă Fumurie, cu blândețe.

Inimă de Foc ridică din umeri.

— M-am săturat de felul în care se uită la el unele dintre celelalte pisici, de parcă ar fi prost sau inutil.

— A observat și Norișor privirile astea?

Războinicul scutură din cap.

— Atunci nu-ți face griji, mieună Labă Fumurie.

— Dar Norișor nici măcar nu știe că s-a născut pisoi de casă. Cred că presupune că vine dintr-un alt Clan. Dar dacă ceilalți o să continue să se uite urât la el, o să-și dea seama că e ceva în neregulă cu el.

Inimă de Foc se uită în jos, nervos.

— E ceva în neregulă cu el? repetă Labă Fumurie. Și *tu* te-ai născut pisoi de casă, și nu e nimic în neregulă cu tine! Până când o să-și dea seama de unde provine, Norișor o să poată dovedi că un pisoi de casă poate fi la fel de bun ca orice războinic născut în Clan. La fel cum ai făcut și tu.

— Dar dacă îi spune cineva, înainte să fie pregătit?

— Dacă seamănă cu tine, înseamnă că s-a *născut* pregătit!

— Tu când ai devenit atât de înțeleaptă? mieună Inimă de Foc, surprins de istețimea ucenicei sale.

Labă Fumurie se rostogoli pe spate cu un suspin dramatic.

— Suferința te poate face mai înțelept!

Inimă de Foc o împunse cu laba în burtă, iar ucenica scoase un țipăt, după care se rostogoli pe burtă.

— Serios acum, mieună ea, ai uitat cu cine mi-am petrecut timpul în ultima vreme?

Inimă de Foc înclină capul într-o parte, întrebător.

— Cu Colț Galben, aiuritule! râse Labă Fumurie. E o pisică bătrână și înțeleaptă. Am învățat multe de la ea, spuse ucenica, ridicându-se. Colț Galben spune că avem Adunare diseară. Te duci?

— Nu știu, recunoscu Inimă de Foc. O s-o întreb mai târziu pe Stea Albastră. Nu prea sunt iubit de Clan momentan.

— O să le treacă, îi promise ucenica, împungându-l în umăr. N-ar trebui să te interesezi de Adunare? O să plece în curând.

— Ai dreptate, răspunse războinicul. E în regulă dacă rămâi singură până la întoarcerea lui Colț Galben? Vrei să-ți aduc niște vânat proaspăt?

— Mă descurc singură, îl asigură Labă Fumurie. O să-mi aducă Colț Galben ceva de mâncare. Întotdeauna o face. O să fiu cea mai grasă pisică din Clan după ce-o să termine cu mine.

Inimă de Foc se simți extrem de bucuros că fosta lui ucenică își recăpăta buna-dispoziție. Era tentat să rămână și să îi țină companie, dar pisicuța avea dreptate, trebuia să afle dacă putea merge la Adunare.

— Atunci ne vedem mâine! mieună el. O să am multe vești de la Adunare.

— Bine, vreau să le aud pe toate, mieună Labă Fumurie. Asigură-te că te ia Stea Albastră și pe tine! Grăbește-te!

— Mă duc, mă duc! răspunse Inimă de Foc, ridicându-se în picioare. La revedere, Labă Fumurie!

— La revedere!

Inimă de Foc se opri la marginea luminișului și se uită în jur, după Stea Albastră. O văzu vorbind cu Blană Albastră, lângă bârlogul său. Războinicul ajunse la cele două pisici tocmai când Blană Albastră se ridica să plece. Războinicul cenușiu, zvelt îi făcu un semn din cap lui Inimă de Foc, apoi se îndepărtă.

Stea Albastră se uită cu subînțeles la Inimă de Foc.

— Vrei să mergi la Adunare, mieună ea.

Războinicul deschise gura sa vorbească, dar liderul îl întrerupse:

— Toți războinicii vor să meargă astă-seară, dar nu pot lua toate pisicile cu mine.

Inimă de Foc fu dezamăgit.

— Aș fi vrut sa văd din nou Clanul Vântului, îi explică el. Să aflu ce au mai făcut de când i-am adus acasă eu și Dungă Cenușie.

Stea Albastră miji ochii.

— Nu trebuie să-mi aduci aminte ce ai făcut pentru Clanul Vântului, mieună ea, tăios, iar Inimă de Foc tresări. Dar ai dreptate să fii îngrijorat, continuă Stea Albastră. Tu și Dungă Cenușie puteți veni diseară la Adunare.

— Mulțumesc, Stea Albastră! mieună Inimă de Foc.

— O să fie o Adunare interesantă, îl avertiză liderul. Clanul Râului și Clanul Umbrelor au multe explicații de dat.

Inimă de Foc mișca din urechi, agitat, dar era și entuziasmat. Era limpede că Stea Albastră voia să le ceară explicații lui Stea Încovoiată și Stea Întunecată pentru incursiunile lor pe teritoriul Clanului Tunetului. Își înclină respectuos capul în fața lui Stea Albastră și se îndepărtă.

Pe când alegea doi șoareci de câmp din rezerva de vânat, pentru Față Dungată, o observă pe Colț Galben intrând alene în tabără. Avea labele pline de noroi și gura plină cu rădăcini groase, noduroase. Reușise să găsească tătăneasă.

Războinicul duse prada în culcușul pisoilor. Înăuntru, Față Dungată îl hrănea pe Norișor. Ceilalți pisoi renunțaseră de curând la laptele mamei lor, iar în scurt timp Norișor trebuia să guste și el vânat proaspăt, pentru prima dată.

Când intră războinicul, regina se uită în sus, cu ochii umbriți de îngrijorare.

— Tocmai am trimis după Colț Galben, mieună ea.

Inimă de Foc intră imediat în panică.

— S-a întâmplat ceva cu Norișor?

— A avut un pic de febră azi.

Față Dungată se aplecă și linse pisoiul pe cap, iar acesta se opri din mâncat și începu să se foiască, agitat.

— Probabil că nu e nimic grav, dar m-am gândit s-o întreb totuși pe Colț Galben. Nu... Nu vreau să risc.

Inimă de Foc își aminti că regina tărcată își pierduse de curând un pisoi, iar el spera că era doar extrem de grijulie. Dar pe Norișor părea că îl doare ceva.

— O să vin să vă vizitez după Adunare, îi promise el.

Ieși din vizuina puilor și se duse la rezerva de vânat, ca să aleagă ceva și pentru el. Vestea pe care i-o dăduse Față Dungată îi stricase pofta de mâncare, dar știa că trebuie să mănânce ceva înainte de călătoria din seara aceea către Patru Stejari.

Coadă Lungă și Labă Pământie erau deja aplecați deasupra mormanului de vânat. Inimă

de Foc se așează și așteptă ca ei să plece.

— Nu l-am văzut pe Noruleț azi, mieună Coadă Lungă.

Inimă de Foc se enervă la auzul comentariului răutăcios al motanului.

— Probabil că și-a dat seama cât de ciudat arată și s-a hotărât să se ascundă în culcușul pisoilor! miorlăi Labă Pământie.

— Mi-ar plăcea să fiu acolo când o să-ncerce să vâneze pentru prima dată. Cu blana lui cea albă și pufoasă, prada o să-l vadă apropiindu-se de la distanță de un copac, rânji Coadă Lungă.

— Doar dacă nu-l confundă cu o ciupercă albă!

Labă Pământie mustăci când aruncă o privire piezișă spre Inimă de Foc.

Războinicul dădu urechile pe spate și se uită în altă parte. O văzu pe Colț Galben intrând grăbită în vizuina pisoilor, cu gura plină de frunze de mușețel. Din păcate, o observară și cei doi motani.

— Se pare că pisoiul de casă a răcit. Ce surpriză! mieună Coadă Lungă. Floare Aurie avea dreptate, n-o să reziste până la primăvară.

Războinicul dungat se întoarse și așteptă ca Inimă de Foc să reacționeze, dar acesta îl ignoră și se apropie de mormanul de vânat. Își alese un sturz și se îndepărtă cu el, simțindu-se epuizat de răutatea nesfârșită din cadrul Clanului.

Dungă Cenușie își împărțea mâncarea cu Vânt Ager, lângă tufa de urzici.

— Salut, ai avut succes la vânătoare? strigă Vânt Ager, când războinicul roșcat trecu pe lângă ei.

— Da, mulțumesc de întrebare, răspunse Inimă de Foc.

Dungă Cenușie nu se uită la el.

— A spus Stea Albastră că poți veni și tu la Adunare, îi spuse Inimă de Foc prietenului său.

— Știu, răspunse Dungă Cenușie, mestecând.

— Tu vii? îl întrebă Inimă de Foc pe Vânt Ager.

— Bineînțeles! N-aș rata Adunarea asta pentru nimic în lume!

Inimă de Foc continuă să meargă și găsi un loc liniștit la marginea luminișului. Cuvintele lui Coadă Lungă îi răsunau în minte. Oare Clanul avea să îl accepte vreodată pe pisoiașul alb? Închise ochii și începu să se spele.

Când se întoarse pe o parte, se lovi cu mustățile de ceva. Deschise ochii și o văzu pe Labă Nisipie stând lângă el. Blana ei portocalie părea argintie în lumina lunii.

— Mă gândeam că ți-ar plăcea să-ți țin companie, mieună ea.

Se așeză și începu să îl spele pe spate, cu mișcări ample și liniștitoare.

Deși avea ochii pe jumătate închiși, Inimă de Foc îl zări pe Labă Pământie uitându-se la ei din fața vizuinii ucenicilor, fără să își poată ascunde invidia și uimirea. Labă Pământie nu era singurul surprins de gestul lui Labă Nisipie – nici măcar Inimă de Foc nu se așteptase la asemenea gesturi de prietenie de la pisica tânără și irascibilă, dar căldura ei era binevenită, și nu avea de gând să o pună sub semnul întrebării.

— Te duci la Adunare? întrebă el.

Labă Nisipie se opri.

— Da. Tu?

— Da. Cred că Stea Albastră are de gând să le ceară explicații lui Stea Încovoiată și Stea Întunecată pentru că au vânat pe teritoriul nostru.

Așteptă ca ucenica să răspundă, dar ea se uita în sus, la cerul ce se întuneca din ce în ce mai tare.

— Mi-aș fi dorit să merg la Adunare în calitate de *războinic*, murmură ea.

Inimă de Foc se încordă, dar, pentru prima dată, nu simți vreo urmă de gelozie sau de amărăciune în glasul ei.

Războinicul era stingherit. Știa că el își începuse antrenamentul după Labă Nisipie, și totuși era deja războinic de aproape două luni.

— N-o să mai treacă mult timp până când Stea Albastră o să-ți dea numele de războinic, mieună el, încercând să o încurajeze.

— De ce crezi că durează atât? întrebă Labă Nisipie, întorcându-și ochii verzi către Inimă de Foc.

— Nu știu, recunoscu el. Stea Albastră a fost bolnavă, iar Clanul Râului și Clanul Umbrelor ne-au tot făcut probleme. Probabil că nu-i stă mintea la asta acum.

— Dar acum are nevoie de războinici mai mult ca niciodată! miorlăi Labă Nisipie.

Lui Inimă de Foc i se făcu milă de ea.

— Cred că doar așteaptă... momentul potrivit.

Știa că nu sunase foarte promițător, dar era singurul lucru care îi trecuse prin minte.

— Poate la primăvară, oftă Labă Nisipie. Când crezi c-o să ți se dea un nou ucenic?

— Stea Albastră n-a spus încă nimic.

— Poate c-o să ți-l dea pe Norișor, când o să fie suficient de mare.

— Sper, zise el, uitându-se către culcușul pisoilor și întrebându-se dacă pisica-vraci terminase cu tratamentul lui Norișor. Dacă o să supraviețuiască atâta timp.

— Bineînțeles c-o să supraviețuiască! mieună Labă Nisipie, încrezătoare.

— Dar are febră.

Inimă de Foc își lăsă umerii să cadă, copleșit de griji.

— Toți pisoii fac febră, îi spuse Labă Nisipie. Cu blana lui deasă, o să se facă bine imediat! Blana aia o să-i prindă bine iarna, o să fie perfectă pentru vânătoarea în zăpadă. Prada nici n-o să-l vadă apropiindu-se, și o să poată să stea afară de două ori mai mult decât pisicile cu blana subțire, precum Coadă Lungă.

Inimă de Foc toarse și se destinse. Labă Nisipie îl înveselise din nou. Se ridică și o linse pe cap.

— Haide! mieună el. Stea Albastră cheamă pisicile pentru Adunare.

Se alăturară celorlalte pisici de lângă intrarea în tabără, care formau un grup tăcut, hotărât.

Stea Albastră le făcu un semn din coadă, apoi îi conduse prin tunelul de orz sălbatic și în sus, pe pantă. Pădurea scânteia în lumina rece a lunii, în timp ce pisicile se îndreptau, grăbite, către Patru Stejari. Din botul lui Inimă de Foc se ridicau nori de abur, și simțea pământul înghețat sub labele sale.

Pentru prima dată de când se alăturase Inimă de Foc Clanului, Stea Albastră nu ezită pe creastă, deasupra celor Patru Stejari, ca să se pregătească pentru întrunire. Pisicile își urmară liderul în tăcere, alergând de-a dreptul în josul versantului, către luminiș.

CAPITOLUL 23

Clanul Râului și Clanul Umbrelor încă nu sosiseră, dar Clanul Vântului se afla deja acolo. Stea Înaltă o salută respectuos pe Stea Albastră, cu un semn din cap.

Inimă de Foc îl zări pe Mustăcioară și se apropie de el.

— Salutare! mieună el.

Trecuseră peste două luni de când nu îl mai văzuse pe motănelul cafeniu, dungat, care luptase alături de el pe marginea canionului. Pentru prima dată după mult timp, Inimă de Foc își aduse aminte de moartea lui Gheară Albă și simți fiorul binecunoscut de groază când îl revăzu cu ochii minții pe războinicul din Clanul Râului dispărând în apele învolburate.

— Unde e Dungă Cenușie? întrebă Mustăcioară. E bine?

Inimă de Foc își dădu seama, după îngrijorarea din ochii lui, că și războinicul din Clanul Vântului se gândește la moartea lui Gheară Albă.

— E bine, răspunse Inimă de Foc. E acolo, împreună cu ceilalți!

Inimă de Foc își aduse aminte de regina din Clanul Vântului, pe care o ajutase să își care puiul.

— Ce mai face Floarea Zorilor? întrebă el.

— Se bucură că e din nou acasă, răspunse Mustăcioară. Pisoiul ei crește de la o zi la alta.

Inimă de Foc toarse de plăcere la auzul acestor vești.

— Tot Clanul e bine, adăugă Mustăcioară, uitându-se la războinicul roșcat cu o licărire amuzată în ochi. E grozav să mâncăm din nou iepure! Sper că nu va trebui să mai gust vreodată carne de șobolan, câtă vreme o să trăiesc!

Inimă de Foc simți un miros nou în aerul de seară. Se apropia Clanul Râului. Simțea și mirosul Clanului Umbrelor. Cercetă crestele care înconjurau depresiunea. Zări pisicile din Clanul Râului coborând, una în urma celeilalte, pe una dintre creste. Pisicile din Clanul Umbrelor stăteau în vârful crestei opuse, iar blana le lucea în lumina lunii. În fruntea grupului se distingea silueta zveltă a lui Stea Întunecată.

— În sfârșit! mârâi Mustăcioară. E prea frig să stăm degeaba să-i așteptăm.

Inimă de Foc aprobă din cap, distras. Cerceta mulțimea de pisici din Clanul Râului care tocmai intrau în luminiș, căutând-o din priviri pe Pârâu Argintiu. O recunoscu ușor pe pisicuța cenușie. Aceasta se opri brusc la poalele dealului, apoi își urmă tatăl care îi saluta rezervat pe războinicii din celelalte Clanuri.

Inimă de Foc îl căută agitat pe Dungă Cenușie prin îmbulzeala din ce în ce mai mare. Oare avea să îndrăznească să vorbească cu Pârâu Argintiu în seara aceea? Războinicul cenușiu stătea cu spatele la Pârâu Argintiu și discuta cu un războinic din Clanul Vântului.

Inimă de Foc îl urmărea atât de atent pe Dungă Cenușie, încât nu îl auzi pe Șchiopul apropiindu-se.

— Bună seara, Inimă de Foc! mieună secundul Clanului Vântului. Ce mai faci?

Războinicul roșcat se întoarse către el.

— Bună seara! mieună el. Sunt bine, mulțumesc!

Șchiopul încuviință din cap.

— Foarte bine, miorlăi el și se îndepărtă șchiopătând.

Mustăcioară îl înghionti în joacă pe Inimă de Foc.

— Ești privilegiat!

Inimă de Foc se simți mândru.

Se auzi strigătul lui Stea Albastră de pe Piatra Înaltă. Inimă de Foc se întoarse și se uită în sus, mirat. De obicei, liderii nu începeau întrunirea atât de devreme. Stea Încovoiată și Stea Întunecată stăteau unul lângă altul, pe stâncă. Stea Albastră aștepta lângă Stea Înaltă ca pisicile să se adune în fața lor. Inimă de Foc se înfioră când își dădu seama că e prima dată când îl vede pe liderul Clanului Vântului la o Adunare.

Inimă de Foc și Mustăcioară se alăturară celorlalte pisici care se așezau sub stânca impunătoare. Războinicul roșcat se uită în sus, nerăbdător ca Stea Albastră să le ureze bun-venit lui Stea Înaltă și Clanului Vântului, însă era clar că liderul Clanului Tunetului nu are dispoziția necesară pentru a pierde timpul cu amabilități.

— Clanul Râului a vânat la Pietrele Însorite! începu ea, mânioasă. Patrulele noastre au simțit mirosul războinicilor tăi de mai multe ori, Stea Încovoiată! Pietrele Însorite aparțin Clanului Tunetului!

Stea Încovoiată se uită, calm, în ochii lui Stea Albastră.

— Ai uitat că, de curând, unul dintre războinicii noștri a murit apărându-ne teritoriul de Clanul Tunetului?

— Nu trebuia *să vă apărați teritoriul*, răspunse Stea Albastră. Războinicii mei nu vânau acolo. Se întorceau acasă, după ce găsiseră Clanul Vântului. Era o misiune asupra căreia am căzut cu toții de acord! Conform codului războinicilor, n-ar fi trebuit să fie atacați.

— Vorbești de codul războinicilor? scuipă Stea Încovoiată. Cum rămâne cu războinicul din Clanul Tunetului care ne spionează teritoriul încă de atunci?

Stea Albastră fu luată prin surprindere.

— Războinic? repetă ea. L-ați văzut voi?

— Încă nu, șuieră Stea Încovoiată. Dar îi găsim mirosul atât de des, încât n-o să mai dureze mult până când o să-l vedem.

Inimă de Foc se uită alarmat la Dungă Cenușie. Știa prea bine ce războinic fusese depistat pe teritoriul lui Stea Încovoiată. Oare în seara aceea avea să îi recunoască mirosul vreunul dintre războinicii din Clanul Râului?

Dungă Cenușie stătea nemișcat, fără să își ia ochii de la liderii de pe Piatra Înaltă.

Din mulțime se auzi mârâitul gros al lui Gheară de Tigru.

— În ultima lună am mirosit pe teritoriul nostru atât Clanul Râului, cât și Clanul Umbrelor! Și nu doar un singur războinic, ci o patrulă întreagă, întotdeauna aceleași pisici.

Ochii liderului din Clanul Umbrelor scânteiară de indignare.

— Clanul Umbrelor n-a intrat pe teritoriul vostru! Este limpede că războinicii voștri nu știu să facă diferența între mirosurile pisicilor din alte Clanuri. Ați simțit mirosul pisicilor singuratice. Au furat pradă și de pe teritoriul nostru!

Gheară de Tigru pufni revoltat, iar Stea Întunecată se uită urât la el.

— Te îndoiești de cuvântul Clanului Umbrelor, Gheară de Tigru?

Mulțimea murmură încurcată, în timp ce Gheară de Tigru se uita fix la Blană Întunecată, fără să încerce să își ascundă lipsa de încredere.

Pentru prima dată luă cuvântul Stea Înaltă, care mișca nervos din coadă:

— Și războinicii mei au descoperit mirosuri străine pe teritoriul Clanului Vântului. Par să aparțină Clanului Umbrelor.

— Știam eu! rânji Gheară de Tigru. Clanul Râului și Clanul Umbrelor s-au unit împotriva noastră!

— A *noastră*? Ce vrei să spui prin „împotriva *noastră*“? scuipă Stea Încovoiată. Eu cred că voi și Clanul Vântului ați format o alianță! De-aia vă doreați atât de tare să-i aduceți înapoi? Ca să vă folosiți de ei pentru a invada restul pădurii?

Lui Stea Înaltă i se zbârli blana.

— Nu de-aia ne-am întors, și știi foarte bine asta! Noi am vânat numai pe teritoriul nostru toate lunile astea!

— Atunci de ce am simțit mirosul unui războinic străin pe teritoriul nostru? mârâi Stea Încovoiată.

— Nu aparține Clanului Vântului! șuieră Stea Înaltă. Probabil că sunt pisici singuratice, după cum a spus și Stea Întunecată.

— Dar pisicile singuratice ar putea fi o scuză bună pentru a ne invada teritoriul, nu-i așa? murmură Stea Albastră.

Se uită amenințător la liderii Clanului Râului și Clanului Umbrelor.

Stea Încovoiată își zbârli blana, iar Stea Întunecată își arcui spatele. Alarmat, Inimă de Foc îl văzu pe Gheară de Tigru ridicându-se și apropiindu-se pe furiș de Piatra Înaltă, cu fiecare mușchi încordat. Oare liderii chiar aveau să se lupte la o Adunare?

În acel moment căzu o umbră asupra văii. Pisicile tăcură când fură cufundate în întuneric. Inimă de Foc se uită în sus, tremurând. Un nor acoperise luna plină, blocându-i de tot lumina.

— Clanul Stelelor a trimis întunericul!

Inimă de Foc recunoscu vocea lui Juma de Coadă, un bătrân din Clanul Tunetului.

Pisica-vraci din Clanul Umbrelor strigă aprobator:

— Clanul Stelelor e furios! Întâlnirile astea trebuie să aibă loc în pace.

— Mucea are dreptate! se auzi mieunatul lui Colț Galben. N-ar trebui să ne luptăm între noi, mai ales în timpul iernii. Ar trebui să ne gândim cum să ne ținem Clanurile în siguranță! se auzi glasul ei, cu ecou, peste tăcerea înfricoșată. Trebuie să ascultăm de Clanul Stelelor!

CAPITOLUL 24

Luă cuvântul Stea Înaltă, care nu mai era decât o siluetă în vârful Pietrei Înalte:

— Această Adunare ia sfârșit, fiindcă așa a vrut Clanul Stelelor!

Mulțimea murmură aprobator. Aerul era încărcat cu miros de frică și de ostilitate.

— Haideți, Clanul Tunetului!

Inimă de Foc abia deslușì silueta lui Stea Albastră sărind de pe Piatra Înaltă și îndreptându-se către marginea luminișului. Își făcu loc printre celelalte pisici și se grăbi să o ajungă din urmă. Văzu conturul masiv al lui Gheară de Tigru, care mergea în același ritm cu liderul, precum și formele de un cenușiu palid ale celorlalte pisici din Clanul Tunetului, care se adunaseră în spatele celor doi mari războinici. Nicio pisică nu rosti vreun cuvânt în timp ce urcau, solemne, panta către casă. Inimă de Foc se uită peste umăr. Și celelalte Clanuri se retrăgeau. Când ajunse în vârful pantei, nu mai era nimeni la Patru Stejari.

Clanul alergă în liniște prin pădure, urmărind mirosul binecunoscut. Inimă de Foc îl observă pe Dungă Cenușie în spate și încetini. Poate că avea să fie mai pregătit să vorbească despre Pârâu Argintiu, în momentul acela, când era clar cât de tensionată e situația dintre Clanuri. I se simțise mirosul pe teritoriul Clanului Râului! Dungă Cenușie se punea în pericol, și punea și Clanul în pericol, prin întâlnirile sale secrete!

Inimă de Foc căuta cuvintele potrivite, dar Dungă Cenușie șuieră primul:

— Știu ce ai de gând să spui. Dar tot o să mă întâlnesc cu ea!

— Ești un neghiob cu creier de șoarece! scuipă Inimă de Foc. O să-și dea seama în curând că e vorba de tine. O să bănuiască Stea Albastră sau o să-ți recunoască mirosul vreo pisică din Clanul Râului. Probabil că Gheară de Tigru și-a dat deja seama!

Dungă Cenușie se uită îngrijorat la prietenul său.

— Crezi?

— Nu știu, recunoscu Inimă de Foc, ușurat să audă o urmă de frică în glasul lui Dungă Cenușie, care se purtase de parcă nu știa ce se putea întâmpla dacă afla Clanul despre relația lui cu Pârâu Argintiu. Dar dacă începea să se gândească la asta...

— Gata, gata! scuipă Dungă Cenușie, după care rămase tăcut o clipă. Dacă promit că ne întâlnim numai la Patru Stejari? Astfel, mirosul nostru o să fie greu de detectat și nu va mai trebui să intru pe teritoriul Clanului Râului. Atunci o să mă lași în pace?

Inimă de Foc se simți descurajat. Dungă Cenușie nu avea de gând să renunțe atât de ușor la Pârâu Argintiu. Apoi încuviință din cap. Era mai bine așa, decât să se furișeze pe teritoriu ostil să se întâlnească cu ea.

— Ești mulțumit?

Ochii lui Dungă Cenușie scânteiau în întuneric, dar glasul îi tremura. Inimă de Foc fu copleșit de regret pentru prietenia lor pierdută, dar și de milă pentru războinicul cenușiu. Întinse gâtul ca să îl atingă cu botul, dar Dungă Cenușie o luă la fugă, lăsându-l pe Inimă de Foc singur în spatele grupului.

Deși pisicile erau obosite de pe urma călătoriei, Stea Albastră convocă o întrunire de cum ajunseră acasă. Majoritatea membrilor Clanului oricum nu dormeau. Adunarea durase mai puțin decât de obicei, iar norul care apăruse brusc le neliniștise pe pisicile rămase în tabără.

În timp ce Stea Albastră și Gheară de Tigru se așezau pe Piatra Mare, Inimă de Foc dădu o fugă până în culcușul pisoilor. Voia să afle cum se simte Norișor. Își vârî capul înăuntru, unde era întuneric beznă și cald.

— Bună, Inimă de Foc, șopti Față Dungată, o umbră nedeslușită ce se mișca în întuneric. Norișor se simte mult mai bine. I-a dat Colț Galben niște mușețel. Era doar puțin răcit, spuse regina, ușurată. Ce s-a întâmplat la Adunare?

— Clanul Stelelor a trimis nori care să acopere luna. Stea Albastră a convocat o întrunire. Poți să vii?

Inimă de Foc o așteptă să își adulmece pisoii.

— Da, cred că pot, răspunse ea, în cele din urmă. Pisoii mei o să doarmă bușteau o vreme.

Inimă de Foc scoase capul afară și, împreună cu regina, se apropie de pisicile adunate în luminiș. Războinicul simți o blană lipindu-se de el, iar Labă Fumurie se uită în ochii lui, îngrijorată.

Stea Albastră începuse deja să vorbească.

— Cea mai mare amenințare pare să vină din partea Clanului Râului și a Clanului Umbrelor. Trebuie să fim pregătiți, în caz că cele două Clanuri s-au unit împotriva noastră.

Se auziră miorlăituri uluite.

— Chiar crezi că și-au unit forțele? scrâșni Colț Galben. Clanul Râului are cea mai bună sursă de pradă, dar nu cred c-ar vrea s-o împartă cu Clanul Umbrelor.

Inimă de Foc își aduse aminte de vorbele lui Pârâu Argintiu despre foametea din Clanul ei, de când cu invazia celor Două-Picioare, dar își ținu gura închisă, temându-se că Stea Albastră va vrea să știe de unde a auzit o astfel de poveste.

— N-au negat, sublinie Gheară de Tigru.

Stea Albastră încuviință din cap.

— Indiferent care ar fi adevărul, trebuie să fim în stare de alertă. Începând din seara asta, fiecare patrulă va fi alcătuită din patru pisici, dintre care cel puțin trei să fie războinici. Patrulele vor fi mai dese, două în fiecare noapte, una în timpul zilei, precum și patrula din zori și cea de la asfințit. Trebuie să punem capăt incursiunilor Clanului Râului și Clanului Umbrelor în teritoriul nostru și, din moment ce au ales să ne ignore cuvintele, va trebui să fim pregătiți să luptăm!

Clanul urlă, aprobator. Inimă de Foc urlă și el, deși era îngrijorat de ceea ce putea însemna pentru Dungă Cenușie acea ostilitate față. Se uită în jur la celelalte pisici. Tuturor le luceau ochii, mai puțin lui Dungă Cenușie. Războinicul cenușiu stătea cu capul plecat în umbrele de la marginea luminișului.

După ce se calmară spiritele, Stea Albastră le vorbi din nou:

— Prima patrulă o să plece înainte de răsăritul soarelui.

Se dădu jos de pe Piatra Mare. Fu urmată de Gheară de Tigru, iar restul Clanului se împărți în grupulețe. Inimă de Foc îi auzi mormăind agitați, pe când se îndrepta către vizuina războinicilor.

Războinicul roșcat se așeză în cuibul său, frământând mușchii cu labele, ca să îl facă mai comod. O bufniță țipă din vârful dealului. Știa că nu îl va lua somnul prea curând. Își aducea aminte de acuzațiile făcute în timpul Adunării. Înțelegea furia Clanului Râului. Simțiseră mirosul pisicilor din Clanul Tunetului pe teritoriul lor și erau înfometați, acum că prada se împuținase din cauza invaziei de Două-Picioare.

Dar cum rămânea cu Clanul Umbrelor? Numărul membrilor se redusese de când îi ajutaseră cei din Clanul Tunetului să îl alunge pe liderul lor tiranic și pe acoliții lui. Stea Încovoiată recunoscuse chiar că îl omorâse pe Stea Colțuroasă, propriul lui tată, pentru a deveni lider. Dar Clanul fusese lăsat în pace ca să își revină după domnia sângeroasă a lui Stea Încovoiată. Iar Inimă de Foc se gândea că, având mai puține guri de hrănit, Clanul Umbrelor nu avea nevoie să invadeze teritoriul de vânătoare al Clanului Tunetului, sau al oricui

altcuiva.

Pe când se gândea la aceste lucruri, în vizuină intrară Vifor Alb și Dungă Neagră. Înainte să se ducă la cuibul său, Vifor Alb se opri lângă Inimă de Foc.

— O să ne însoțești pe mine și pe Blană de Șoarece în patrula de la prânz, mieună el.

— Da, Vifor Alb, răspunse războinicul, după care își odihni capul pe labe.

Trebuia să doarmă puțin, Clanul avea nevoie ca el să fie în formă și pregătit de luptă.

Norii care acoperiseră luna se împrăștiară până în dimineața următoare. Inimă de Foc se bucură de căldura soarelui pe spatele lui, pe când se spăla în luminiș. Norișor sări prin intrarea în culcușul pisoilor, foarte vesel și optimist.

Inimă de Foc îi mulțumi Clanului Stelelor că își revenise atât de repede. Labă Nisipie avusese dreptate în legătură cu rezistența pisoiului. Se uită în jur să vadă dacă sunt prin apropiere Coadă Lungă și Labă Pământie, dar luminișul era pustiu.

Inimă de Foc se apropie de culcușul puilor.

— Salutare, Norișor! mieună el. Te simți mai bine?

— Da, miorlăi Norișor.

Se învârti în cerc, încercând să își prindă coada cu fălcile lui micuțe. Un ghemotoc de mușchi care i se agățase de blană căzu și se rostogoli pe pământ. Norișor sări pe el și îl aruncă în sus, cu lăbuțele. Căzu pe pământ chiar lângă Inimă de Foc.

Războinicul îl aruncă din nou către pisoi, iar Norișor sări să îl prindă între dinți.

— Bravo!

Inimă de Foc era impresionat. Ridică ghemotocul în aer cu o labă și îl azvârli peste luminiș.

Norișor alergă după ghemotoc și îl prinse. Se rostogoli pe spate, îl aruncă în sus cu labele din față și îl azvârli cu labele din spate. Aterizâ lângă culcușul pisoilor. Norișor se ridică și o rupse la fugă după el. Se ghemui la distanță de o săritură de iepure, cu labele din spate strânse în aer.

Inimă de Foc urmări pisoiul care se pregătea să atace. Deodată i se zbârli blana. O labă lungă, întunecată se întindea din spatele vizuinei puilor, către ghemotocul de mușchi.

— Norișor, stai! strigă Inimă de Foc.

Încă avea în minte imagini vagi, cu pisici singuratice.

Norișor se ridică și se uită de jur-împrejur, derutat.

Din spatele pisoiului apăru Gheară de Tigru, cu ghemotocul între dinți. Îl duse până aproape de pisoi și îl lăsă lângă labele albe și pufoase ale lui Norișor.

— Ai grijă! mârâi el. Nu ai vrea să pierzi o jucărie atât de prețioasă.

Războinicul întunecat se uita peste capul lui Norișor, în ochii lui Inimă de Foc, în timp ce vorbea.

Inimă de Foc se înfioră. Ce voia să spună Gheară de Tigru? Părea să vorbească despre ghemotocul de mușchi, dar voia să spună, de fapt, că *Norișor* e o jucărie? Îi trecu prin minte o imagine cu Labă Fumurie: un trupușor rănit, pe marginea Căii Tunetului. Oare și ea era o altă *jucărie* pe care o pierduse? Îl trecu un fior rece, de groază când se întrebă iarăși dacă nu cumva secundul Clanului Tunetului e responsabil pentru accidentul ucenicei sale.

CAPITOLUL 25

— Norișor!

Inimă de Foc o auzi pe Față Dungată strigând din vizuina pisoilor. Gheară de Tigru se întoarse cu spatele și plecă. Norișor mai împinse o dată ghemotocul de mușchi și alergă către intrarea în culcuș.

— Salutare, Inimă de Foc! mieună el, înainte să dispară înăuntru.

Războinicul se uită în sus, la cer. Soarele era aproape de punctul cel mai înalt, era aproape momentul să plece în patrulă. Îi era foame, dar încă nu se adunase deloc vânat. Poate că avea să găsească ceva în timpul patrulei. Pe măsură ce traversa luminișul și tunelul de orz sălbatic, frunzele înghețate îi trosneau sub picioare.

Labă Nisipie și Blană de Șoarece îl așteptau deja la poalele dealului. Inimă de Foc ridică coada pentru a-i saluta, neașteptat de bucuros să o vadă pe Labă Nisipie.

— Salutare! mieună Labă Nisipie.

Blană de Șoarece îi făcu un semn din cap.

Vifor Alb apăru din tunelul de orz săbatic.

— S-a întors patrula de dimineață?

— Nu i-am văzut, răspunse Blană de Șoarece.

Dar, tocmai când rostea aceste cuvinte, auziră un foșnet în tufișurile de deasupra lor. Blană Albastră, Vânt Ager, Dungă Neagră și Labă Pământie apărură dintre tufișuri.

— Am patrulat întreaga graniță cu teritoriul Clanului Râului, raportă Blană Albastră. Nu am descoperit nici urmă de vreo patrulă de vânătoare până acum. Grupul lui Stea Albastră o să verifice din nou zona aia, după-amiază.

— Foarte bine, răspunse Vifor Alb. Noi o să patrulăm granița cu Clanul Umbrelor.

— Să sperăm c-o să fie la fel de înțelepți precum Clanul Râului și o să păstreze distanța, mieună Dungă Neagră. După noaptea trecută, probabil că și-au dat seama că-i așteptăm.

— Sper, mârâi Vifor Alb, întorcându-se către patrula sa. Sunteți pregătiți?

Inimă de Foc încuviință din cap. Vifor Alb făcu un semn din vârful cozii și sări printre ferigi.

Inimă de Foc îi urmă pe Blană de Șoarece și pe Vifor Alb. Păstrară un ritm susținut când urcară panta de ieșire din râpă. Labă Nisipie era chiar în spatele lui Inimă de Foc, care îi simțea respirația caldă, în timp ce se chinuiau să sară peste bolovani.

Nici măcar nu ajunseseră la Pietrele Șerpilor, când războinicul roșcat simți un miros cunoscut și sinistru. Deschise gura să îi avertizeze pe ceilalți, dar Blană de Șoarece vorbi primul: — Clanul Umbrelor!

Cele patru pisici se opriră să adulmece duhoarea oribilă.

— Nu-mi vine să cred că s-au întors deja! murmură Labă Nisipie.

Inimă de Foc observă că ucenicei i se zbârlise blana pe spinare.

— Urma e proaspătă, zise Vifor Alb, cu ochii scânteindu-i de furie. Speram că Stea Întunecată o să aducă onoare în Clanul său, dar presupun că vânturile reci de dincolo de Calea Tunetului bat peste inimile tuturor pisicilor din Clanul Umbrelor.

Inimă de Foc se întoarse și începu să își croiască drum printre ferigi. Își frecă dinții de

frunze, ca să prindă mirosul care zăbovea acolo. Cu siguranță era Clanul Umbrelor. Mirosul era cunoscut. *Foarte* cunoscut. Inimă de Foc se opri. Mirosul îi aparținea unui războinic din Clanul Umbrelor pe care îl mai întâlnise, dar cui anume?

Inimă de Foc merse mai departe, sperând ca marcajele de miros să îi împrospăteze memoria. Simțea altceva. Se uită în jos. Pe pământ, printre tulpinile de ferigă, se aflau niște oase de iepure. În mod normal, pisicile din Clan îngropau oasele prăzii în semn de respect față de viața pe care o luaseră. Devenind conștient de ceea ce putea însemna asta, Inimă de Foc luă câteva oase în gură și își croi drum înapoi, printre ferigi. Le așeză la picioarele lui Vifor Alb.

Războinicul alb se uită furios la resturi.

— Oase de iepure? Războinicii care le-au lăsat au vrut să aflăm c-au vânat pe teritoriul nostru! Stea Albastră trebuie să afle imediat!

— Oare o să trimită un grup de luptă împotriva Clanului Umbrelor? întrebă Inimă de Foc.

Nu îl mai văzuse niciodată pe Vifor Alb atât de furios.

— Ar trebui! șuieră marele războinic alb. Și o să-l conduc chiar eu, dacă o să pot. Stea Întunecată ne-a trădat încrederea, și Clanul Stelelor știe că trebuie să fie pedepsit.

— Stea Albastră!

Vifor Alb aruncă oasele de iepure în mijlocul luminișului din tabără.

— Stea Albastră a plecat deja în patrulă, îi spuse Gheară de Tigru, ieșind din umbră.

Juma de Coadă și Blană de Zăpadă se apropiară în fugă dinspre culcușurile lor, ca să afle ce se întâmplă.

Vifor Alb se uită lung la Gheară de Tigru, încă furios.

— Uită-te la astea! scuipă el.

Lui Gheară de Tigru nu trebuia să îi spună nimeni ce înseamnă, mirosul lor dezvăluia întreaga poveste. Începură să îi scapere ochii de mânie.

Inimă de Foc se retrase într-o margine a luminișului și îi privi pe cei doi mari războinici. Dovezile erau de rău augur, dar descoperirea oaselor îi umpluse mintea cu întrebări, nu cu furie. Trecuseră doar trei luni de când Clanul Umbrelor își alungase liderul tiranic cu ajutorul Clanului Tunetului. Cum putea același Clan să riște un război cu ei?

În mod clar, Gheară de Tigru nu avea astfel de îndoieli. Deja îi chema la el pe Dungă Neagră și Vânt Ager.

— O să ne însoțească și Blană Albastră și Blană de Șoarece! anunță el. O să găsim o patrulă a Clanului Umbrelor și o să le facem niște răni care să le aducă aminte să nu mai calce altădată pe teritoriul nostru!

Vifor Alb aprobă din cap.

— Pot să vin și eu? mieună Labă Nisipie.

Se plimbase de colo colo, agitată, în spatele războinicului alb. Se opri în acel moment și se uită la el cu ochii scânteind.

— De data asta nu, îi spuse Vifor Alb.

Ucenica fu dezamăgită.

— Dar Inimă de Foc? mieună ea. El a descoperit oasele.

Gheară de Tigru își miji ochii și i se zbârli blana.

— Inimă de Foc poate rămâne aici și o poate informa pe Stea Albastră când se întoarce, scuipă el, disprețuitor.

— Plecați înainte să se întoarcă ea? întrebă războinicul roșcat.

— Bineînțeles! scuipă Gheară de Tigru. Trebuie să rezolvăm problema chiar acum!

Se întoarse către Vifor Alb și făcu un semn din coadă. Inimă de Foc îi urmări pe cei doi războinici zbughind-o afară din tabără. Dungă Neagră, Blană Albastră, Vânt Ager și Blană de Șoarece îi urmară îndeaproape. Le auzea labele tropăind pe pământul înghețat, pe măsură ce

urcau panta de ieșire din râpă.

Inimă de Foc își dădu dintr-odată seama cât de pustie e tabăra. Când Blană de Zăpadă și Juma de Coadă se apropiară să adulmece oasele de iepure, războinicul mieună: — Cine a plecat cu Stea Albastră?

Blană de Zăpadă ridică botul.

— Dungă Cenușie, Coadă Lungă și Labă Iute, răspunse ea.

Un vânt rece îi zbârli blana lui Inimă de Foc. Era singurul războinic rămas în tabără.

— Vrei să verifici vizuina ucenicilor, să vezi dacă Labă Pământie e înăuntru? o întrebă Inimă de Foc pe Labă Nisipie.

Ea încuviință din cap, traversă luminișul și își vârî capul în vizuină.

— E înăuntru! strigă ea, după ce scoase capul. Doarme împreună cu Labă de Ferigă.

Colț Galben ieși în fugă din bârlogul ei și ridică botul. Inimă de Foc se liniști puțin la vederea bătrânei pisici-vraci. Își miji ochii, pregătit să o salute. Dar ochii lui Colț Galben se întunecară de îngrijorare când adulmecă aerul. Se apropie cu pași mici, rigizi de oasele de iepure și le mirosi cu grijă pe fiecare în parte.

Inimă de Foc o urmări, întrebându-se de ce e atât de interesată de niște oase vechi.

În cele din urmă, ridică privirea și se uită în ochii lui.

— Stea Căzătoare! gâfâi ea, sugrumată de groază.

— Stea Căzătoare? repetă Inimă de Foc.

Apoi își dădu seama. De aceea i se păruse atât de cunoscut mirosul de pe frunze. Era mirosul lui Stea Căzătoare.

— Ești sigură? mieună el, alarmat. Gheară de Tigru a plecat deja spre teritoriul Clanului Umbrelor.

— Clanul Umbrelor nu e de vină pentru asta, strigă Colț Galben, ci Stea Căzătoare și vechii lui prieteni războinici! Eu am fost pisica-vraci a Clanului Umbrelor. Am fost prezentă la nașterea lor. Le știu mirosurile la fel de bine cum îl știu pe al meu, mieună ea, după care făcu o scurtă pauză. Trebuie să-l găsiți pe Gheară de Tigru și să-l opriți! O să facă o greșeală îngrozitoare dacă îi atacă!

Lui Inimă de Foc îi vâjâia capul. Oare ce să facă?

— Dar sunt singurul războinic rămas în tabără! mieună el către Colț Galben. Dacă ne atacă Stea Căzătoare cât timp sunt plecat? A mai făcut-o și înainte. Poate că a lăsat oasele ca o capcană, astfel încât să ne lăsăm tabăra nepăzită.

— Trebuie să-i spui lui Gheară de Tigru, înainte să... îl rugă Colț Galben, dar Inimă de Foc scutură din cap.

— Nu vă pot lăsa singuri.

— Atunci o să mă duc eu! șuieră pisica-vraci.

— Nu! Mă duc eu! mieună Labă Nisipie.

Inimă de Foc se uită de la o pisică la alta. Nu își permitea să o trimită pe niciuna dintre ele – era nevoie de puterea și de pregătirea lor acolo, ca să apere Clanul. Dar Colț Galben avea dreptate, nu puteau lăsa grupul de atac să verse sânge nevinovat. Stea Căzătoare era invadatorul. Clanul Tunetului nu avea nicio problemă cu Clanul Umbrelor. Trebuia să trimită altă pisică. Închise ochii și se gândi. Găsi răspunsul imediat.

— Labă de Ferigă! șuieră Inimă de Foc, deschizând larg ochii.

Îl strigă tare pe ucenic.

Pisoiul ieși în fugă din vizuină și se apropie de Inimă de Foc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, clipind ca să își alunge somnul.

— Am o misiune urgentă pentru tine! îi spuse războinicul.

Labă de Ferigă se scutură și își îndreptă spatele.

— Da, Inimă de Foc! mieună el.

— Trebuie să-l găsești pe Gheară de Tigru! A luat un grup de luptă și s-a dus să atace

Clanul Umbrelor. Oprește-l și spune-i că Stea Căzătoare ne-a invadat teritoriul!

Labă de Ferigă făcu ochii mari de groază, dar Inimă de Foc continuă: — S-ar putea să fii nevoit să traversezi Calea Tunetului. Știu că nu te-ai antrenat pentru asta...

Îi trecură prin fața ochilor imagini cu trupul rănit al lui Labă Fumurie, dar se strădui să le alunge. Se uită adânc în ochii lui Labă de Ferigă.

— Trebuie să-l găsești pe Gheară de Tigru, repetă el, altfel o să se iște un război între Clanuri, fără niciun motiv!

Labă de Ferigă aprobă din cap, calm și hotărât.

— O să-i găsesc! îi promise ucenicul dungat.

— Clanul Stelelor fie cu tine! șopti Inimă de Foc, întinzându-se să îl atingă pe Labă de Ferigă cu botul.

Labă de Ferigă se întoarse cu spatele și o luă la fugă prin tunelul de orz sălbatic. Inimă de Foc îl urmări, încercând să își păstreze calmul. Labă Fumurie... Calea Tunetului... Toate aceste imagini îi treceau prin fața ochilor. Inimă de Foc scutură din cap ca să alunge acele gânduri. Nu mai avea timp să își facă griji. Dacă Stea Căzătoare se afla pe teritoriul Clanului Tunetului, tabăra trebuia să se pregătească pentru un atac.

— Ce se întâmplă?

Labă Pământie ieșise din vizuina ucenicilor. Inimă de Foc se uită la el, apoi fugi către capătul luminișului și se urcă pe Piatra Mare. Luminișul părea să se afle la o distanță mare sub picioarele lui tremurânde. Înghiți în sec și începu chemarea obișnuită.

— Toate pisicile suficient de mari ca să...

Dar cuvintele durau prea mult!

— Tabăra este în pericol! Veniți aici, acum! urlă el, alarmat.

Bătrânii și reginele ieșiră din culcuș, urmați de pisoiași. Rămaseră cu toții uluiți când îl văzură pe Inimă de Foc în vârful Pietrei Mari. Labă Fumurie ieși șchiopătând din tunelul de ferigi și se uită în sus la el cu o privire senină și încrezătoare. Când o văzu Inimă de Foc, tabăra încetă să se mai clatine sub el.

— Ce se întâmplă? întrebă Chioara, cea mai bătrână pisică din Clan. Ce crezi că faci acolo sus?

Inimă de Foc nu ezită.

— S-a întors Stea Căzătoare! S-ar putea să se afle chiar acum pe teritoriul Clanului Tunetului. Toți ceilalți războinici sunt plecați din tabără. Dacă ne atacă Stea Căzătoare, trebuie să fim pregătiți. Pisoii și bătrânii o să stea în culcușul puilor. Voi, ceilalți, trebuie să fiți pregătiți de luptă...

Un urlet amenințător venit dinspre intrarea în tabără îi întrerupse discursul lui Inimă de Foc. Un motan cafeniu, dungat, cu blana mătuită și urechile sfâșiate intră în tabără. Coada lui zbârlită era îndoită de la jumătate, precum o creangă ruptă.

— Stea Căzătoare! gâfâi Inimă de Foc, dezvelindu-și instinctiv ghearele, în timp ce fiecare fir de păr de pe trupul lui se ridica.

Patru războinici jerpeliți se furișară în spatele liderului lor, cu ochii scânteindu-le de ură.

— Deci tu ești singurul războinic rămas în tabără! șuieră Stea Căzătoare, cu buzele strânse într-un rânjet. O să fie mai ușor decât aș fi crezut!

CAPITOLUL 26

Colț Galben, Labă Pământie și Labă Nisipie formară un zid de apărare, iar reginele se aliniară în spatele lor. Inimă de Foc o văzu pe Labă Fumurie șchiopătând către ele, să le ajute, dar Labă Pământie scuipă nervos spre pisicuța cenușie când o văzu apropiindu-se, iar aceasta se îndepărtă stângace, cu urechile date pe spate, către bârlogul lui Colț Galben.

Bătrânii luară puii, îi băgară în culcușul pisoilor și se strecurară înăuntru, după ei. Față Dungată îl luă pe Norișor și îl împinse înăuntru, ultimul. Regina trase de tufele de mur, fără să țină seama de spini, ca să acopere intrarea, iar apoi se întoarse să se alăture restului Clanului în luminiș.

Inimă de Foc se dădu jos de pe Piatra Mare și se apropie în fugă de Colț Galben. Își arcui spinarea și scuipă către Stea Căzătoare: — Ai pierdut ultima dată când ne-am luptat și o să pierzi din nou!

— Niciodată! scuipă Stea Căzătoare. Poate că mi-ai luat Clanul, dar nu mă poți omorî, am cu nouă vieți mai mult ca tine!

— O viață a Clanului Tunetului valorează cât zece de-ale tale! mârâi Inimă de Foc.

Scoase un strigăt de luptă, și toate pisicile se învălmășiră într-o bătălie încrâncenată.

Inimă de Foc sări direct spre Stea Căzătoare și prinse motanul maroniu închis cu ghearele. Viața de proscris nu fusese blândă cu fostul lider de Clan, Inimă de Foc îi simțea coastele sub blana infestată de purici. Dar era încă puternic. Se răsuci și își înfipse colții în laba din spate a lui Inimă de Foc. Războinicul urlă și scuipă de furie, dar nu îi dădu drumul. Stea Căzătoare se chinuia să scape din ghearele lui, râcâind pământul înghețat cu labele. Inimă de Foc își simți ghearele brăzdându-i coapsele osoase, când războinicul vagabond se smulse din strânsoarea lui. Inimă de Foc se avântă după el, dar deja îl apucau alte gheare de piciorul din spate. Se uită peste umăr, să vadă cine e. Față Zgâriată era ghemuit în spatele lui și se uita la el cu ochii pe jumătate închiși, batjocoritor.

Inimă de Foc îl privi, dar nu îi venea să creadă. Nu se aștepta să mai vadă vreodată pisica aceea. Uită imediat de Stea Căzătoare. Față Zgâriată o ucisese pe Frunză Ruginie în urmă cu șase luni; o omorâse cu sânge rece pe pisica-vraci a Clanului Tunetului, doar pentru ca Stea Căzătoare să îi poată fura puii lui Blană de Zăpadă. Inimă de Foc era furios. Se întoarse și se aruncă asupra motanului cafeniu, zdrențăros, dar zări în colțul ochiului o bucată de blană pestriță, iar mirosul dulceag al lui Frunză Ruginie îi ajunse în cerul gurii. Îi simți spiritul alături de el. Venise să îl ajute să îi răzbune moartea.

Inimă de Foc aproape că nici nu simți durerea din picior când și-l smulse din strânsoarea lui Față Zgâriată și se aruncă asupra lui. Motanul se retrase și își ridică labele mari din față. Ghearele lui ascuțite ca niște spini îl atinseră pe războinicul roșcat după ureche. Îl săgetă o durere ca un fulger și se clătină pe picioare. Față Zgâriată se aruncă imediat asupra lui, țintuindu-l la pământ și afundându-și colții în ceafa sa.

Inimă de Foc urlă în agonie:

— Ajută-mă, Frunză Ruginie! N-o pot face singur!

Deodată, greutatea îi fu smulsă de pe umeri. Inimă de Foc sări în picioare și se întoarse. Dungă Cenușie! Războinicul cenușiu stătea nemișcat, cu ochii plini de groază. Trupul lui Față

Zgâriată îi atârna, moale, dintre fălci. Dungă Cenușie deschise gura, iar Față Zgâriată căzu pe pământ, mort.

Inimă de Foc făcu un pas înainte.

— El a ucis-o pe Frunză Ruginie.

Nu era timp pentru remușcări.

— Stea Albastră e cu tine? continuă el, grăbit.

Dungă Cenușie scutură din cap.

— M-a trimis să-l aduc pe Gheară de Tigru, răspunse el. Am găsit oase. Stea Albastră a recunoscut duhoarea lui Stea Căzătoare și a bănuit că el conduce pisicile vagaboande.

Se auzi un șuierat în apropiere, iar două pisici se loviră de Inimă de Foc. Una dintre ele era Blană de Zăpadă, care se lupta cu unul dintre atacatori. Regina se lupta cu toată puterea Clanului Stelelor. Acelea erau pisicile care îi furaseră puii. Ochii îi scânteiau de ură. Inimă de Foc se ținu departe, Blană de Zăpadă nu avea nevoie de ajutorul lui. Peste o clipă, războinicul exilat fu trimis afară din tabără, prin zidul de ferigi.

Blană de Zăpadă porni în urma lui, dar Inimă de Foc o chemă înapoi: — I-ai făcut destule răni să te țină minte!

Regina se opri lângă zidul de ferigi și se întoarse, respirând greu și cu blana albă pătată de sângele inamicului ei.

Un alt războinic vagabond trecu în fugă pe lângă Inimă de Foc și se îndreptă către ieșire. Labă Pământie se ținu după el și reuși să îl mai muște o dată pe motanul tărcat, înainte să îl lase să fugă din tabără. „Nu au mai rămas decât Stea Căzătoare și un războinic“, se gândi Inimă de Foc.

Labă Nisipie îl țintuise la pământ pe războinicul exilat. Motanul zăcea nemișcat sub ea. „Ai grijă!“ se gândi Inimă de Foc, amintindu-și de trucul lui preferat, acela de a-l lăsa pe dușman să creadă că a câștigat. Dar Labă Nisipie nu se lăsă păcălită. Când motanul sări în picioare, era pregătită. Sări pe el și îl atacă cu ghearele, ca să îl întoarcă invers și să îl zgârie pe burtă cu labele din spate. Nu îi dădu drumul până nu îl auzi miorlăind ca un pisoiaș. Războinicul o rupse la fugă către ieșire, încă văitându-se.

Urmă un moment ciudat de liniște. Pisicile din Clanul Tunetului rămaseră tăcute și se uitară la sângele și smocurile de blană împrăștiate prin luminiș. În mijloc zăcea leșul lui Față Zgâriată.

„Oare unde e Stea Căzătoare?“ Inimă de Foc se întoarse îngrijorat și cercetă tabăra cu privirea. Oare pătrunsese în culcușul puilor? Era pregătit să sară spre vizuina dintre tufele de mur, când auzi un urlet îngrozitor din bârlogul lui Colț Galben. Inimă de Foc o rupse la fugă spre tunelul de ferigi. Labă Fumurie! Intră în bârlog așteptându-se la ce e mai rău, dar îl văzu pe Stea Căzătoare zăcând ghemuit pe jos. Bătrâna pisică-vraci stătea deasupra lui.

Stea Căzătoare avea ochii închiși și însângerați. Inimă de Foc îi văzu burta ridicându-se o dată, apoi nu se mai mișcă. Își dădu seama, după liniștea adâncă ce cuprinsese trupul războinicului alungat de Clanul său, că își pierdea o viață.

Colț Galben avea ghearele dezvelite și roșii. Avea chipul schimonosit și ochii sticloși.

Deodată, Stea Căzătoare icni și începu din nou să respire. Inimă de Foc se aștepta ca pisica-vraci să se năpustească asupra lui și să îl ucidă din nou, cu o mușcătură puternică, însă ea ezită. Stea Căzătoare nu se ridică.

Inimă de Foc se apropie de Colț Galben.

— E ultima lui viață? De ce nu termini ce-ai început? o îndemnă el. Și-a ucis tatăl, te-a alungat din Clanul tău și a încercat să te omoare.

— Nu e ultima lui viață, și chiar dacă ar fi, n-aș putea să-l ucid, gâfâi ea.

— De ce nu? Clanul Stelelor te-ar onora pentru asta.

Lui Inimă de Foc nu îi venea să creadă ce aude. Numele lui Stea Căzătoare o făcuse întotdeauna pe bătrâna pisică să se zbârlească de furie.

Colț Galben își mută privirea de la Stea Căzătoare la Inimă de Foc. Ochii i se întunecară de durere și de supărare când rosti: — E fiul meu.

Inimă de Foc simți că îi fuge pământul de sub picioare.

— Dar pisicile-vraci n-au voie să facă pui! mieună el.

— Știu, răspunse Colț Galben. N-am avut de gând să fac pui, dar m-am îndrăgostit de Stea Colțuroasă.

Glasul îi era îndurerat. Deodată, Inimă de Foc își aduse aminte de lupta în urma căreia Stea Căzătoare fusese alungat din tabăra Clanului Umbrelor. Înainte de a fugi, liderul cel nemilos îi spusese lui Colț Galben că el își omorâse tatăl. Ea fusese distrusă, iar acum Inimă de Foc înțelegea de ce.

— Am născut trei pui, continuă Colț Galben. Dar numai Stea Căzătoare a supraviețuit. I l-am dat unei regine din Clanul Umbrelor să-l crească ca și cum ar fi al ei. Am crezut că pedeapsa Clanului Stelelor pentru că am încălcat codul războinicilor a fost faptul că mi-am pierdut cei doi pui. Dar m-am înșelat. Pedeapsa mea n-a fost că doi dintre pui au murit, ci că *acesta* a supraviețuit! mieună ea, uitându-se cu silă la trupul însângerat al fostului lider de Clan. Iar acum nu-l pot ucide. Trebuie să-mi accept soarta, așa cum vrea Clanul Stelelor.

Colț Galben se clătină pe picioare, iar Inimă de Foc avu impresia că urmează să cadă. Își lipi trupul de al ei, ca să îl susțină, și îi șopti: — El știe că ești mama lui?

Bătrâna pisică scutură din cap.

Stea Căzătoare începu să se vaite:

— Nu mai văd!

Îngrozit, Inimă de Foc își dădu seama că ochii îi fuseseră zgâriați atât de tare, încât nu se mai puteau vindeca.

Războinicul roșcat se apropie cu grijă de dușmanul care zăcea nemișcat. Îl înghionti cu laba, iar fiul lui Colț Galben gemu din nou.

— Nu mă omorî! se văicări el.

Inimă de Foc făcu un pas în spate. Îl înfiora lașitatea războinicului.

Colț Galben inspiră adânc.

— O să mă ocup eu de el.

Se apropie de fiul ei rănit, îl apucă de ceafă și îl trase către cuibul părăsit de Zdreanță.

Inimă de Foc o lăsă să se ducă. Voia să se asigure că Labă Fumurie este teafără. Zări o umbră întunecată mișcându-se înăuntrul stâncii despicate, unde dormea Colț Galben.

— Labă Fumurie? strigă el.

Ucenica scoase capul afară.

— Ești teafără? întrebă Inimă de Foc.

— Au plecat pisicile singuratice? șopti ea.

— Da, toate în afară de Stea Căzătoare. E grav rănit. Are grijă Colț Galben de el.

Așteptă reacția uimită a lui Labă Fumurie, dar ea doar scutură din cap, încet, și se uită în jos.

— Ești teafără? repetă războinicul.

— Ar fi trebuit să lupt alături de voi.

Labă Fumurie avea glasul sugrumat de rușine.

— Ai fi fost ucisă!

— Asta a zis și Labă Pământie. Mi-a spus să mă duc să mă ascund împreună cu pisoii, mieună pisicuța, cu disperare. Dar nu m-ar fi deranjat să fiu ucisă. La ce sunt bună, în starea asta? Sunt doar o povară pentru Clan!

Inimă de Foc se simți copleșit de milă. Căută cuvinte care să o aline, dar înainte să poată deschide gura se auzi mieunatul răgușit al lui Colț Galben, dintre ferigi.

— Labă Fumurie! strigă ea. Adu-mi niște pânze de păianjen, repede!

Labă Fumurie se întoarse îndată și dispăru în stâncă, după care ieși din nou, cu o labă

înfășurată într-un bandaj de pânze de păianjen. Se duse cât putu de repede la Colț Galben și aruncă pânzele în cuib.

— Acum adu-mi niște rădăcini de tătănească! îi ordonă Colț Galben.

Labă Fumurie se îndreptă din nou, șchiopătând, către stâncă, iar Inimă de Foc se întoarse să plece. Nu mai avea nimic de făcut acolo. Trebuia să afle cum se simte restul Clanului.

Nu se mișca nicio pisică prin luminiș. Inimă de Foc se îndreptă direct către Labă Pământie și mieună: — Colț Galben îi tratează rănile lui Stea Căzătoare. Labă Fumurie o ajută, continuă el, ignorând expresia uluită a ucenicului. Du-te și păzește-l!

Labă Pământie alergă către tunel și dispăru înăuntru.

Războinicul se duse spre Dungă Cenușie, care încă se uita pierdut la trupul lui Față Zgâriată.

— Mi-ai salvat viața, murmură Inimă de Foc. Îți mulțumesc!

Dungă Cenușie se uită în ochii prietenului său.

— Mi-aș da viața pentru tine, răspunse el, simplu.

Inimă de Foc își privi uluit prietenul care se întoarse cu spatele și plecă. Poate că, până la urmă, prietenia lor nu se terminase.

Gândurile îi fură întrerupte de sunete de pași care străbăteau tunelul de orz sălbatic. Stea Albastră intră în fugă în tabără, urmată de Coadă Lungă și Labă Iute. Inimă de Foc își lăsă umerii să cadă, răsuflând ușurat la vederea liderului. Stea Albastră se uită cu ochii mari la luminișul pătat de sânge, până ajunse cu privirea asupra trupului lui Față Zgâriată.

— Ne-a atacat Stea Căzătoare? mieună ea.

Inimă de Foc aprobă din cap.

— E mort?

— E cu Colț Galben, răspunse războinicul, forțându-se să rostească vorbele, în ciuda epuizării pe care o simțea. A fost rănit la ochi.

— Și ceilalți războinici exilați?

— I-am alungat.

— Avem membri răniți grav? întrebă Stea Albastră, uitându-se din nou prin luminiș.

Pisicile scuturară din cap.

— Foarte bine, mieună ea. Labă Nisipie, Labă Iute, scoateți trupul ăsta din tabără și îngropați-l! Nu trebuie să fie prezent niciun bătrân. Nicio pisică vagaboandă nu merită să fie îngropată cu onorurile ritualului Clanului Stelelor.

Labă Iute și Labă Nisipie începură să tragă trupul către tunel.

— Bătrânii sunt în siguranță? întrebă Stea Albastră.

— Sunt în culcușul pisoilor, îi spuse Inimă de Foc.

Pe când vorbea, se auzi un foșnet din vizuina dintre tufele de mur și apăru Juma de Coadă, urmat de ceilalți pisoi și de bătrâni. Inimă de Foc îl văzu pe Norișor rostogolindu-se afară din vizuină și traversând în fugă luminișul către Față Dungată. Ea îl întâmpină lingându-l pe cap, iar pisoiul se întoarse și văzu trupul lui Față Zgâriată dispărând în tunel.

— E mort? întrebă Norișor, curios. Pot să mă duc să-l văd?

— Liniște! șopti Față Dungată, înfășurându-și coada în jurul lui.

— Unde e Gheară de Tigru? întrebă Stea Albastră.

— S-a dus cu un grup de războinici să atace o patrulă a Clanului Umbrelor, spuse Inimă de Foc. Am găsit oase în timp ce patrulam. Miroseau a Clanul Umbrelor, așa că Gheară de Tigru s-a hotărât să-i atace. L-am trimis pe Labă de Ferigă să-l oprească, după ce Colț Galben și-a dat seama că pe oase se simțea mirosul lui Stea Căzătoare.

— Pe Labă de Ferigă? mieună Stea Albastră, mijind ochii. Deși s-ar putea să fie nevoit să traverseze Calea Tunetului?

— Eram singurul războinic rămas în tabără. Nu puteam trimite pe altcineva.

Stea Albastră încuviință din cap, iar îngrijorarea din ochii ei se transformă în înțelegere.

— N-ai vrut să lași tabăra nepăzită? mieună ea. Te-ai descurcat bine, Inimă de Foc! Cred că Stea Căzătoare spera să ademenească toți războinicii afară din tabără. Și noi am găsit oase.

— Mi-a spus Dungă Cenușie.

Inimă de Foc se uită în jur, după prietenul lui, dar acesta dispăruse.

— Trimite-o pe Colț Galben la mine după ce termină cu Stea Căzătoare! ordonă liderul.

Își ciuli urechile când auzi alte zgomote venind dinspre tunelul de orz sălbatic. Gheară de Tigru intră val-vârtej în tabără, urmat de Vifor Alb și de restul grupului de atac. Inimă de Foc întinse gâtul să se uite pe după războinici, până când îl văzu pe Labă de Ferigă în spatele tuturor. Tânărul ucenic părea epuizat, dar teafăr. Inimă de Foc răsuflă ușurat.

— V-a ajuns Labă de Ferigă înainte să găsiți vreo patrulă a Clanului Umbrelor? întrebă Stea Albastră, apropiindu-se de secundul său.

— Nici măcar nu ajunseserăm pe teritoriul lor, răspunse Gheară de Tigru. Tocmai ne pregăteam să traversăm Calea Tunetului, miorlăi el, mijindu-și ochii. Îl îngroapă cumva pe Față Zgâriată?

Stea Albastră aprobă din cap.

— Înseamnă că Labă de Ferigă avea dreptate, mieună secundul. Stea Căzătoare plănuia să atace tabăra. Și el e mort?

— Nu. Colț Galben îi tratează rănile.

— Nu pot să cred! exclamă Blană de Șoarece, făcând schimb de priviri cu Vânt Ager, care se afla lângă ea.

Gheară de Tigru se întunecă.

— Îi tratează rănile? mârâi el. Ar trebui să-l omorâm, nu să pierdem timpul vindecându-l.

— O să discutăm despre asta după ce o să vorbesc cu Colț Galben, mieună Stea Albastră, calmă.

— Poți discuta chiar acum cu mine, Stea Albastră.

Colț Galben ieși în luminiș, cu capul atârnându-i de epuizare.

— L-ai lăsat pe Stea Căzătoare singur? mârâi Gheară de Tigru, ochii ca de chihlimbar scânteindu-i.

Colț Galben ridică botul și se uită la războinicul întunecat.

— Îl păzește Labă Pământie. Și i-am dat semințe de mac, o să doarmă o vreme. Gheară de Tigru, Stea Căzătoare e orb acum. N-are cum să încerce să scape. Ar muri de foame într-o săptămână, dacă nu cumva l-ar omorî o vulpe sau un stol de ciori.

— Ei bine, atunci o să ne fie mai ușor, rânji secundul. Nu va trebui să-l ucidem noi. Putem lăsa pădurea să aibă grijă de el.

Colț Galben se întoarse către Stea Albastră.

— Nu-l putem lăsa să moară, mieună ea.

— De ce nu?

Inimă de Foc își ținu răsuflarea și își mută privirea de la lider la Colț Galben, apoi la Gheară de Tigru, și din nou la fiecare. Se întreba dacă pisica-vraci avea să-i spună lui Stea Albastră că Stea Căzătoare este fiul ei.

— Dacă am face-o, n-am fi cu nimic mai buni decât el, răspunse Colț Galben, calmă.

Gheară de Tigru mișcă nervos din coadă.

— Tu ce părere ai, Vifor Alb? mieună Stea Albastră, înainte să poată deschide gura secundul său.

— O să fie o povară pentru Clanul nostru să avem grijă de el, răspunse Vifor Alb, gânditor. Dar Colț Galben are dreptate, dacă îl trimitem în pădure sau îl ucidem cu sânge rece, Clanul Stelelor o să afle că nu suntem cu nimic mai buni decât el.

Chioara făcu un pas în față.

— Stea Albastră, mieună ea, cu vocea sa răgușită. În trecut am ținut uneori prizonieri timp de multe luni. Am putea s-o facem din nou.

Inimă de Foc își aduse aminte că și Colț Galben fusese prizonieră prima dată când ajunsese în tabără. Așteptă ca pisica-vraci să îi amintească liderului de acest lucru, dar ea nu spuse nimic.

— Deci chiar te gândești să ții pisica asta vagaboandă în tabăra noastră?

Lui Gheară de Tigru îi scânteiau ochii de mânie în timp ce își înfrunta liderul. Inimă de Foc își dădu seama, cu surprindere, că e de acord cu ceea ce spunea războinicul întunecat. Îl îngrozea gândul de a-l omorî pe Stea Căzătoare – știa mai bine decât oricare dintre pisicile de acolo ce ar fi însemnat asta pentru Colț Galben –, dar Stea Căzătoare era un dușman de temut, chiar și lipsit de vedere. Ar fi fost dificil și periculos, pentru toți membrii Clanului, să îl țină în tabără.

— Chiar e orb? o întrebă Stea Albastră pe Colț Galben.

— Da, este.

— Are și alte răni?

Îi răspunse Inimă de Foc, de data aceasta.

— L-am zgâriat eu destul de rău, recunoscu el.

Se uită la Colț Galben și fu ușurat când pisica-vraci își înclină capul, doar cât să observe el că îl iartă pentru că i-a rănit fiul.

— Cât o să mai dureze până se vindecă? întrebă Stea Albastră.

— Cam o lună, răspunse Colț Galben.

— Îl poți îngriji până atunci. După aia o să discutăm din nou despre viitorul lui. Iar de acum încolo o să fie cunoscut sub numele de Coadă Ruptă, nu Stea Căzătoare. Nu-i putem lua viețile pe care i le-a dat Clanul Stelelor, dar pisica asta nu mai e conducător de Clan.

Stea Albastră se uită întrebător la Gheară de Tigru. Secundul zvâcni din coadă, dar nu spuse nimic.

— Am hotărât! mieună Stea Albastră. O să rămână aici!

CAPITOLUL 27

Inimă de Foc șchiopătă până la tufa de urzici și începu să își lingă rănile. Avea să îi ceară ajutorul lui Colț Galben mai târziu, după ce ea va fi terminat cu toate celelalte pisici.

Razele blânde ale soarelui ce apunea aruncau umbre lungi peste luminiș. Labă Pământie fu înlocuit în gardă de către Coadă Lungă. Gheară de Tigru se dusese împreună cu restul grupului său de atac, nevătămat, în căutare de vânat. Lui Inimă de Foc îi chiorăiau mațele. Se uită în sus când auzi pași, dar nu erau decât Labă Nisipie și Labă Iute, care se întorceau după ce îl îngropaseră pe Față Zgâriată.

Cele două pisici se apropiară de Stea Albastră, care stătea sub Piatra Mare împreună cu Vifor Alb. Inimă de Foc se ridică în picioare și se îndreptă către ei. Îl chemă și pe Labă Pământie, care își lingea zgârieturile, lângă un ciot de copac. Ucenicul se uită suspect la el, dar se ridică șovăielnic și îl urmă.

— L-am îngropat pe Față Zgâriată, mieună Labă Nisipie.

— Mulțumesc, răspunse Stea Albastră, după care i se adresă lui Labă Iute: Poți să pleci!

Ucenicul alb-negru lăsă capul jos și se îndreptă către vizuina lui.

Inimă de Foc îi făcu iarăși semn lui Labă Pământie să se apropie. Ucenicul dungat își miji ochii și înaintă, așezându-se lângă Labă Nisipie.

— Stea Albastră... începu Inimă de Foc, șovăielnic. Labă Nisipie și Labă Pământie au luptat ca niște războinici când a atacat Stea Căzătoare. Am fi avut mult mai multe necazuri dacă nu dispuneam de puterea și curajul lor.

Labă Pământie făcu ochii mari, iar Labă Nisipie se uita în pământ.

Vifor Alb începu să toarcă.

— Nu-ți stă în fire să fii rușinoasă, îi zise el ucenicei sale.

Labă Nisipie mișcă din urechi, jenată.

— Inimă de Foc a salvat Clanul! izbucni ea. El ne-a avertizat să fim pregătiți pentru atacul lui Stea Căzătoare!

Era rândul lui Inimă de Foc să se simtă jenat. Fu ușurat când Gheară de Tigru și grupul lui intrară în tabără, chiar în clipa aceea, aducând o grămadă de vânat proaspăt.

Stea Albastră îi făcu un semn din cap lui Gheară de Tigru, apoi se întoarse către Labă Pământie și Labă Nisipie.

— Sunt mândră să știu că avem războinici atât de buni în Clanul Tunetului, mieună ea. E timpul să vă primiți amândoi numele de războinici! O să ținem ceremonia de numire chiar acum, cât încă mai apune soarele, iar pe urmă o să mâncăm.

Labă Nisipie și Labă Pământie se uitară, entuziasmați, unul la celălalt. Inimă de Foc ridică bărbia și toarse. Stea Albastră chemă Clanul, iar Inimă de Foc fu și mai fericit când îl văzu pe Dungă Cenușie apărând din vizuina războinicilor. Se părea că nu părăsise tabăra.

Clanul se adună pe marginea luminișului. Bătrânii și reginele stăteau împreună cu ucenicii și pisoii într-o parte. Inimă de Foc aștepta, împreună cu războinicii, în cealaltă parte. Se uită la Norișor, care stătea cuibărit lângă Față Dungată. Pisoiului îi străluceau ochii de entuziasm, iar Inimă de Foc se simți mândru că ruda lui de sânge îl vede stând alături de războinicii Clanului. Stea Albastră stătea în mijloc, alături de Labă Nisipie și Labă Pământie.

Ultimul arc al soarelui strălucea roz la orizont. Clanul aștepta în liniște să dispară și să apară cerul întunecat împestrițat de stele.

Stea Albastră se uită în sus și își aținti privirea asupra celei mai strălucitoare stele din Blana Argintie.

— Eu, Stea Albastră, conducătorul Clanului Tunetului, îi invoc pe strămoșii mei războinici să-și întoarcă privirea asupra acestor doi ucenici! S-au pregătit din greu ca să înțeleagă regulile codului nostru, și vi-i prezint vouă ca războinici, la rândul lor!

Se uită în jos la cele două tinere pisici din fața sa.

— Labă Nisipie, Labă Pământie, promiteți să respectați codul războinicilor și să apărați acest Clan, chiar și cu prețul vieții?

Labă Nisipie se uită la liderul ei cu ochii strălucind.

— Promit! răspunse ea.

Labă Pământie repetă același răspuns, pe o voce joasă și puternică: — Promit!

— Atunci, prin puterile pe care mi le-a dăruit Clanul Stelelor, vă dau numele de războinici: Labă Nisipie, din acest moment o să fii cunoscută sub numele de Furtună de Nisip! Clanul Stelelor îți respectă curajul și înflăcărarea, și noi te primim cu brațele deschise, ca războinic deplin al Clanului Tunetului!

Stea Albastră făcu un pas înainte și își așeză botul pe creștetul capului plecat al lui Furtună de Nisip.

Războinica îi linse respectuos umărul liderului său, după care se întoarse și se îndreptă către Vifor Alb. Inimă de Foc îi văzu ochii strălucind de mândrie când se așeză lângă mentorul ei, în noul său loc de războinic.

Stea Albastră se întoarse către motanul cafeniu-închis.

— Labă Pământie, din clipa aceasta o să fii cunoscut sub numele de Blană Pământie! Clanul Stelelor îți respectă vitejia și sinceritatea, și noi te primim cu brațele deschise, ca războinic deplin al Clanului Tunetului!

Îi atinse capul cu botul, iar proaspătul războinic îi linse umărul liderului său, după care se alătură celorlalți războinici.

Vocile membrilor Clanului își omagiară noii războinici, trimițând nori de abur cald în aerul rece al nopții. Strigară, într-un singur glas, numele celor doi războinici: — Furtună de Nisip! Blană Pământie! Furtună de Nisip! Blană Pământie!

— Conform tradiției strămoșilor noștri, mieună Stea Albastră, ridicând tonul, Furtună de Nisip și Blană Pământie trebuie să stea de veghe, în liniște, până în zori, și să păzească singuri tabăra cât timp dormim noi. Dar, înainte să își înceapă veghea, Clanul o să ia împreună masa de seară. A fost o zi lungă, și avem motive să fim mândri de pisicile acestea, care ne-au apărat tabăra împotriva singuraticilor. Inimă de Foc, Clanul Stelelor îți mulțumește pentru curajul tău! Ești un războinic extraordinar și sunt mândră că te numeri printre membrii Clanului meu!

Pisicile mieunară din nou. Inimă de Foc toarse, privind de jur-împrejur. Numai Gheară de Tigru și Blană Pământie se uitau urât la el, dar, pentru prima dată, nu îi păsa de ostilitatea lor. Stea Albastră îl lăudase, și îi era de ajuns.

Una câte una, pisicile făcură câte un pas înainte ca să ia o parte din vânatul pe care îl adusese grupul condus de Gheară de Tigru.

Inimă de Foc se apropie de Furtună de Nisip.

— În seara asta putem mânca împreună ca războinici, mieună el fericit. Dacă nu te deranjează, adăugă.

Furtună de Nisip toarse, iar el simți un fior de plăcere.

— Alege tu ceva și pentru mine! îi strigă ea lui Inimă de Foc, pe când acesta alerga către grămada de vânat. Mi-e o foame de mor!

Inimă de Foc alese pentru Furtună de Nisip un șoarece tentant de dolofan pentru mijlocul

iernii. Pentru el luă un pițigoi albastru și se întoarse să i-l ducă lui Furtună de Nisip. Apoi fu dezamăgit – Blană Pământie, Vifor Alb și Dungă Neagră se așezaseră lângă ea. Fusese naiv să creadă că vor mânca singuri. Era un moment în care tot Clanul trebuia să împărtășească acea bucurie.

Acel gând îi reaminti lui Inimă de Foc de Labă Fumurie. Se uită în jur și își dădu seama că nu o văzuse la ceremonia de numire. Probabil că încă se afla în vizuina lui Colț Galben. Alergă către Furtună de Nisip și lăsă vânatul la picioarele ei.

— Mă-ntorc cât ai clipi! mieună el. Vreau să-i duc ceva și lui Labă Fumurie.

— Desigur.

Furtună de Nisip ridică din umeri.

Inimă de Foc luă repede un șoarece de câmp din rezerva de vânat și traversă luminișul. Fu surprins să o vadă pe Colț Galben în vizuina ei. Fusese prezentă la ceremonia de numire, așa că probabil venise direct acolo după aceea.

— Sper că nu e pentru mine, mârâi ea, când îl văzu pe Inimă de Foc apropiindu-se. Eu mi-am mâncat deja porția.

Războinicul lăsă prada pe pământ.

— L-am adus pentru Labă Fumurie, răspunse el. M-am gândit c-ar vrea să mănânce ceva. N-a fost prezentă la ceremonia de numire.

— I-am dat eu niște carne de șoarece, dar poți să-i dai și ce i-ai adus tu.

Inimă de Foc se uită de jur-împrejurul luminișului umbrit de ferigi. Blana cafenie a lui Stea Căzătoare se vedea printre tulpinile din fostul cuib al lui Zdreanță. Își dorea să creadă că pisica-vraci încă e loială Clanului Tunetului. Ridică șoarecele de câmp și îl duse către cuibul lui Labă Fumurie.

— Salutare, Labă Fumurie! mieună el încetișor, printre ferigi.

Pisicuța cenușie se mișcă și se ridică în capul oaselor.

— Inimă de Foc!

Războinicul păși printre frunze și se așeză în spațiul mic de lângă ea. Îi puse șoarecele de câmp la picioare.

— Ia! mieună el. Nu numai Colț Galben încearcă să te îngrașe!

— Mulțumesc! mieună Labă Fumurie.

Dar lăsă șoarecele acolo și nici măcar nu se aplecă să îl miroasă.

— Încă te mai gândești la luptă? întrebă Inimă de Foc, cu blândețe.

Labă Fumurie ridică din umeri.

— Sunt doar o povară, nu-i așa?

Se uită în sus la Inimă de Foc cu ochii ei rotunzi și triști.

— Cine e o povară? se auzi mârâitul lui Colț Galben, care își vârî capul în cuib. Îmi superi ucenica? mieună ea, către Inimă de Foc. Nu știu cum m-aș fi descurcat azi dacă n-ar fi fost ea, zise pisica-vraci uitându-se la Labă Fumurie cu ochii ei galbeni, îmblânziți. Am pus-o chiar și să amestece ierburi astă-seară!

Labă Fumurie se uită în jos sfioasă și se aplecă să muște din șoarecele de câmp.

— Cred c-o s-o mai țin o vreme pe lângă mine, continuă Colț Galben. Devine din ce în ce mai utilă pe zi ce trece. În plus, m-am obișnuit s-o am prin preajmă.

Labă Fumurie se uită jucăuș la ea.

— Doar fiindcă ești surdă și nu mă auzi trăncănind toată ziua!

Colț Galben se prefăcu că o scuipă, nervoasă, iar Labă Fumurie adăugă către Inimă de Foc: — Cel puțin asta-mi tot spune.

Inimă de Foc fu surprins când își dădu seama că era puțin invidios pe legătura strânsă ce se formase între cele două pisici. Crezuse întotdeauna că el era singurul prieten adevărat al lui Colț Galben în interiorul Clanului, dar în momentul acela părea că mai are unul. Dar măcar Labă Fumurie avea unde să stea – dacă nu se putea antrena să devină războinic, nu s-

ar fi simțit în largul ei în vizuina ucenicilor.

Inimă de Foc se ridică. Era timpul să se întoarcă la Furtună de Nisip.

— O să fii în siguranță aici, alături de Coadă Ruptă? întrebă el.

— N-ar îndrăzni să ne facă probleme, răspunse ea încrezătoare. Și îl avem pe Coadă Lungă aici, să ne ajute.

Colț Galben își retrase capul din cuib, iar Inimă de Foc o urmă.

— Rămas-bun, Labă Fumurie! strigă el.

— Rămas-bun și mulțumesc pentru mâncare!

— Cu plăcere! mieună el, după care se întoarse către Colț Galben. Ai ceva pentru mușcătura asta de pe gât?

Pisica-vraci se uită atent la rana lui.

— Pare destul de adâncă, mârâi ea.

— Mi-a făcut-o Coadă Ruptă.

Colț Galben dădu din cap.

— Așteaptă aici!

Alergă către vizuina ei și se întoarse cu un mănunchi de ierburi înfășurate în frunze.

— Știi să le folosești? Mestecă-le și aplică seva pe răni. O să te usture, dar un războinic curajos ca tine nu se sperie de atâta lucru!

— Mulțumesc, Colț Galben!

Inimă de Foc luă mănunchiul între dinți.

Pisica-vraci îl conduse către intrarea în tunel.

— Îți mulțumesc c-ai venit, mieună ea, uitându-se către cuibul lui Labă Fumurie. Cred că era cam tristă. Se simțea prost după luptă și după ceremonia de numire.

Inimă de Foc încuviință din cap. Înțelegea. Se mai uită o dată, bănuitor, către locul în care zăcea Coadă Ruptă.

— Ești sigură că sunteți în siguranță? întrebă el din nou, cu gura plină de ierburi.

— E orb, mieună Colț Galben, după care oftă și adăugă, mai veselă: Și nu sunt *chiar* atât de bătrână!

Inimă de Foc se trezi în dimineața următoare și descoperi o lumină orbitoare care trecea prin deschizătura din peretele bârlogului. Bănui că ninsese din nou. Cel puțin nu îl mai dureau rănile. Colț Galben avusese dreptate, seva buruienilor îl usturase, dar se simțea mai bine după un somn odihnitor.

Războinicul se întrebă cum se descurcaseră Furtună de Nisip și Blană Pământie în prima lor noapte de veghe. Probabil că le fusese extrem de frig în zăpadă. Se ridică și întinse labele din față, arcuindu-și spinarea și încolăcindu-și coada peste cap. Cei mai noi războinici din Clanul Tunetului dormeau duși, ghemuiți în colțul cel mai îndepărtat al vizuinei. Probabil că îi trimisese Vifor Alb înăuntru, când plecase în patrula de dimineață.

Inimă de Foc ieși în luminișul acoperit de zăpadă. Zări un colț din blana albă a lui Blană de Zăpadă, care ocolea vizuina pisoilor ca să își dezmorțească picioarele. Erau două locuri goale în centrul luminișului, acolo unde își petrecuseră noaptea Furtună de Nisip și Blană Pământie. Inimă de Foc se înfioră la acel gând, dar tot îi invidia puțin când se gândea la emoțiile pe care le simțise în prima lui noapte ca războinic. Îl copleșise o căldură pe care nu o putea risipi nici cel mai aprig ger.

Cerul era acoperit de nori de ninsoare. Încă mai cădeau fulgi moi, în liniște. Războinicul roșcat își dădu seama că trebuia să vâneze mult în ziua aceea. Clanul trebuia să fie aprovizionat, în cazul în care ninsoarea avea să se întețească.

O auzi pe Stea Albastră chemându-i de pe Piatra Mare. Pisicile din Clan începură să iasă din vizuinile lor și să își facă drum prin zăpadă, ca să asculte cuvintele liderului lor. Inimă de Foc se așeză într-unul dintre locurile fără zăpadă. Mirosea a Furtună de Nisip. Îl observă pe

Dungă Cenușie de cealaltă parte a luminișului; părea obosit. Inimă de Foc se întrebă dacă nu cumva se furișase în noaptea aceea afară din tabără, ca să îi spună lui Pârâu Argintiu despre pisicile vagaboande.

Stea Albastră începu să vorbească.

— Am vrut să mă asigur că știți cu toții că-l avem în tabăra noastră pe Coadă Ruptă.

Nicio pisică nu scoase vreun sunet. Știau deja. Zvonul se răspândise la fel de repede ca un incendiu.

— Este orb și inofensiv.

Câteva pisici pufniră pe nas, nemulțumite, iar Stea Albastră făcu un semn din cap, ca să le arate că le înțelege temerile.

— Sunt la fel de îngrijorată ca voi pentru siguranța Clanului nostru. Dar, Clanul Stelelor ne e martor, nu-l putem lăsa să moară în pădure! Colț Galben o să aibă grijă de el, până ce o să i se vindece rănile. După aia o să discutăm din nou.

Stea Albastră se uită de jur-împrejur, așteptând glasuri venite din mulțime, dar nu vorbi nimeni, așa că se dădu jos de pe Piatra Mare. În timp ce pisicile se împrăștiau prin luminiș, Inimă de Foc observă că liderul se îndreaptă spre el.

— Inimă de Foc, mieună ea. Mă îngrijorează un lucru. Încă nu ți-ai rezolvat problemele cu Dungă Cenușie. Nu v-am mai văzut mâncând împreună de zile întregi. Ți-am mai spus, nu pot exista certuri în interiorul Clanului. Astăzi vreau să vânați împreună!

Inimă de Foc încuviință din cap.

— Da, Stea Albastră!

Pe el nu îl deranja. Iar după lupta din ziua precedentă, spera că și lui Dungă Cenușie îi va surâde ideea. Stea Albastră se îndepărtă, iar el cercetă luminișul, sperând ca războinicul cenușiu să nu fi dispărut din nou. Nu, era acolo și ajuta la îndepărtarea zăpezii din fața intrării în culcușul pisoilor.

— Salutare, Dungă Cenușie! strigă Inimă de Foc.

Dungă Cenușie își continuă activitatea. Războinicul roșcat se apropie de el.

— Vrei să vânăm împreună în dimineața asta?

Dungă Cenușie se întoarse spre el, aruncându-i o privire rece.

— Vrei să te asiguri că nu dispar din nou? se răți oi el.

Inimă de Foc tresări.

— Nu, mă gândeam doar... După ziua de ieri... Față Zgâriată...

— Aș fi făcut la fel pentru orice altă pisică din Clanul Tunetului! Asta înseamnă loialitatea față de Clan!

Glasul lui Dungă Cenușie era aspru și mânios. Se întoarse la împins zăpada.

Speranțele lui Inimă de Foc se năruiră. Oare îi pierduse încrederea prietenului său pentru totdeauna? Se îndepărtă cu coada în jos și începu să își croiască drum prin zăpadă către intrarea în tabără. Strigă peste umăr: — De fapt, Stea Albastră mi-a spus să merg cu tine la vânătoare în dimineața asta, așa că poți să-i explici tu de ce nu vii!

— Aha, am înțeles, vrei doar să-i faci pe plac lui Stea Albastră, ca de obicei! șuieră Dungă Cenușie.

Inimă de Foc se opri și se întoarse brusc, pregătit să îi dea o replică, dar se răzgândi când văzu că Dungă Cenușie traversează luminișul către el, scuturându-și zăpada de pe umerii lați.

— Haide, atunci! mârâi el, luând-o înainte prin tunelul de orz sălbatic.

Urcară cu greu panta de ieșire din râpă, acum, că bolovanii erau acoperiți de zăpadă. Când ajunseră în vârf, descoperiră pădurea înghețată care se întindea înaintea lor. Dungă Cenușie o luă imediat la fugă, iar pe chip i se citeau hotărârea și înverșunarea. Inimă de Foc îl urmă. Pe când urmărea un șoarece în jurul rădăcinilor unui stejar, îl zări pe Dungă Cenușie alergând după un iepure care fusese atât de nerod, încât se avântase departe de scorbura lui. Războinicul cenușiu alergă îndârjit după animăluț, până când îi aplică o lovitură finală cu laba

din față. Inimă de Foc se uită la el cum se apropie și lasă iepurele la picioarele sale.

— Ar trebui să fie suficient pentru un pisoi sau doi, mormăi el.

— Nu trebuie să-mi dovedești nimic, îi spuse Inimă de Foc.

— Nu? răspunse Dungă Cenușie, cu amărăciune.

Se uită în ochii războinicului roșcat cu furie și răceală.

— Atunci poate c-ar trebui să te porți ca și cum ai avea încredere în mine.

Se întoarse și plecă înainte ca Inimă de Foc să îi poată răspunde.

Când soarele ajunse în punctul cel mai înalt, Dungă Cenușie prinsese mai mult decât Inimă de Foc, dar ambele pisici se descurcaseră bine. Se întoarseră în tabără cu fălcile pline de vânat. Intrară în luminiș și lăsară prada în locul obișnuit. Până în acel moment, locul fusese gol.

Inimă de Foc se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să iasă iar la vânătoare. Ninsoarea se înteți̦se și un vânt rece începuse să mă̦ture râpa. Inimă de Foc se uită la cerul ce se întuneca din ce în ce mai tare, când auzi miorlăitul îngrijorat al lui Față Dungată în apropierea culcușului pisoilor. Se îndreptă într-acolo ca să vadă ce s-a întâmplat.

— Ce e?

— L-ai văzut pe Norișor? întrebă ea.

Războinicul scutură din cap.

— A dispărut?

Începură să îl furnice labele, iar panica din ce în ce mai mare a lui Față Dungată punea stăpânire și pe el.

— Da. Împreună cu ceilalți pisoi ai mei. Am închis ochii o clipă, iar acum m-am trezit și nu-i găsesc nicăieri! E prea frig pentru ei. O să moară înghețați!

Regina se clătină pe picioare.

Inimă de Foc se înfioră când își aduse aminte de ultima oară când dispăruse o pisicuță din tabără. Era vorba de Labă Fumurie.

CAPITOLUL 28

— Îi găsesc eu! promise Inimă de Foc.

Se uită instinctiv în jur după Dungă Cenușie. Vântul bătea din ce în ce mai puternic, iar ninsoarea se întețise. Nu voia să îi caute singur. Inimă de Foc alergă până la vizuina războinicilor, dar Dungă Cenușie nu era înăuntru.

Furtună de Nisip tocmai se trezea din somn.

— Ce s-a întâmplat? mieună ea, văzând că Inimă de Foc scrutează vizuina.

— Au dispărut pisoii lui Față Dungată!

— Și Norișor?

Furtună de Nisip se ridică în picioare, trezindu-se instantaneu.

— Da! Îl căutam pe Dungă Cenușie, ca să ne ducem împreună după ei, dar nu e aici, mieună Inimă de Foc grăbit.

Era furios că Dungă Cenușie lipsește din nou, chiar după ce îl acuzase pe Inimă de Foc că nu are încredere în el!

— Vin eu cu tine! se oferi Furtună de Nisip.

Inimă de Foc clipi.

— Îți mulțumesc! mieună el, recunoscător. Haide! S-o anunțăm pe Stea Albastră, înainte să plecăm!

— O poate anunța Blană Pământie. Mai ninge?

— Da, din ce în ce mai tare. Am face bine să ne grăbim!

Inimă de Foc se uită la Blană Pământie, care dormea.

— Trezește-l tu! Eu o anunț pe Față Dungată că plecăm și te aștept la intrare!

O rupse la fugă înapoi către culcușul pisoilor. Față Dungată încă adulmeca prin jur după mirosul pisoilor ei.

— Ai găsit vreo urmă? întrebă Inimă de Foc.

— Nu, nimic, zise Față Dungată cu vocea tremurândă. Blană de Zăpadă s-a dus să-i spună lui Stea Albastră!

— Nu-ți face griji! Mă duc eu să-i caut, o liniști el. Vine și Furtună de Nisip cu mine. O să-i găsim!

Față Dungată încuviință din cap și continuă să caute.

Inimă de Foc și Furtună de Nisip ajunseră împreună la tunelul de orz sălbatic și o luară la fugă către pădure. În afara taberei, vântul era și mai aprig. Inimă de Foc își închise ochii pe jumătate și își strânse umerii, ca să înfrunte viscolul.

— O să fie greu să le luăm urma prin zăpada asta, o avertiză el pe Furtună de Nisip. Hai să începem prin a verifica dacă au urcat panta către pădure!

— Bine, mieună ea.

— Tu du-te pe partea aia! spuse el, arătând direcția cu botul. Iar eu mă duc pe partea cealaltă. Ne întâlnim înapoi aici. Grăbește-te!

Furtună de Nisip o luă la goană, iar Inimă de Foc sări peste un copac căzut, îndreptându-se către poteca pe care o folosea Clanul cel mai des. Marginile râpei erau acoperite de un strat și mai gros de zăpadă decât în dimineața aceea, și erau și mai alunecoase, acolo unde zăpada

se transformase în gheață. Inimă de Foc se opri și ridică botul, dar nu reuși să prindă urma pisoilor. Căută în zadar forme de pași. Oare zăpada le acoperise deja urmele?

Căută la poalele pantei, dar nu găsi nicio urmă de vreo pisică, darămite de niște pisoi rătăciți. Vântul sufla atât de tare, încât curând Inimă de Foc nu își mai simți vârfurile urechilor. Niciun pisoi nu ar fi putut supraviețui pe o vreme ca aceea, și nu mai era mult până la apusul soarelui. Trebuia să îi găsească înainte de căderea nopții.

Inimă de Foc fugi către intrarea în tabără. Furtună de Nisip îl aștepta deja acolo, iar blana îi era acoperită de dungulițe de zăpadă. Când îl văzu că se apropie, se scutură.

— Ai găsit vreo urmă?

— Nu, nimic.

— Nu puteau ajunge departe, remarcă Inimă de Foc. Haide, să încercăm în partea asta!

Se îndreptă către locul de antrenament.

Furtună de Nisip se străduia să se țină după el. Zăpada era din ce în ce mai adâncă, iar ea se afunda până la burtă cu fiecare pas.

Locul de antrenament era pustiu.

— Crezi că Stea Albastră știe cât de groaznică e vremea aici? întrebă Furtună de Nisip, ridicându-și vocea împotriva vântului.

— Sunt sigur că știe, îi răspunse Inimă de Foc.

— Ar trebui să ne întoarcem și să căutăm ajutoare, să mai luăm un grup de căutare, mieună Furtună de Nisip.

Inimă de Foc se uită la războinica ce tremura de frig. Nu numai pisoii puteau să înghețe acolo. Poate că Furtună de Nisip avea dreptate.

— De acord! mieună el. Nu ne putem descurca singuri.

Întorcându-se către tabără, lui Inimă de Foc i se păru că aude un miorlăit slab din direcția vântului.

— Ai auzit și tu? strigă el.

Furtună de Nisip se opri și începu să adulmece aerul cu înverșunare. Deodată ridică botul.

— Pe aici! mieună ea, arătând cu nasul către un copac căzut.

Inimă de Foc goni către copac, cu Furtună de Nisip pe urmele sale. Miorlăitul se auzea din ce în ce mai tare, până când războinicul recunoscu distinct mai multe voci pițigăiate. Se urcă pe buștean și se uită în jos, pe partea cealaltă. Doi pisoiași stăteau ghemuiți în zăpadă. Inimă de Foc răsuflă ușurat, apoi își dădu seama că Norișor nu se află printre ei.

— Unde e Norișor? urlă el.

— La vânătoare, mieună unul dintre pisoi.

Îi tremura vocea de frig și de frică, dar se simțea o urmă de sfidare în ea.

Inimă de Foc ridică botul.

— Norișor! strigă el, încercând să pătrundă cu privirea printre fulgii de nea.

— Inimă de Foc, uite!

Furtună de Nisip era sus, pe buștean. Inimă de Foc se întoarse. O siluetă albă, udă leoarcă, își croia drum prin zăpadă către ei. Norișor! Fiecare pas era un salt uriaș pentru pisoiaș – zăpada era cât el de înaltă. Dar el continua să meargă, iar în gură ducea un șoarece de câmp mic și acoperit de omăt.

Inimă de Foc fu cuprins de ușurare și de furie. O lăsă pe Furtună de Nisip cu ceilalți și se duse să îl ridice pe pisoi de ceafă. Norișor mârâi și se împotrivi, dar refuză să lase jos șoarecele care îi atârna dintre fălci.

Se întoarse și o văzu pe Furtună de Nisip împingându-i pe ceilalți spre el. Se poticneau în fața ei, afundându-se până la urechi în zăpada adâncă, dar ea continua să îi îndemne înainte.

Norișor se zvârcolea în gura lui Inimă de Foc. Acesta îl lăsă să cadă în zăpadă. Pisoiul se uită în sus la el, ținându-și mândru prada. Războinicul era, totuși, impresionat. În ciuda ninsorii și a vântului, Norișor prinsese prima lui pradă!

— Așteaptă aici! îi ordonă el și se duse să o ajute pe Furtună de Nisip.

Apucă de ceafă o pisicuță care mieuna jalnic și începu să îl împungă pe celălalt cu botul.

Grupul înghețat se chinui să ajungă în tabără. Față Dungată aștepta în fața tunelului de orz sălbatic. Lângă ea stătea Stea Albastră, cu ochii închiși pe jumătate din cauza viscolului. Îndată ce îl zăriră pe Inimă de Foc și grupul său, se repeziră să îl ajute. Stea Albastră îl luă pe Norișor, iar Față Dungată, pe celălalt pisoi. Apoi se întoarseră și alergară către adăpostul din tabără, cu Inimă de Foc și Furtună de Nisip imediat în urma lor.

Ajunse în luminiș, pisicile așezară ghemurile de blană înghețate pe pământ. Inimă de Foc își scuturară zăpada de pe el și se uită în jos la Norișor, care încă își ținea cu încăpățânare prada.

Stea Albastră se uită sever la cei trei pisoi.

— Ce aveați impresia că faceți în afara taberei? Știați că e împotriva codului războinicilor ca pisoii să vâneze!

Cei doi pui ai lui Față Dungată se făcură mici sub privirea furioasă a liderului, dar Norișor se uită drept la ea cu ochii lui rotunzi și albaștri. Lăsă șoarecele jos și mieună:

— Clanul avea nevoie de vânat proaspăt, așa c-am hotărât să prindem și noi ceva.

Inimă de Foc tresări când văzu cât de îndrăzneț e.

— A cui a fost ideea? întrebă Stea Albastră.

— A mea, anunță Norișor, fără să își plece capul.

Stea Albastră își pironi privirea asupra pisoiașului sfidător și urlă:

— Ați fi putut să muriți înghețați!

Norișor se sperie de furia din glasul ei și se ghemui la pământ.

— Am făcut-o pentru Clan, mieună el, în apărarea sa.

Inimă de Foc își ținu respirația, așteptând să vadă ce va face Stea Albastră în continuare. Norișor încălcase codul războinicilor. Oare avea să se răzgândească și să nu îi mai permită să rămână în Clan?

— Intenția ta a fost bună, mieună liderul, încet. Dar a fost un gest necugetat.

Inimă de Foc simți o urmă de speranță. Apoi i se puse un nod în gât când Norișor vorbi din nou.

— Dar am prins ceva!

— Văd, răspunse Stea Albastră, cu răceală, după care se uită la toți cei trei pisoi. O s-o las pe mama voastră să hotărască ce să facă cu voi. Dar nu vreau să mai aud vreodată că ați făcut așa ceva! Ați înțeles?

Inimă de Foc se relaxă puțin când îl văzu pe Norișor aprobând din cap odată cu ceilalți pisoi.

— Norișor, poți adăuga prada ta la rezerva de vânat, adăugă Stea Albastră. Apoi duceți-vă toți trei în culcușul vostru și uscați-vă și încălziți-vă!

Inimă de Foc fu uimit. Oare detectase un ton matern în vocea liderului Clanului Tunetului?

Puii lui Față Dungată se îndreptară către culcușul pisoilor, urmați de mama lor, în timp ce Norișor își luă șoarecele de câmp și se duse spre grămada de vânat. Felul mândru în care își ținea capul îl făcu pe Inimă de Foc să se înfioare de îngrijorare, dar, când se uită la Stea Albastră, observă un licăr de admirație în ochii ei.

— Bravo, războinicii mei! mieună ea, întorcându-se către Furtună de Nisip și Inimă de Foc. O să-i trimit pe Coadă Lungă să aducă înapoi celălalt grup de căutare. Duceți-vă și voi în vizuină și încercați să vă încălziți!

— Da, Stea Albastră, răspunse Inimă de Foc, întorcându-se să plece împreună cu Furtună de Nisip, când liderul îl chemă înapoi.

— Inimă de Foc, aș dori să vorbesc ceva cu tine! mieună ea.

Tonul ei îl făcu pe războinic să se teamă de ceea ce avea să spună. Poate că se relaxase prea repede.

— Norișor a dat dovadă astăzi de abilități de vânătoare foarte bune, începu Stea Albastră. Dar toată priceperea din lume este inutilă dacă nu poate învăța să respecte codul războinicilor. Poate că acum este important pentru siguranța lui, dar în viitor siguranța întregului Clan o să depindă de asta.

Inimă de Foc se uită în jos. Știa că Stea Albastră are dreptate, dar considera că se așteaptă la prea multe de la micuțul pisoi. Norișor era încă foarte tânăr și nu făcea parte din Clan de mult timp. Inimă de Foc își înăbuși resentimentele pe care le simți când își aduse aminte cu câtă nerușinare încălca Dungă Cenușie, o pisică născută în sânul Clanului, codul războinicilor. Se uită în ochii liderului său.

— Da, Stea Albastră. O să mă asigur că înțelege.

— Foarte bine!

Stea Albastră părea mulțumită. Se întoarse și plecă spre bârlogul ei.

Inimă de Foc se îndreptă către vizuina războinicilor, deși nu îi mai era frig. Cuvintele lui Stea Albastră îi făcuseră sângele să fiarbă. Intră înăuntru, se așeză într-un cuib și începu să se spele. Rămase în cuibul său toată după-amiaza, gândindu-se la Dungă Cenușie și la Norișor. Știa că Stea Albastră are dreptate. Mândria și sfidarea pe care le văzuse în ochii pisoiului alb îl făcură să se întrebe dacă va putea să se adapteze cu adevărat la viața în Clan.

Seara, foamea îl împinse să iasă din vizuină. Luă un sturz din rezerva de vânat și se așeză lângă tufa de urzici să mănânce. Era întuneric, iar ninsoarea se mai domolise. După ce i se obișnuiră ochii cu întunericul, începu să vadă clar intrarea în tabără.

Îl zări imediat pe Dungă Cenușie și îl urmări cum se duce la mormanul de vânat proaspăt. Războinicul aducea pradă în gură. Poate că fusese la vânătoare.

Dungă Cenușie lăsă majoritatea prăzii în rezervă. Păstră un șoarece mare pentru sine și se îndreptă spre un loc adăpostit, la marginea luminișului. Speranțele lui Inimă de Foc se năruiră. Privirea neatentă a lui Dungă Cenușie îi confirmau faptul că suspiciunile lui sunt corecte – se întâlnise cu Pârâu Argintiu.

Inimă de Foc se ridică în picioare și se duse către vizuină. Nu îi fu deloc greu să adoarmă adânc. Și visă din nou.

Pădurea înzăpezită se întindea înaintea lui, strălucitor de albă sub lumina rece a lunii. Inimă de Foc stătea pe o stâncă înaltă și colțuroasă. Alături de el era Norișor – un războinic în toată firea, iar blana lui groasă și albă se înfoia în bătaia vântului. Pe piatra de sub labele lor lucea un strat de gheață.

— Privește! îi șopti Inimă de Foc lui Norișor.

Un șoarece de pădure se agita pe lângă rădăcinile înghețate ale unui copac. Norișor îi urmări privirea și sări în liniște de pe piatră. Inimă de Foc urmări motanul alb furișându-se către pradă. Deodată simți un miros atât de cald și de familiar, încât i se zbârli blana. Simți o respirație caldă lângă ureche și se întoarse brusc. Frunză Ruginie stătea lângă el.

Blana ei pestriță strălucea în lumina lunii, și își atinse nasul roz și moale de al lui.

— Inimă de Foc... șopti ea. Am un avertisment pentru tine, din partea Clanului Stelelor, spuse pe un ton sobru și cu ochii arzători. Se apropie o bătălie, Inimă de Foc! Ferește-te de un războinic în care nu poți avea încredere!

Chițăitul unui șoarece îl făcu pe Inimă de Foc să tresară și să se uite în jur. Norișor își prinsese prada. Se întoarse din nou către Frunză Ruginie, dar aceasta dispăruse.

Războinicul se trezi speriat și se uită la cuibul de lângă el. Dungă Cenușie dormea ghemuit, cu nasul vârât sub coada lui stufoasă. Cuvintele lui Frunză Ruginie îi răsunau în minte: „Ferește-te de un războinic în care nu poți avea încredere!“

Se cutremură. Gerul din pădure părea să i se agațe de blană chiar și acolo, iar mirosul dulceag al lui Frunză Ruginie încă îi zăbovea în nări. Dungă Cenușie se foi lângă el, mormăind în somn, iar Inimă de Foc tresări. Știa că nu îl va mai lua somnul, dar rămase în cuibul său și își privi prietenul dormind până când lumina zorilor începu să treacă prin deschizătura din

peretele bârlogului.

CAPITOLUL 29

Pe măsură ce se lumina din ce în ce mai tare în vizuină, se trezi și Blană Albastră. Inimă de Foc o urmări cum se ridică și se întinde, apoi iese din bârlog. Se mai uită o ultimă dată la silueta adormită a lui Dungă Cenușie și ieși afară.

— Nu mai ninge, mieună el, vrând să întrerupă liniștea sinistră ce învăluise tabăra înzăpezită.

Vocea lui se întoarse cu ecou din luminiș, iar Blană Albastră aprobă din cap.

Mirosurile lui Gheară de Tigru și Vânt Ager fură însoțite de un foșnet, când războinicii ieșiră din vizuină. Se așezară lângă Blană Albastră, să se spele. „Sunt pregătiți pentru patrula de dimineață“, se gândi Inimă de Foc. Se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să se ofere să îi însoțească, fiindcă i-ar fi prins bine o alergare prin pădure, dar o parte din el își dorea să rămână în tabără și să stea cu ochii pe Dungă Cenușie. Cuvintele lui Frunză Ruginie nu îi dădeau pace. Nu putea scăpa de ideea că Dungă Cenușie era războinicul în care nu putea avea încredere. El insista că relația cu Pârâu Argintiu nu schimba cu nimic loialitatea lui față de Clan, dar cum putea să fie așa? Încălca codul războinicilor prin simplul fapt că se întâlnea cu ea!

Deodată, Gheară de Tigru ridică botul de parcă ar fi simțit un miros. Inimă de Foc se încordă. Îi zvâcniră urechile – auzea pași pârâind prin zăpadă, undeva în depărtare, dar mișcându-se repede. Vântul aduse mirosul Clanului Vântului. Pașii se auzeau din ce în ce mai aproape. Toți războinicii se încordară în același timp. O pisică alerga spre ei prin tunelul de orz sălbatic. Gheară de Tigru își arcui spatele și scuipă când Mustăcioară năvăli în luminiș.

Războinicul din Clanul Vântului se opri în fața lor cu o privire îngrozită.

— Clanul Umbrelor și Clanul Râului... gâfâi el. Ne atacă tabăra! Sunt mai mulți decât noi, și luptăm pentru viețile noastre. Stea Înaltă refuză să se mai lase alungat de data asta. Trebuie să ne ajutați, altfel Clanul meu o să fie ras de pe fața pământului!

Stea Albastră ieși din vizuina ei. Toate privirile se întoarseră de la Mustăcioară la ea.

— Am auzit, mieună ea.

Fără să mai urce pe Piatra Mare, liderul strigă pentru a aduna Clanul. Mirosul de frică al lui Mustăcioară umplea luminișul, în timp ce pisicile ieșeau la lumina zilei.

După ce se strânse întregul Clan, Stea Albastră începu să vorbească:

— N-avem timp de pierdut! Așa cum ne-am temut, Clanul Umbrelor s-a aliat cu Clanul Râului, iar acum atacă tabăra Clanului Vântului. Trebuie să-i ajutăm!

Se opri și se uită la chipurile care o priveau înspăimântate. Mustăcioară stătea lângă ea, ascultând în liniște, cu ochii mari și plini de speranță.

Inimă de Foc era îngrozit. După ce descoperiseră pisicile singuratice, crezuse că puteau avea încredere în Stea Întunecată. Acum părea că, în cele din urmă, liderul Clanului Umbrelor încălcase codul războinicilor, unindu-se cu Clanul Râului ca să alunge din nou Clanul Vântului din propria tabără.

— Dar suntem slăbiți din cauza iernii! protestă Zdreanță. Am mai riscat o dată pentru Clanul Vântului. Să-i lăsăm să se descurce singuri de data asta!

Bătrânii și reginele murmurară ca să arate că sunt de acord.

Le răspunse Gheară de Tigru, care făcu un pas înainte și i se alătură lui Stea Albastră.

— Ai dreptate să fii precaut, Zdreanță! Dar dacă cele două Clanuri s-au unit, nu e decât o chestiune de timp înainte să ne atace și pe noi. E mai bine să luptăm acum, împreună cu Clanul Vântului, decât mai târziu, singuri!

Stea Albastră se uită la Zdreanță, care închise ochii și ridică coada, acceptând cuvintele lui Gheară de Tigru.

Colț Galben se apropie și îi șopti liderului:

— Cred c-ar trebui să rămâi în tabără, Stea Albastră. Poate că ți-a trecut febra provocată de tusea verde, dar ești încă slăbită.

Cele două pisici se uitară cu subînțeles una la cealaltă, iar Inimă de Foc tresări când înțelese despre ce e vorba. Stea Albastră era la a noua și ultima ei viață. Pentru binele Clanului, nu putea risca să și-o piardă într-o luptă.

Stea Albastră făcu un semn din cap.

— Gheară de Tigru, vreau să organizezi două grupuri, unul de atac și unul de sprijin! Trebuie să ajungem cât mai repede acolo!

— Da, Stea Albastră! mieună Gheară de Tigru, întorcându-se către războinici. Vifor Alb, tu o să conduci cel de-al doilea grup, eu o să-l conduc pe primul! O să-i iau pe Dungă Neagră, Blană de Șoarece, Coadă Lungă, Blană Pământie și Inimă de Foc.

Inimă de Foc ridică botul când își auzi numele și fu străbătut de un fior de entuziasm. Avea să se alăture grupului de atac!

— Tu! strigă Gheară de Tigru către Mustăcioară. Cum te cheamă?

Războinicul din Clanul Vântului părea speriat de tonul secundului.

Răspunse Inimă de Foc în locul lui:

— Mustăcioară.

Gheară de Tigru dădu din cap, aruncându-i o privire lui Inimă de Foc.

— Mustăcioară, tu o să faci parte din grupul meu! Restul războinicilor din Clanul Tunetului o să i se alăture lui Vifor Alb. Și tu, Labă de Ferigă! Suntem pregătiți cu toții? strigă Gheară de Tigru.

Războinicii ridicară capul și scoaseră un urlet de luptă. Secundul o luă la fugă spre tunelul de orz sălbatic, iar ceilalți se ținură după el.

Urcară dealul până în pădure. Se îndreptau către Patru Stejari și ținutul muntos de dincolo de ei. Inimă de Foc se uită peste umăr pe când alerga printre copaci. Dungă Cenușie era mai în spate, iar chipul îi era sinistru și se uita în gol, înainte. Inimă de Foc se întrebă dacă avea să fie și Pârâu Argintiu în luptă. I se făcu milă de prietenul său, dar, de data aceasta, nu avea îndoieli legate de cât de pregătit era pentru luptă. După ce adusese Clanul Vântului înapoi acasă, se simțea oarecum responsabil pentru el. Nu avea de gând să lase niciun Clan să îi alunge din nou către tunelurile acelea de sub Calea Tunetului.

Mirosul lui Frunză Ruginie îi umplu iarăși nările, și i se zbârli blana. „Ferește-te de un războinic în care nu poți avea încredere!“ Avea să fie o bătălie dificilă, din mai multe puncte de vedere. Dungă Cenușie va trebui să își dovedească loialitatea față de Clanul Tunetului.

Deși nu mai ningea, le era greu să alerge prin nămeți. Se formase o pojghiță de gheață peste zăpadă, dar războinicii erau suficient de grei încât să o străpungă și să se afunde în omătul moale de dedesubt.

— Gheară de Tigru! se auzi vocea lui Blană Albastră, din spate.

Secundul se opri și se întoarse.

— Suntem urmăriți! strigă Blană Albastră.

Cuvintele ei îl săgetară pe Inimă de Foc. Oare intraseră într-o capcană? Patrula refăcu drumul în liniște, cu grijă și neîncredere. Deasupra lor trosni o creangă îngreunată de zăpadă, iar Labă de Ferigă sări în sus, speriat.

— Așteptați! șuieră Gheară de Tigru.

Pisicile se ghemuiră în zăpada adâncă. Inimă de Foc auzea pași ce se apropiau de ei. Păreau ușori, ca niște labe mici ce pășeau delicat pe pojghița de gheață. Își dădu seama cu groază cine era, cu o clipă înainte ca Norișor și cei doi pisoi ai lui Față Dungată să apară din spatele unui buștean.

Gheară de Tigru apăru în spatele lor, iar pisoii miorlăiră de frică. Războinicul îi recunoscu îndată și se lăsă din nou pe cele patru labe.

— Ce căutați aici? scuipă el.

— Voiam să luptăm și noi, mieună Norișor.

Inimă de Foc se făcu mic.

— Inimă de Foc! strigă Gheară de Tigru.

Războinicul se grăbi să vină lângă el, iar secundul scuipă iritat:

— Tu ai adus pisoiul ăsta în Clan, acum ocupă-te de el!

Inimă de Foc se uită în ochii scânteietori ai lui Gheară de Tigru. Știa că secundul încerca să îl oblige să aleagă: fie se alătura grupului de atac și lupta pentru Clanul său, fie avea grijă de ruda lui, pisoiul de casă. Întregul grup aștepta în liniște ca Inimă de Foc să vorbească.

Inimă de Foc știa că avea să aleagă să lupte pentru Clan, dar nu îl putea sacrifica pe puiul surorii sale. Norișor și ceilalți doi pisoi trebuia duși acasă de către altă pisică. Dar de care războinic se putea lipsi grupul de atac?

— Labă de Ferigă! îl strigă el pe ucenicul lui Dungă Cenușie. Te rog să-i duci pe pisoii ăștia acasă!

Inimă de Foc se așteptase ca Dungă Cenușie să protesteze, dar războinicul cenușiu nu spuse nimic când prietenul său îi trimise ucenicul înapoi în tabără.

Labă de Ferigă lăsă coada jos, iar Inimă de Foc se simți vinovat.

— O să mai fie destule lupte la care să iei parte, îi promise el.

— Inimă de Foc, dar ai spus că într-o zi o să luptăm umăr la umăr! se auzi mieunatul lui Norișor printre copaci.

Gheară de Tigru se uită batjocoritor la războinicul roșcat. Inimă de Foc simți că îl furnică pielea când întreaga patrulă se amuză de cuvintele pisoiașului, dar refuză să își arate stinghereala.

— Într-o zi așa o să fie! mieună el. Dar nu astăzi!

Pisoiul alb își lăsă umerii în jos, iar Inimă de Foc suspină ușurat când îl văzu pe Norișor alăturându-se fără tragere de inimă celorlalți pisoi care îl urmau pe Labă de Ferigă înapoi în tabără.

— Mă surprinde alegerea ta, Inimă de Foc, rânji Gheară de Tigru. Nu mă așteptam să-ți dorești *atât* de tare să lupți în bătălia asta.

Inimă de Foc se uită drept la Gheară de Tigru și își simți sângele fierbând de furie.

— Măcar de-ai fi și tu la fel de dornic ca mine! răspunse el. Mai bine ai da strigătul de luptă, decât să stăm aici, în timp ce războinicii din Clanul Vântului mor pe capete!

Secundul îi aruncă o privire disprețuitoare, își dădu capul pe spate și urlă către cer, pornind apoi către tabăra Clanului Vântului. Inimă de Foc și ceilalți se ținură după el, trecând de Patru Stejari, până la panta abruptă ce ducea către ținutul muntos. O urcară în fugă, dar zgomotul labelor era amortizat de zăpadă.

Când ajunseră în vârf, Inimă de Foc fu lovit de un vânt aprig care îi întoarse urechile pe dos. Terenul de vânătoare al Clanului Vântului părea mai sărăcăcios ca niciodată, iar orzul sălbatic era ascuns sub un strat de omăt.

— Inimă de Foc! Tu știi drumul spre tabăra Clanului Vântului! urlă Gheară de Tigru împotriva vântului. Condu-ne acolo!

Încetini pasul ca să îl lase să treacă. Inimă de Foc se întrebă dacă secundul nu are suficientă încredere în Mustăcioară de nu îl lasă pe el să îi conducă. Se uită în spate, la Dungă Cenușie, sperând la puțin ajutor, dar războinicul cenușiu stătea cu capul plecat și umerii

lăsați, în timp ce vântul îi răscolea blana deasă. Nu îl putea ajuta cu nimic. Inimă de Foc se uită în sus, la Clanul Stelelor, și se rugă să îl conducă în direcția corectă.

Fu uimit să își dea seama că recunoaște forma terenului chiar și sub stratul gros de zăpadă. Vedea bârlogul de viezure și stânca pe care se urcase Dungă Cenușie ca să vadă mai bine. Urmări reperele pe care și le aducea aminte din călătoria făcută alături de prietenul său, până ajunse la adâncitura din teren unde se afla tabăra Clanului Vântului.

Inimă de Foc se opri pe marginea văii.

— Acolo, jos! urlă el.

Vântul se opri pentru o clipă și auziră de jos sunete de luptă – țipete și urlete de pisici care se luptau cu înverșunare.

CAPITOLUL 30

Gheară de Tigru li se adresă războinicilor cu un șuierat fioros, ce străpungea viscolul:

— Vifor Alb, așteaptă până îmi auzi strigătul de luptă! Mustăcioară, condu-ne prin intrarea în tabără! O să ne ocupăm noi de restul.

Mustăcioară începu să coboare panta în fugă către tufișurile acoperite de zăpadă. Gheară de Tigru se avântă după el, cu Dungă Neagră imediat în urma lui. Inimă de Foc o luă la fugă în spatele motanului dungat și zvelt, prin tunelul îngust ce ducea către tabăra Clanului Vântului. Orzul sălbatic era la fel de des și de înțepător cum își aducea aminte. Dungă Cenușie și ceilalți războinici rămaseră în vârful pantei, formând un val nou de atac, gata să se năpustească imediat după barajul inițial.

Inimă de Foc se opri, năucit de priveliștea care îl întâmpină în luminiș. Ultima dată când fusese acolo, în căutarea urmei de miros care să îl conducă la Clanul dispărut, locul era părăsit și liniștit. Acum, în luminiș se învălmășeau pisici ce se zvârcoleau, țipau și se luptau. Mustăcioară avusese dreptate, pisicile din Clanul Vântului erau mult mai puține ca adversarii lor. Un grup nou de războinici din Clanul Umbrelor și Clanul Râului așteptau pe marginea luminișului, dar membrii Clanului Vântului nu aveau un grup de susținere, erau cu toții angrenați în luptă: ucenici și bătrâni, războinici și regine.

Inimă de Foc o zări pe Floarea Zorilor luptându-se cu un războinic din Clanul Umbrelor. Regina din Clanul Vântului părea epuizată și înfricoșată, iar blana îi era adunată în ghemotoace zdrențuite. Totuși, se întoarse sprintenă și își zgârie atacatorul, dar acesta era mult mai mare decât ea, așa că o puse cu ușurință la pământ cu o lovitură puternică.

Urlând, Inimă de Foc sări și ateriză drept pe umerii motanului din Clanul Umbrelor. Se ținu bine când războinicul surprins se întoarse și încercă să îl dea jos. Floarea Zorilor zgârie motanul cu ghearele, iar Inimă de Foc îl puse la pământ. Războinicul din Clanul Umbrelor țipă și se smulse din ghearele lor. Alergă către peretele cu spini al taberei și își făcu loc prin el. Regina îi aruncă o privire recunoscătoare lui Inimă de Foc și se întoarse la luptă.

Războinicul roșcat se uită în jur, scuturându-și stropi de sânge din nas. Se alăturaseră luptei și patrulele de rezervă ale Clanului Umbrelor și Clanului Râului. Sosirea Clanului Tunetului egalizase numărul luptătorilor, dar era nevoie și de al doilea grup de atac. Inimă de Foc auzi urletul lui Gheară de Tigru, iar o clipă mai târziu Vifor Alb se năpustea în mijlocul luminișului, urmat de Dungă Cenușie, Vânt Ager și restul războinicilor din Clanul Tunetului.

Inimă de Foc apucă un războinic din Clanul Râului, îi puse piedică cu o labă și îl țintui la pământ cu cealaltă. Îl întoarse pe spate și îi zgârie burta cu ghearele din spate. Pisica din Clanul Râului sări într-o parte și se izbi de un războinic al Clanului Vântului. Războinicul se întoarse, năucit. Inimă de Foc îl recunoscu imediat pe Mustăcioară și îl privi cum se ridică și îl atacă pe motanul din Clanul Râului, fără să stea o clipă pe gânduri. Inimă de Foc observă înflăcărarea din ochii lui Mustăcioară. Îl putea lăsa să termine singur lupta.

Un șuierat familiar îi atrase atenția. Dungă Cenușie se lupta cu o pisică gri din Clanul Umbrelor. Era Labă Udă, un războinic care îi ajutase să îl alunge pe Stea Căzătoare. Cei doi războinici erau la fel de mari. Dungă Cenușie îl aruncă pe Labă Udă în aer, cu labele din spate, după care se întoarse, căutând altă pisică pe care să o atace. Inimă de Foc zări o pisică în

spatele lui Dungă Cenușie. Deasupra zarvei bătăliei, își auzi inima bătându-i cu putere. Oare Dungă Cenușie avea să îl atace pe unul dintre tovarășii de Clan ai lui Pârâu Argintiu?

Dungă Cenușie făcu un salt, iar Inimă de Foc își ținu răsuflarea. Dar, în loc să sară pe pisica din Clanul Râului, războinicul cenușiu o ocoli și ateriză pe spatele altui războinic din Clanul Umbrelor.

Inimă de Foc îl auzi pe Gheară de Tigru strigându-l pe nume. Întoarse capul și îl văzu pe secund în celălalt capăt al luminișului. Lupta era înverșunată acolo, iar pisicile din toate Clanurile se luptau în învălmășeală.

Apropiindu-se de secundul Clanului Tunetului, Inimă de Foc simți cum Blană de Leopard îl apucă de laba din spate și îl trage în jos.

— Tu! șuieră secundul Clanului Râului.

Ultima oară se întâlniseră pe marginea canionului, unde murise Gheară Albă.

Inimă de Foc o aruncă de pe el și se întoarse pe spate. Își dădu seama prea târziu că își lăsase burta neprotejată. Blană de Leopard nu irosi nicio clipă. Se ridică pe labele din spate și se aruncă asupra lui cu toată puterea. Inimă de Foc simți cum i se taie răsuflarea, înainte ca ghearele ascuțite, ca niște spini, să i se înfigă în burtă. Țipă în agonie. Rotindu-și ochii, îl văzu pe Gheară de Tigru la marginea luminișului urmărindu-l cu o expresie rece, impasibilă.

— Gheară de Tigru, ajută-mă! urlă Inimă de Foc.

Dar Gheară de Tigru nu se mișcă. Continua să o privească pe Blană de Leopard zgâriindu-l iar și iar pe Inimă de Foc.

O furie oarbă îi dădu războinicului roșcat puterea de care avea nevoie. Nu mai luă în seamă durerea, își trase picioarele din spate și lovi în burta lui Blană de Zăpadă, cât putu de tare. Inimă de Foc văzu expresia șocată a secundului Clanului său când lovitura lui ridică pisica în aer și o azvârli la jumătatea luminișului. Se chinui să se ridice în picioare și se uită la Gheară de Tigru, îndurerat și furios. Secundul, în privirea căruia se citea o ură nedisimulată, se aruncă din nou în luptă.

O lovitură în ceafă îl dezechilibră pe Inimă de Foc. Se împletici și se întoarse, și îl văzu pe Blană de Piatră. Războinicul din Clanul Râului se pregătea să mai lovească o dată. Inimă de Foc se dădu la o parte și îl împinse pe Blană de Piatră drept în Vifor Alb. Pisica din Clanul Tunetului se întoarse brusc și îl apucă pe războinicul inamic de ceafă. Inimă de Foc încercă să se năpustească înainte și să îl ajute pe războinicul cu blana albă, dar fu tras înapoi de niște gheare care i se afundau în coapse. Se întoarse să vadă cine e și zări un petic de blană cenușie. Era Pârâu Argintiu.

Chipul pisicii era schimonosit de furie când se ridică pe picioarele din spate și se năpusti asupra lui. I se scurgeau picături de sânge în ochi, iar Inimă de Foc își dădu seama că nu îl recunoscuse. Își trase înapoi una dintre labe și îi văzu ghearele lungi pregătindu-se să îl lovească. Inimă de Foc închise ochii, pregătindu-se pentru impact, dar auzi un urlet dureros de cunoscut:

— Pârâu Argintiu! Nu!

„Dungă Cenușie“, se gândi Inimă de Foc.

Pârâu Argintiu ezită, își scutură capul și icni încet când îl recunoscu pe Inimă de Foc. Se așeză din nou pe toate labele, cu ochii mari, înspăimântați.

Inimă de Foc reacționă instinctiv, fiindcă sângele îi fierbea din cauza agitației. Fără să se gândească, îi sări în spate pisicii din Clanul Râului și o țintui la pământ. Adversara nu se împotrivi când el dădu capul pe spate și se pregăti să o muște violent de umăr. Dar, ridicând capul, simți privirea lui Dungă Cenușie sfredelindu-l. Războinicul cenușiu privea îngrozit de pe margine.

Durerea și uimirea din privirea prietenului său îl treziră la realitate. Se opri, își acoperi din nou ghearele și îi dădu drumul lui Pârâu Argintiu. Pisica se îndepărtă și dispăru în lanul de orz sălbatic care îi înconjura. Inimă de Foc îl urmări șocat pe Dungă Cenușie, care alergă

după ea.

Inimă de Foc simțea că încă este urmărit. Se uită în jur și îl văzu pe Dungă Neagră de cealaltă parte a luminișului. Inimă de Foc se înfioră. Până la urmă, relația lui Dungă Cenușie îl făcuse să nu mai fie loial Clanului Tunetului – lăsase un războinic inamic să plece! Oare cât de mult văzuse Dungă Neagră? Chiar atunci, Inimă de Foc îl auzi pe Vânt Ager urlând după ajutor. Războinicul dungat era încleștat într-o luptă înverșunată cu Stea Întunecată, liderul trădător al Clanului Umbrelor. Inimă de Foc trecu prin îmbulzeală și se duse să-l ajute.

Fără să se gândească o clipă, Inimă de Foc sări și îl apucă pe Stea Întunecată din spate. Războinicul negru urlă de furie, dar Inimă de Foc îl trase înapoi și își înfipse ghearele adânc în blana lui. În urmă cu câteva luni, luptase cot la cot cu războinicul acela, încercând să îl alunge pe Stea Căzătoare. Acum își afundă colții în umărul lui Stea Întunecată cu aceeași ferocitate pe care o folosise și împotriva fostului lider al Clanului Umbrelor.

Stea Întunecată miorlăi și se zvârcoli în ghearele lui Inimă de Foc. Motanul acela nu fusese numit lider degeaba, se gândi Inimă de Foc, străduindu-se să se țină de el. Stea Întunecată reuși să se elibereze, dar Vânt Ager era pregătit. Sări asupra lui, și cei doi războinici se rostogoliră prin luminișul înghețat. Inimă de Foc îi urmări cum se luptă și se tăvălesc, sincronizându-și perfect mișcările, astfel încât atunci când sări, ateriză fix pe spatele lui Stea Întunecată. Îl apucă mai strâns de data aceasta, pregătit pentru zbaterile războinicului. Dar și Vânt Ager îl apucase de blană. Împreună, îl zgâriară și îl mușcară pe liderul Clanului Umbrelor, până când acesta urlă în gura mare. Apoi îi dădură drumul și făcură un salt în spate, cu ghearele încă dezvelite.

Stea Întunecată se ridică în picioare și se întoarse șuierând. Inimă de Foc văzu furia din ochii lui, dar liderul de Clan știa că fusese învins. Făcu un pas în spate și se uită de jur-împrejurul luminișului la războinicii săi, care mâncau bătaie de la membrii Clanului Tunetului. Scoase strigătul de retragere. Imediat, războinicii săi se opriră din luptă și, urmându-și liderul, dispărură în orzul sălbatic care înconjura tabăra. Războinicii din Clanul Râului rămaseră singuri să țină piept Clanului Tunetului și Clanului Vântului.

Inimă de Foc se opri să își tragă răsuflarea și observă că îi șiroia sânge din ochi. Vifor Alb se lupta cu Blană de Piatră acum, împreună cu Blană de Șoarece. Furtună de Nisip se încăierase cu un războinic de două ori mai mare decât ea. Dar adversarul nu era la fel de rapid ca ea. Inimă de Foc o urmări cum aleargă și se răsucește în jurul lui, până când războinicul din Clanul Râului păru copleșit.

Blană Pământie se lupta, în apropiere, cu un motan negru-fumuriu. Inimă de Foc îl recunoscu pe Gheară Neagră, războinicul din Clanul Râului, pe care îl văzuse fugărind iepuri în ținutul muntos. Blană Pământie refuza cu încăpățânare să se lase intimidat de loviturile și mușcăturile îndreptate împotriva lui. De fiecare dată când era lovit, tânărul războinic se întorcea și dădea tot ce putea. Nu părea să aibă nevoie de ajutor, iar Inimă de Foc bănui că nu avea să îi mulțumească dacă intervenea în lupta lui.

Oare unde era Stea Încovoiată? Inimă de Foc cercetă luminișul, căutându-l pe liderul Clanului Râului. Nu îi fu greu să îl zărească. Acum, că fugise Clanul Tunetului, în luminiș nu mai era așa mare aglomerație. Inimă de Foc îl zări rapid pe motanul dungat, deschis la culoare, cu falca răsucită. Se ghemuia la pământ, față în față cu Gheară de Tigru. Cei doi războinici se uitau amenințător unul la celălalt, dând din coadă. Războinicului roșcat mai că îi sărea inima din piept, așteptând ca unul dintre ei să facă o mișcare. Stea Încovoiată sări primul, dar Gheară de Tigru se feri, iar liderul îl rată. Săritura lui Gheară de Tigru fu mai precisă; se întoarse și îi sări în spinare lui Stea Încovoiată. Războinicul din Clanul Tunetului îl apucă pe liderul Clanului Râului cu ghearele lui lungi, iar lui Stea Încovoiată i se înmuiară picioarele în strânsoarea lui. Inimă de Foc își ținu respirația când Gheară de Tigru își dezveli colții, se aplecă și îi înfipse în gâtul lui Stea Încovoiată.

Lui Inimă de Foc i se tăie răsuflarea. Oare Gheară de Tigru chiar îl omorâse pe liderul

Clanului Râului? Țipătul de durere al lui Stea Încovoiată îl anunță pe Inimă de Foc că Gheară de Tigru îi ratase coloana vertebrală. Dar fusese o lovitură decisivă. Gheară de Tigru îi dădu drumul adversarului său și îl lăsă să fugă, urlând, către intrarea în tabără. Îndată ce dispăru coada lui Stea Încovoiată, războinicii săi se eliberară și o tuliră după el.

Într-o clipă, în tabăra Clanului Vântului se făcu liniște, se mai auzea doar urletul vântului pe deasupra lanului de orz sălbatic. Inimă de Foc se uită în jurul său. Războinicii din Clanul Tunetului erau obosiți și răniți, dar pisicile din Clanul Vântului arătau mult mai rău. Toate sângerau, iar unele dintre ele zăceau nemișcate pe pământul înghețat. Față de Copac, pisica-vraci a Clanului, trecu imediat de la una la alta ca să le îngrijească rănile.

Stea Înaltă șchiopătă până la Gheară de Tigru, în timp ce din obraz îi curgea sânge. Privindu-l pe liderul Clanului Vântului, Inimă de Foc își aminti de visul său din urmă cu câteva luni – silueta lui Stea Înaltă în spatele unui foc puternic, ca un războinic trimis de Clanul Stelelor să îi salveze. „Focul o să salveze Clanul“, conform profeției lui Frunză Ruginie. Dar, uitându-se la pisicile epuizate și rănite din Clanul Vântului, Inimă de Foc se întrebă dacă nu cumva visul acela îl indusese în eroare. Cum puteau pisicile acelea să reprezinte focul promis, ce avea să salveze Clanul său? De fapt, Clanul Tunetului salvase Clanul Vântului, din nou!

Stea Înaltă îi șopti ceva lui Gheară de Tigru. Inimă de Foc nu auzea ce spune, dar își dădea seama, după capul plecat al liderului, că acesta recunoște datoria imensă pe care o avea față de Clanul Tunetului. Gheară de Tigru stătea drept și accepta mulțumirile cu bărbia sus. Inimă de Foc simți un val de repulsie față de aroganța războinicului întunecat. Nu avea să uite niciodată că secundul Clanului său stătuse nemișcat și îl privise pe Blană de Leopard cum se pregătește să îl sfâșie în bucățele.

— Poftim!

Inimă de Foc fu trezit la realitate de vocea caldă a lui Blană Albastră, care îi oferea un mănunchi de ierburi de la pisica-vraci. Inimă de Foc toarse în semn de mulțumire când Blană Albastră începu să stoarcă seva din plante pe urmele de mușcătură de pe umerii săi. Îl ustura, dar mirosul îl transportă într-o altă vreme, alături de Frunză Ruginie. Îi dăduse aceleași buruieni pentru a o vindeca pe Colț Galben, cu multe luni înainte. În timp ce mirosul ierburilor era purtat de vânt, Inimă de Foc își aminti de visul din noaptea precedentă. „Ferește-te de un războinic...“ îl avertizase Frunză Ruginie. Să se ferească de un războinic?

Adevărul îl înfioră pe Inimă de Foc, întocmai ca un vânt rece. Nu de Dungă Cenușie ar fi trebuit să se ferească, ci de Gheară de Tigru! Cum putuse să își bănuiască prietenul, deși știa de ce e capabil Gheară de Tigru? Deodată, Inimă de Foc își dădu seama că Labă Neagră spusese adevărul, indiferent ce părere avea Stea Albastră de vorbele lui. După ce văzuse cum se comportase războinicul întunecat în ziua aceea, Inimă de Foc înțelese că secundul Clanului său l-ar fi putut omorî cu ușurință pe Coadă Roșie, ca apoi să meargă mai departe, fără nicio remușcare.

— Ai luptat bine, Inimă de Foc! îi întrerupse gândurile Vânt Ager.

Pisica dungată, cafenie clipi cu blândețe către Inimă de Foc și îi promise:

— O să mă asigur că află și Stea Albastră de vitejia ta!

— Da! aprobă Blană Albastră. Ești un războinic bun. Clanul Stelelor o să te onoreze pentru meritele tale.

Inimă de Foc se uită la amândoi, iar urechile îi zvâcneau de încântare. Era o ușurare să simtă din nou că face parte din Clan.

Deodată, lui Inimă de Foc i se zbârli blana. Dungă Neagră se furișa pe marginea luminișului, către Gheară de Tigru. Se așeză în spatele lui Stea Înaltă și așteptă să plece liderul Clanului Vântului, apoi se aplecă înainte și îi șopti ceva la ureche lui Gheară de Tigru. Cei doi războinici se tot uitau către Inimă de Foc.

„M-a văzut!“ se gândi Inimă de Foc, năucit de groază. „M-a văzut când i-am dat drumul lui

Pârâu Argintiu!“

— Ai pățit ceva? îl întrebă Blană Albastră.

Inimă de Foc își dădu seama că se cutremurase.

— Nu, scuze. Doar mă gândeam.

Gheară de Tigru se îndrepta către el, iar ochii îi luceau de satisfacție și dușmănie.

— Dacă ești sigur, mă duc să mă ocup de alții, mieună Blană Albastră.

— Da, bine, miorlăi Inimă de Foc. Mulțumesc!

Blană Albastră își luă ierburile și plecă. Vânt Ager o urmă.

Gheară de Tigru își dădu urechile pe spate și rânji, uitându-se la Inimă de Foc.

— Dungă Neagră mi-a spus c-ai lăsat o pisică din Clanul Râului să scape!

Inimă de Foc își dădu seama că nu poate spune nimic. Indiferent cât de mult îi îngreunase situația Dungă Cenușie, nu își putea trăda prietenul în fața secundului. Voia să urle în gura mare că Gheară de Tigru stătuse nemișcat și privise cum un războinic din Clanul Râului încerca să îl ucidă. Dar cine l-ar fi crezut? Dungă Neagră se așeză lângă Gheară de Tigru. Inimă de Foc tânjea după înțelepciunea și corectitudinea lui Stea Albastră, dar ea era departe, în tabăra Clanului Tunetului.

Inspiră adânc, pregătindu-se să îi vorbească lui Gheară de Tigru, care îl privea amenințător. Apoi își dădu seama că lipsa de loialitate de care dăduse dovadă pentru binele lui Dungă Cenușie nu însemna nimic pentru acel mare războinic. Nu acela era motivul real pentru care secundul îl persecuta, ci faptul că încă se temea de ceea ce ar fi putut afla Inimă de Foc de la Labă Neagră despre moartea lui Coadă Roșie. Dar, spre deosebire de Labă Neagră, Inimă de Foc nu avea de gând să se lase intimidat. Îl sfidă cu privirea pe războinicul întunecat și mârâi:

— Da, a scăpat, cum ți-a scăpat și ție Stea Încovoiată! De ce? Voiai s-o omor?

Gheară de Tigru biciui pământul cu coada.

— Dungă Neagră spune că nici măcar n-ai zgâriat-o!

Inimă de Foc ridică din umeri.

— Poate că Dungă Neagră ar trebui să găsească respectiva pisică și s-o întrebe dacă e adevărat!

Dungă Neagră părea pregătit să scuipe, dar tăcu și îl lăsă pe Gheară de Tigru să vorbească.

— Nu trebuie s-o facă. Mi-a spus Dungă Neagră că s-a dus prietenul tău cenușiu după ea. Poate o să ne spună *el* cât de tare a fost zgâriată.

Pentru prima dată de când se avântaseră în luptă, Inimă de Foc simți vântul rece. Strălucirea din ochii lui Gheară de Tigru ascundea o amenințare voalată. Oare războinicul întunecat își dăduse seama de dragostea lui Dungă Cenușie pentru Pârâu Argintiu?

Inimă de Foc încă își căuta cuvintele, când apăru Dungă Cenușie, strecurându-se prin intrarea în tabără.

— Ia te uită cine s-a întors! rânji Gheară de Tigru. Vrei să-l întrebi tu cum se simte pisica inamică? Nu, stai, cred că pot să ghicesc ce-o să răspundă! O să-mi spună că n-a reușit s-o prindă din urmă.

Fără a încerca să își mai ascundă disprețul, Gheară de Tigru se îndepărtă împreună cu Dungă Neagră.

Inimă de Foc se uită la Dungă Cenușie. Pe chipul lui se citeau epuizarea și îngrijorarea. Inimă de Foc traversă luminișul către el. Oare Dungă Cenușie încă mai era supărat din cauza intervenției lui? Oare era furios că o atacase pe Pârâu Argintiu, sau recunoscător că o lăsase să scape?

Dungă Cenușie își ținea capul în jos și nu spunea nimic. Inimă de Foc întinse botul și atinse delicat umărul rece și cenușiu al prietenului său. Îl auzi torcând și ridică privirea. Dungă Cenușie se uită în ochii lui. Avea ochii triști, dar nu mai exista urmă din furia pe care o observase Inimă de Foc în ultima vreme.

— E bine? întrebă Inimă de Foc, încetișor.

— Da, șopti Dungă Cenușie. Și-ți mulțumesc că i-ai dat drumul.

Inimă de Foc clipi.

— Mă bucur că n-am rănit-o, mieună el.

Dungă Cenușie se uită la el o clipă, apoi miorlăi:

— Inimă de Foc, ai avut dreptate! Lupta n-a fost deloc ușoară. Mă simțeam de parcă luptam împotriva prietenilor lui Pârâu Argintiu, nu a unor războinici inamici, adăugă, privind în jos. Dar tot nu pot renunța la ea.

Cuvintele războinicului cenușiu aduseră o prevestire rea, dar lui Inimă de Foc îi era milă de prietenul său.

— Asta e o problemă pe care trebuie s-o rezolvi singur, mieună el. Nu te pot judeca eu.

Dungă Cenușie ridică privirea, iar Inimă de Foc continuă:

— Dungă Cenușie, indiferent ce-o să hotărăști, eu o să fiu întotdeauna prietenul tău.

Războinicul cenușiu se uită lung la el, iar în ochi i se citeau ușurarea și recunoștința. Apoi, fără să scoată un sunet, cei doi războinici se așezară unul lângă celălalt în luminișul străin. Pentru prima dată după luni întregi, blănurile lor erau lipite, simbolizând prietenia dintre ei. Deasupra capetelor lor, orzul sălbatic le oferea un oarecare adăpost de viscolul care făcea ravagii în jurul lor.